KR. SVEUČ. BIBLIOTEKA
U ZAGREBU.
II c-8-210
R1373

1 M. 20. B. 11.

1373

Selimir Gaj
1868.

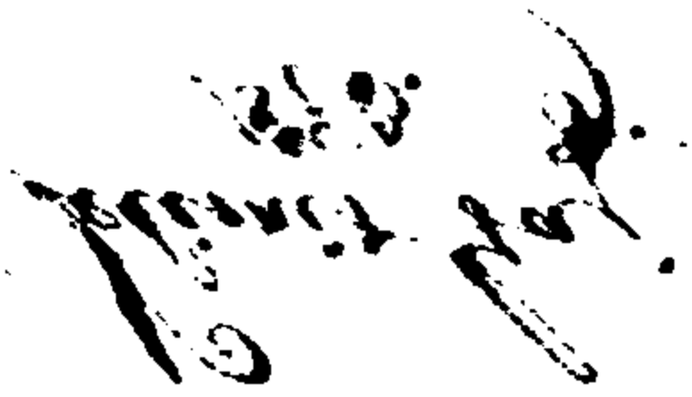

Lod: Furl: à S. Gio: Grisostomo F.

USDASI MANDALJENE POKORNIZE

U SPILLI OD MARSIGLJE

Padre Spjevani po Marino

D. IGNAZIU GJORGI

OPATU MELITENSKOMU.

K'cemùse josc ra/like Pjesni duhovne, i djello. i/pravne, slo/cene od Istoga, prilagaju.

Additur in fine Liber Primus ejuſdem Magdalidos ab eodem Autore Heroîco carmine Latinè redditus.

IN VENEZIA, MDCCXXVIII.

APPRESSO CRISTOFORO ZANE.

CON LICENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO.

Prisv.mu i Priposct.mu Gnu

GOSP. VIZENZU ſMAJEVICHJU

Arkibiskupu ſadarskomu, Apostolskomu Namjesniku po Servii, Arbanii &c.

D. Ignazio Gjorgi Opat Meliteński. P.

Jllujème vele uſrokaa ſa Vascemu Prisv.mu i Priposct.mu Gospodstvu moju *Mandaljenu*, koja iſ svoje Spille na prostranu svjetlos od svjeta iſhodi, osobito priporucit, i pokloniti. Er tkomu raſloſcitie da poklognena bude *Pokornizа* raſglascena, negh onomu, koijèje i rukopisanu toliko gljubio, i dòjoj nacin dàse iſ pritisctaonize ſa u dugo raſglasi. Tkomu dàse priporuci *Svetizа*, koja zjech gne goruchje Vjerre dostoja bit od Isukarsta ucignena, ko upisa S. Jerolim, *Apoſtolorum Apoſtola:* negh onemu, koi i pismom, i rjeci, i raſumom, i hrabrenosti neozkvargnenu cjaas, oblas nekrenutu, i uſvisceno nadimenovagne suproch beſobraſnjem opchjene Zarkve Odmetnizima Rimskoj pravovjernosti, i ſadarskjem doscjastjem Arkibiskupima nedobitno uſdarſcjòje? Tkomu dàse prida Blaſceniza, koja *dilexit multum*, negh onomu, koi toliko ſcestok gljubovnik prema Viscgnemu, i toliko uredan nastojnik u Boſcjoj basctini; millinom od chjudi, stavnosti od besjede, mudroſna-

gnem od pameti, i blagodarnosti od djellovagna, ne samo svojeh Podloſcnikaa, nu i daleka, i inostranna sarza, inokupno k' sebi ſlatnjem uſam od darſcjanoga dugovagna, i povoglnoga dobrohtjenstva priteſce?

Alli pokli ove, kojèvam poklagnam, kratke Pjesni sasmàsu malahan dar i mojoj ſcegli, i Vascjoj dostojnosti; prilagam svescto ſa sad mogu, tojes moje sarze pripoſcjudno, ſa vaſdàse Vasce ſvatti. I pokli priteghnut glasom od Vascieh iſabranjeh, i uſmnoſcnjeh Krepostji, odavna ſceglјeh bit od Vas prigargljen ſa Priateglja, i slugu: ter iskah podobnu prigodu ſa tu hvagljenu poſcjudu stavit u djello: sad kada uſdamse, da naghjoh scto iskah, i da po Vascjoj blagosti ſaisto stecchju scto ſcjudjeh, ostajèmi toliko ghiſdavu srechju stecenu nepristavnom sluſcbom nedospjetno utemeglivati. ſato molim Vasce Prisv.lo i Priposct.no Gosp.vo, da kakòste zjech Vascega blagodarstva svakkomu priobilni millostima, tako i meni budete ſapovjedima, koje ſa najdraſce millosti szjenim, er po gnima poſnatchju, dàvamsàm u dobrohtjegnu, i tolikjem dobrom naslaghivatchjùse, imajuchìga svegh na pameti. I s' ovjem gljubechi ruke Vascemu Prisv.mu i Priposct.mu Gosp.vu klagnamse osobito.

Na XX. Settembra MDCCXXVIII.

SCTIO-

SCTIOZU

PRIE negh proghjesc naprieda, molimte Priateglju nebudditi tescko ova kratka Napomenutja pogledati, gneka ſa tvoje lascgne raſumjegne u sctegnu, gneka ſa moje podpunno òpravdagne u sloſcegnu.

Parvo ſnaj, da mi Adrianski Primorzi, alli Slovinzi od Dalmazie, nejmamo stavna, i osobita ſakona od Uredno-pisagna, alliti *Ortografie* : er piscjuchi mi tughjem, tojes Latinskjem slovima, kojeh vlas svaki od nas nesudi jednako, kako tkomu na um dohodi, i boglje vidìse, ſbiramo, i raſreghivamo ta slova po rjecjeh. Pace buduchi Gjamagnich Dubrovcjavin radio utemeglit, i ſasjechi uredbe od skladnopisja Slovinskoga, dogodilòmùse scto jur velikomu Platonu u uredbah, i ſakonjeh od gnegova Skupno-vladagna, alli *Republike*, kojìsu bili od gnezjeh hvagljeni, od gnezjeh pohugljeni, a od nikoga nasljedovani.

ſatoj chjutechìse ja slobodan ſa u tomu kakohochju djelovati, vidjèmìse podobno, koliko mogoh, ugoditi pismo s'nacinom najobicjajniem nascega Dubrovackoga govoregna : i staviti pomgnu ſa uklonitse od svakoga Dvobigljeſcjja, alliti *Equivoca*, od rjecji. Kròzjechceſſa uloſcich dvoje slovo na mjeſta. Raſdjelih S. od ſ i ovo posledgne stavih mjescte Slovinskoga 5, ter upisah ſemglja, *terra*: ſlato, *oro* : ſavjet, *voto* : uſdiſati, *inalzare* &c. Nadstavih klobucjaz rjecima pokr atjeniem: na priliku, Kâ, Tvê, Mû &c. tojes, Koja, Tuoje, Moju &c. Priloſcih mnokrat Nadslovak (*Accento*) gdìjesu rjeci sjedignene; kako ſa rjet, Ovòje, *queſt'è* : Mìsmo, *noi ſiamo* : Draghmìsi, *mi ſei caro*. I takoghjer (scto, molimte, da osobito pametujesc) rjecima od Minutoga vremena (*Preterito*) koje slovom *I* svarscivaju, pristavih ſlamegne, dàse od injeh vremenaa na occigled raſaſnaju. Tojes Minuto vrjeme ſaglavih slovom J dughjem, a svjem injem I kratko ostavih. Na priliku.

Ti svjet gljubj, Nebbo ostavj. *Amaſti il Mondo, il Cjel lascjaſti.*

Onte hvalj, slavj, uſnosj. *Egli ti lodò, glorificò, inalzò.*

On gljubi, *egli ama*. Ti gljubi, *ama tu*. Ah da on gljubi, *O ſ' egli*

egli amasse. Kad on usgljubi, *quand'egli amerà &c.* Ostalo scto tvorih rad bistriega rasumjegna, mnim da bes truda pospjesenòchjesc po vidjegnu, i raskuscjagnur rasabrati. A gdi nebji prilike od samarscegna, i tamnosti, mallo hajah: i upisah, kakómi na ruku doghje.

Drugo: dajemti na snagne, da ur spjevagnu momu usdarscjah gneka imena inostrana. Na priliku, *Anghjeli* &c. Nu necjudìse, er to ucinih po isgledu, i obicjaji od nascjeh szjegnenjeh, i poglavitjeh Pisalaza. Takoghjer prem da Stari nasci opchilìsu govorit; *Po nas, pri nas; u nas, o nas, na nas: Po vas, pri vas &c. Po gnih &c.* besjedechi ne o prihodjegnu, negh o boravgljegnur stanovitu: ja sa bit barsce rasumjen, obrahse ugodit s' obicjajnjem sadagnem besjedovagnem, i rjeti; *U nami, pri nami &c. U vami &c. U gnima &c.* Josc i koigod drughi davgni govor, sadagnjem uscima mallo ugljudan, i obicjan, isravnih, i ponapravih, da boglje i primjenie pada. Stari vegljahu: *Usèju*, gnu use: *Onju scjudi*, on gnu scjudi &c. A ja, kakòse sad ur posna doba obicjaji, rjeh; *Usèje, Onje scjudi &c.* Ovo hotechi ucinih: akoli u cemu glavniemu nehotechi saghjoh, htjej millostivo tvojom dobrotom oprostiti, a mudrosnagnem ispraviti.

Trechje. Svako tjelo pod svjetlosti ima svoju sjennu: i svako Slosccgne, koje na svjetlos isside, akòje pohvagljeno, stece, tkomu tu hvalu prione nenavidno obsjennivati. Bogu hvala, moja *Mandaljena* mallòne sve Mudre naghje sa proslavnike: alli sasve to ne minùje tko rece; da Usdisagne Mandaljenino nije naravno, i da tko placce nasbigl svoj grjeh, nije moguch urescено bolovati. Nu ne sasma dobro taj promislj: pokli otole sljedi (djim sa scpotu) da rasboricnie, i ugljudnie, negh svoj grjeh u mojeh Pjesnjeh Mandaljena, placce u popjevkah knesa Nikolu Kneghigna Vidosava, koja naravnom i neredbenom bolesti kidajuch vlase, mechjuchiih sàse leleka, i bugari; *Jaohvesi gnoj scjalosnoj*. Dakle Sveti Bogoslovaz Gargur, alliti Mudaraz Apollinario saghje, kad u Prikasagnu Mukke Gospodinove stavju usta od bolesnivjeh Nasljednikaa tuscbe i mudrosnanne, i urescene? Dakle Jerolim Vida, i Sanazar, i Mantuan, i tolizi ini sagrubisce skladno-pjevajuchi suse, i usdisagna od Svetjeth, i neslje-dechi nered od naraugnega hukagna i jaukagna, koje urnebes: no is sarza scjalostiva usbukgniua, i oglasivàse? U kratko: kadbi to tako bilo, nebismo nikad imali slosciti njednu tuscbu u pjesan, er naravnjem nacinom saisto nitko ne poje tuscechise. Bji

i jose

i josc tko rece, da Mandaljena neprilicno besjedi, pokli duboko Bogoslovſtvo, alliti *Teologia*, kojàse pod Mesctrom uci, mallòse nahodi u ſcenah, prem da prisvetjeh. Snebivamse na taj govor, er Mandaljeni, koja Isukarsta istoga ſa Vciteglja u Bogoslovstuu imalàje, ako itkomu, podobàse na uciteglsku Bogoslovno besjediti.

Rjetchje tkogod, da drugo Uſdisagne nije od iſgleda prem duhovnoga, er gljuveni ſcivot Mandaljenin pripovjeda. Alli nije tako: pokli na ti nacin nebi bila od prem duhovnoga iſgleda ni ſarzala od Iſpovjesti, koja u sebi uſdarſce sve varste od grjehaa iſbrojene, i prikaſane. ſnaj dakle, da kako Djello-iſpravnizi, alliti *Moraliſti*; pripovjedaju, i prikaſcjuju te grjehe ſa Sctioze privesti na iſpovidjegne, i pokajagne. tako i ja htjeh stavit Diklizam prid occi priljepo, i prikorisno ogledallo: nekàse cjuvaju i od malljeh pocetaka, i neka bjeſce opchjegne od ſljeh druſcizaa, i akòse ehjute, dàsu scto skrivile, iſplaceju, iſkaju, iſpokore svoj grjeh ſajednos' Grescnizom, i Pokornizom, mladom, ljepom, ghiſdavom, gospodicnom Mandaljenom.

Pridruſcih k' Uſdaſima i gneke Pjesanze, koje vechi dio parvinàsu od moje mladosti. Mallòsu, ſnam, dobre, nu svaka Matti djezu i neſgrovnu gljubi, ter nechje da iſghinu. Ista mojemuccja prigljubkàje svomu porodu, i mni ſa priljepe sve gne porodjene gardobe, i iſopacegna od naravi. Akòti neugode, ostavijh: ti zar, tigospodar ſa sctititiih, i nesctitti. Bjèhih vele vechje od djetinstva sloſcio, nu juriduchi ſa stati u Rimu, kô stvar ſalihu, i malle szjene, uſcegoh svekolike, kê bjehu pri meni: alli ne s' podpunnjem poraſom, er mnoghe iſmeghju ostaljeh u tughjeh rukah sahraniscèse, one navlasctito, koje gljuveſni, i tasctine iſhitrenie sadarſcjahu: ter od druſjeh u kittu sloſcene idu s' mojom bolesti po rukah, s' nadpisom od *Raſlizjeh Pjesnji Nika Bargne Gjorgi Vlastelina Dubrovackoga*, kojemse imenom naſivah prie, negh odstranihse u Redovnictvo. Josc imam i *Saltjer Slovinski*, tojes Iſtomacegne od sto i peset Pjesnji Davidovjeh, koga uſdamse, dàchjùti iſ Pritisctaonize (*stamperia*) na svjetlos iſnesena, ne nakon vele vremena dobrovogluo pokloniti. Nepropustih ni u raſdrjesceno, i prosto govoregne sctogodi Slovinski upisati, i meghju ostalo *ſcivot Priblaſcenoga Chjachka Benedikta &c.* Ovòti sve pripovidjeh, neka poſnasc, da moje Kgniſcevno nastojagne ſasve o druſjeh Nauzjeh ſabavgljeno, uſdarſcjalòje svegh osobitu gljubav svomu rodnom Jeſiku, ï ſvo-

joj

joj Adriano-slovinskoj Pokraini: koju, prem da i sada prionut Latinski, i Talianski pisati raſlika nepogardiva umohitregna; darſcim sarcjano, i dobrohochno svegh prid occima: i svescto piscem, cinim da gnu gleda, da gnu utiscti, da gnu hvali, i uſmnaſcja u plemenitojszjeni, i svjetlu imenovagnu prid svjetom. Dospjeh, jòscti i ovo na uſdanu napomenuchi: da kad podobno uſmoſcesc, dostoiscse ne jednom, negh i opet proscititti sljedechja Mandaljenina Uſdisagna; er po svjedocjanſtvu od Priategljaa poſnah, da najmagnesu ugodna u najparvomu susretisctu. I Viscgnîti svaku cestitos udjelio.

Josc molim tvoj raſum, i dobrotu, da scto u Pjesnjeh Raſlizjeh sretesc savisce receno suproch ſcenama primisc ſa Pjesnicko uſvelicegne, alliti Eſagerazion, a ne ſa iſtinu; erìh i ti szjenit imasc, kòih i ja szjenim, mogu rjet, sve inokupno ſa vrjedne, kreposne, i Bogumille. I iſ nova prosìmti s'Nebbesaa svaku srechju.

NOI

Uſ DISAGNE PARVO
U SPOſNAGNU

VJerro sveta , koju ſace
Slaunom rjeci Chjachko slavni:
Davne iſtine novi ſrace ,
Novjeh slavaa ſrace davni:
Boghje sunze rajskjeh dvoraa,
Ti rajskoga Sunza zora.

Ti priciſta, ljepa, i draga
Sljepjem nami danſi obicjan:
Na zelovse tvoj podlaga
Bitjem ſnagnem puk raſlicjan:
I tvoj sljedech ſtjegh pribjeli
Jedno ufa, gljubi, i ſceli.

Tìsi umarljem, kadse skrusce,
Provodiza privesela ,
Kgljuc od Raja, Raj od duſce,
Od kreposnjeh duſcja djellaa ,
Dobro occito, skrovna iſtina,
Tamna svjetlos, svjetla tmina.

Ah s' uſroka ne drugoga.
Neghli s' tebe prosvjetgljena :
Isukarſta gljubjenoga
Ljepa obgljubj Mandaljena:
I cjovjecku paſech sliku
Boga poſna u cjovjiku.

Ona ostavj grescne pute ;
Ures varſce svoga od liza ,
I sred gljuti raſpuknute
Ukopàse pokorniza ;
Dàbi u Raju pak poſnalla
Scòe po tebi ;jerovala .

Tjem raſloghje , kad gnu pojem ,
Gdi , u ſpillah svoj grjeh ſcjali ,
Dàme obasjasc ſrakom tvojem
Erte hvalim u gne hvali :
V gne slavi tvàse krie ,
Er sctòe slavna po tebìje .

ſato slabjem môjm pjesnima
Tvôm stavnosti stavnos stuori ,
Nek' u vjeke ja po gnima
Rajski lovor stecem gori ,
I mâ trubglja s'bogljom cesti
Varhu ſvjeſdaa bude sjesti

Kraj Franackjeh plodnjeh stranaa
Marſiglskàse pustosc uidi ,
Gdi od vjeka ſaharana
Ustaranjem mrakom bljidi :
A niſ plechi brjega starma
Noree luſi pusta garma .

Najeſcenjeh iſ ponoraa
Zarne maghle gljut iſmechje
Kamenitjeh varhu goraa
Leſce od snjega gore vechje ,
Ter uſrasla krumni ſima
Sjedo celo oblazima .

Cjûesc iſ kliſsur' muklo odissat
Vjetre , i rjeke gdìse ore ,
ſa potopom satarissat
Sela u sebe , sebe u morre :
Reve voda , i u varlini
Placce raspe , koje cini .

Vſmnaſcjaju sred slobode ,
Prjezjeh ſvjerji stada cesta
Svoem vapajom bukku od vode ,
Svojem strahom strah od mjesta :
Reſci medvjed , vuk ſavia ,
Vepar hrocce , ſviſcde ſmija .

Tuj gdi puklom pod grebeni
Priduscena noch boravi ,
ſceglno stupaj svoj hrabreni
Mandaljena ljepa ustavj ,
I ukopa tvarde u stjine
S' svôom ljeposti svôe krivine .

Gljubovniza ona oghgnena
Gneghda od gljudji , sad od Boga ;
Osta svjetu prigrabgljena
Sillom plama nebeskoga ,
Ter neumarloj pri gljubavi
Svjet , i sebe ſaboravj .

Iscom lize Jeſusovo
Vidje , i skupgljen Raj u gnemu ,
Kroſ gorjegne cisto , i novo
Ponovgljena oſta u svemu ,
Letech svoga iſ pepela
Pomladjena ptiza bjela .

Gnega darſci varhu svega ,
Gnega misli , scgnim besjedi :
Gnega ſciva , martva gnega
Isce , ſcjudi , dvori , i sljedi ,
I jedina scgnim savisce ,
Gnim odisce , scgnim iſdisce

Kolikratse ne ſasrami
Vſ grob sidjet , svoj Dragh gdìje ,
Kô da radi svôim suſami
Tvardi mramor da raſbie ;
ſcivuch smartnom pri ſatvoru
Vechje unutra , negh na dvoru .

Pokoj nachi jaka nije ,
Pravi er pokoj gne proscjôje :
Mre , er ne mre , kad umrie
Tko bji duscja dusce svoje :
I beſ dusce ſciva akòje ,
Sama gljubav duscjàjojje .

Blaghi Jeſus ganut s' toga
Ljek donese na gne vaje ,
I uſkarsnut liza svoga
Parvu sunzem obasjàje ;
Da Uciteglja slavna , i ſciva
Navjesnizim navjesctiva .

Nu on kad poghje k' Chjachku svomu,
Iſ rodjenjeh ona stranaa
Po progonstvu ſcidovskomu
Bji nemillo iſtjerana ;
Da po morru ſionom iscte
Inostrano utociscte .

Alli tarpech toj ſa Boga ,
Primj sve ſa tughe malle ;
Dokle s' kraja Evrienskoga
Na Marsiglske stupi ſcjale ,
I odredj pod stjenama
Bogu , i sebi ſcivjet sama .

Markla spilla ah kô u sebi
Gnu primechi osta radda !
Mneeh dàje ona sunze s' Nebbi ,
Kê ne uighje vjik do tada :
Noch uſigra , kad svôu tminu
Od gne liza ſrak obsinu .

Gluha ſabit , mrak od spille ,
Strah , i golet , glad , i ſima
Bisce sarzu gne primille ,
Er nemille bjehu occima ,
Cjem plam iscte gne poſcjude
Vechje u trudjeh istjeh trude .

Ona od ljepjeh zvjet , i krunna
Jur nadsiva sunze , i ſvjiſde ,
Draga , uresna , slavna , i punna
Cjaſti , dvorbe , hvale , i ghiſde :
I u napravah svjeh ghiſdava
Svôim napravam bji naprava .

Poruscena sad u stvoru
Ponisćenoj u odjechi
Vse boles, i pokoru
sa rasgovor svoj najvechi:
sa utjehu tugam pace,
Svakcjas tughe patit jace.

Vse isgled ona is nova
sa napravu od pramena
Najesćenjeh u dubovaa,
I u garma rasspletena:
A u rjekaa nauk use
Bes prjstanka ronit suse.

Vidje vihre bit planinu,
Vdrj bicim nago tjelo:
Isgledàse bljedu u tminu,
I bljedillom prikrj celo:
Plahe svjeri vidje u gori,
I sa Boga svjerse stvorj.

Gorko seglje, i nesnano
Gne ljepe usti prudi, i truje:
Pitje s'placcjom ismiescjano
Vechma sceghju rasdrascjuje:
A pogledjoj strascj od svuda
Samascena diviac huda.

Akòe ikada tko vidio
Dragh perivoj pun milline
Ghìje proharan ubljedio
Pod udorzim sle godine,
Komu ostavj prjeka sctetta
Plot bes busa, bus bes zvjeta.

Ter pod sillu tescku od visce
Slomjen Cemin s'Rusom zvili,
A prikiden gorko isdisce
Us Gljubizu Gljubdragh milli:
Mlade Dikle placcju svoga
Poras zvjetja gljubjenoga.

Takàje u zvjet svôe mladosti
Mandaljena u dnu od gore,
Cjem perivoj gne ljeposti
Hara silnos od pokore,
Kolikòjoj duscju shara
Gneghda od svjeta ſla privara.

ſlato, kjêmse pram dicio
Na svenuto prighje lize:
Od ustàje Trator mio
Uſeo sliku od Gljubize:
A svakdagni bici gljuti
Poraſisce Ljere od putti.

Bjesce jednom ſrak od jutra
Prosvjetlio varh od hridi;
Neka u spilli ona unutra
Strascno mjesto boglje vidi;
I sva skrovna gnoj otvorj
Strascne od nochi danak gori.

Parvo umuknu, pak smetena
Klice vapit u glas ovi.
Ovòlisu, Mandaljena,
Uresceni tvoji dvorovi?
Ovòlisu svjetli stani,
Kjemse klagno ſrak suncjani?

Bih gospoghja: jasnom dikom
ſlato uresj praine moje:
Pod vlasctitom môm scibikom
Slavni Maghdal robovòje:
Dvoriscème, jaoh, gnjekade
Dicni Mladzi, Dikle mlade.

Sad, kad vapim, glasom môjim,
Meni sama hridse oſiva:
Moje suſe suſam svôjim
Starma rjeka sadruſciva
I nestavni vjetri plassi
Natjeccjùse s'mòim uſdasi.

Nu

Nu raſloghje , tko na svjeti
Po krivinah ſvjerse ucinj ,
Da pustoscne sred goleti
ſcive , kò ſvjer u planini :
I da nije mêu gljudima ,
Tko ufagne u gnih ima .

Pravòè , da tko grjescech uſe
Meghju gljudem ſvjersku sljku ,
Meghju ſvjerim ronech suſe
Doghje gljudsku na priliku ;
Er kajagne svôjim suſami
Nas , i Boga vrachja nami .

Lele , lele veomi ruſcna
Bogu , gljudem , istoj meni !
Ah ad ikako mogu tuſcna
Utech sarza vaj skroveni ,
Samnom uſrok mojeh ſala
U Pakòbih ukopalla .

Eto stara ſlochja kleta
Sjennom liza pakgljenoga
Mene strasci , kori , i smeta :
I spomena grjeha moga
Ragna u tesckom nepokoju
Glusjem bicim pamet moju .

Svescto u vele jur vremena
Skrivih , sadme snaghje ujedno :
Mâè svjes name nabugnena :
Sarze smeteno , i neredno :
Boj , bojniza , poglje od boja
Suproch meni duscjàe moja .

Paſech Nebbo sva protarnem ,
Er svôih sudaa ſnam visine :
Kad niſdoli pogled svarnem
Vidim mjesto mê krivine :
Kad ſatvorim vid smnchjeni
Gledam grescnu mene u meni :

Kudse obratim , svèmi uſroci
Trud , i kaſce sctòsam bila:
Donosìmi noch prid occi
Mè raſblude , kêje krilla :
Skrovna a ſabit mê privare ,
Mê poruke skrovne , i dare .

ſemglju plescem ; ona uſplodj
Zvjetje , kêsam Draſjem Dala:
Sunze veli ; Ti kadgodi
Ime od sunza jesi imalla :
Mjesez opet ; Mojeh ſrakaa
Vigh nestavnos , ti bji taka .

Svjer slikuje mû slobodu ,
Moje pusto bitje gora ,
Moju ljepos dan na iſhodu ,
Mê naprave zvjetna zora ,
A tvardina hridja ovega
Mene u ſlobi tvarghju od gnega .

Svudse vidim , svud opako
Mê ſcivgljegne prid mnom sceta .
Sud , i Sudaz , Smart , i Pako
Zarnjem krilim svudme obljeta:
I takàsam occim môjim ,
Kakva u vjeke bit dostojim .

Bjeſcim tuſcna , niti umiem
ſnat kud bjeſcim , bjeſcim samo:
Divjem mrakom lize kriem
Po pustignj sjemo , i tamo
Klissurrami sa svjeh stranaa ,
I strahochjom ſaſidana .

U nemiru , sumgni , i smechi
Iſa stagna mjenim stagne :
Bjeſcim , alli jaoh bjeſcechi
Samnom nosim mê spoſnagne :
Kriemse , alli vajmeh meni ,
Ne kriemse môj spomeni .

Oblak, kîmi sunze krie:
Sunze, u placme kê raſccina:
Plac, kojèmu slike njie:
Slika od ſmarti, smartna tmina,
Momu sarzu od staroga
Spoſnagnèje grjeha moga.

Prie oblaka gromme obsine,
Prie groma trjesme udara,
Prie trjeskàme ſmart prikine,
Prie smartìme Pako shara,
Kad iſ meghju placcja, i zvila
Spomenemse sctòsam bila.

Ah gardochjo mê krivine
Sctetna, iſdavna; i himbena!
Gljudi blaſnisc, dàte ucine,
Pakìh korisc ucignena:
Dàse ſobom srame, i budu
Osughjeni na svom' ſudu.

Ah sad vidim u nevrjeme,
Gardi Grjesce, varke tvoje:
Sad sram, i strah nasarchième,
Kìme onada snach imòje,
Kadme na ſlo svjetovòsi:
Ah sad poſnam tkòsam, sctòsi.

U nisctàsam obrachjena
S' tebe, er' tisi nisćta u tebi:
Nisćta, er Millos Boſcjanstvena,
Duscjaa ſcivot, zjena od Nebbi,
Sve, i samo dobro od svjeta,
Po tebìje meni oteta.

Boga otèmi, kîje sve meni,
A ja ostah nisćta od nisćta,
Nisćta u dobru, nisćta u zieni,
Nisćta u djelljeh svjeh godisctaa,
Nisćta u svjesti, nisćta u ſnagnu,
U vjecnomu nisćta utagnu,

Er

Er samo ono rjerse moſce ;
Da ima u sebi bitje svoje ,
Sctòe beſ grjeha ; pokli , o Boſce ,
Dobru tebi prikladnòje :
Grjeh , i grescnik tjem nisctàsu ,
Er beſ dobra svakogàsu

Nu prem dàsi Grjesce niscta ,
Vele cinisc , ah jaoh vele !
S' vjekuvjecnjeh ti sjedisctaa
Rajskjeh dvoran' cette bjele
Nesmotarno na urat rinu
Tamnjeh ogagn' u pucinu .

S' tebe vochkom Chjachko parvi
Vas raſtrova rod doscjasti:
S' tebe oghreſnu bratskom karvi
ſemglja , i draccjam sva porastji :
S' tebe umarli kuscjâu svuda
Tescko ocinstvo vaja , i truda .

S' tebe u vodah svjet popliva ,
I u daſcdu jur sionu
Svàse udusci ſemglja kriva ,
I s' grescnikom grjeh potonu :
S' tebe potop ſgar oghgneni
Zjele gradove iſkorjenj .

S' tebe maci bojni sjeku ,
Silla , iſdajstuo , pljenstvo mori :
S' tebe skrovna smartje u ljeku ,
ſmia u zvjetju , lav u gori :
S' tebe nejma vjerru istinu
Gljubi u vojnu , chjachko u sinu .

S' tebe Stvoraz na stvoregne ,
A na Stvorza stvor udari :
Parvostvorno ſametegne
Tìse moſcesc rjet od stvarji
Nesklad , nered , nemir , sctetta
Tjela , dusce , Nebba , i svjeta .

Gdje

Gdje ti prighjeſc iſ nenade
Marci u nami Boſcia slika:
ſnagne osljepi, raſbor pade,
I u cjovjeku nije cjovjika:
Josc da i Bogh moſce umrjiti,
Neuſpreſcescga pogubiti.

Kobna ſvjeſda, plam od trjeska,
Morre, vihri, trescgne, i kughe:
Sva svjetovna, sva nebeska
Sargba, osvete, brighe, i tughe
Tva bit slika moghle nebi;
Er scto mogu, svèe po tebi.

Rjeke seljem, luſim plami,
Vihar gnivam, val plavima,
Kuga tjelu, trjes gorami,
Kobna ſvjeſda Kragljevima,
Trescgna samjem ſgraddam udi;
A ti, o Grjesce, svjem, svegh, svudi

O gusare vjecnjeh daraa,
Boſcie karvi raspe hudi,
Vjecnjeh ſctetaa vochko stara,
Koja trujesc u raſbludi:
O pucino ſla svakoga,
Koja uſviresc tja do Boga.

O pucino ſa proſcdrjeti
Scto bji, scto jes, scto bit moſce:
Smarti, kâ mrjet, a ne umrjeti
Cinisc, dàse mukke uſmnoſce:
ſubgljo, kâsi Pako stakla,
Pakle od svjeta, Pakle od Pakla.

Fr ti Paklom Pako stvarasc,
Tìs' plam, ti zarv, ti neutagne:
Dàga ti sam neraſgarasc,
Biobi Pako uſcivagne:
Ti sam kroſ tvu sjennu opaku
ſastupascmu Boſciu ſtakku.

I silnika tolikoga
Ute , ò Duscjo , primilàsi !
Tìli uvrjpej Boga tvoga ?
Ah jaoh vajmeh , i moghlàsi!
Ah moj Grjesce , ah ſli Svjete ,
Ah kò tarnem mislechìte !

Nu ſlochjèli mê neoprostj
Kroſ prislavne svôe besjede
Ieſus , kìme svôom millosti
Na pravedni put privede ?
Da scto iscetete jadi , i smechje ,
Kad kakvàbih njesam vechje ?

O cjudesa nevidjena !
O mà cesti gorka svjime !
Ista gljubav Boſcjanstvena ,
Ista millos , vaj , strascìme ,
I boj bie nesmilljeni
Mà cestitos suproch meni .

Jakno brodar , koga u tmini
Val uſrasto s' nochim arva ,
Kadse ugleda u tiscini ,
Kûmu donje zora parva ,
Josc u sarzu miran nije
Mislech predgne poghibie .

Mislim staroj o krivini ,
Mislim Viscgnu millos mnogu ,
I scto Jeſus ſâme ucinj ,
I scto ucinit ſâgn nemogu :
I ſnam , da tko vele prima ,
Vele vratit , vajmeh , ima .

ſnam i mukku Sina Boga
ſnam i mjerim po nacinu
Velicinom ljeka toga
Mê nemochi velicinu :
I ſaplatit taj ljek hochju
Slicnom mukkom , nu kakòchju ?

Gdjè-

Gdjeste , o ſcive Smarti od gore ,
Vepri oghgneni , ſinaji sarditi ,
Kjêh glas stresa sej ponore
Kroſ urnebes gromoviti ;
Hodte punnit s' djella harla
Mnom otrovnjeh propas garlaa.

Stjene uſrasle , kjeh strahochia
U starmoglav nad mnom vissi ,
Garda sliko mojeh ſlochjaa ,
Kê do Nebba smjenstvo uſvisj ,
Ah ſa millos nàme orite
Vasce varhe strahovite.

Ah otrujse kuſcnu u dahu
Povjetarze najmillie ;
Boli tescke , i smart plahu
Svaki odihaj moj da pie ,
I da s' trudim smartnjem gljutjim
Beſ usmartja mrjetse chjutim.

Beſ ufagna zore draghe
Stisnitème nochne sjenni :
Sve nekobne , sve neblaghe
Iſtiecite ſvjeſde meni :
Buddi cemer sva dubrava ,
Cemer voda , cemer trava .

ſgar karvavjem meni oblakom
Karscitèse oko cela
S' bukkom , s' treskom , s' smechjom svakom
Daſcdi od ogagn' , graddi od strjelaa ,
I ſcivota od mojega
Poraſite do bigljega .

Stvori draſi , hudi Stvori ,
Kî mom' grjehu druſi biste ,
Pomoſtème u pokori ,
Kîme u ſlochjah pomoglìſte :
Stvorza uvrjedih , nabugneni
Ustanite suproch meni .

Ah nesvjesna! Ah jaoh tkoga
Prema tvojoj klicesc ſlobi!
Kad pedepsom grjeha tvoga
Stvoregnèse sramilòbi:
Tolikòsi Mandaljena
S' tvojih krivinaa potisctena.

I cjuditnse, nàme od groma
Glasom dàse svjet neoprjeci,
Vapech: ſceglje tve veoma
Ponosite jesu, i rjeci:
Oholèse srechjom druſi,
A tva oholas raste u tuſi.

ſvjeri, vihre, i trjeskove,
Povjetarze, ſemglju, i morre
ſaman, ſaman tvoj glas ſove,
Dàte ſatru, dàte umore;
Er sve stvari podsuncjane
Na viscjàsu djella obrane.

Morrèe stvornio, dàe do vjika
Iſgled Stvorza velicini;
Krunnàe Nebbo, trjes scibika,
Pristogljèmu oblak cini,
Slikujese po sred tminaa
Svoja otajna kragljevina.

ſvjeſde occi gnegovèsu,
Kjem bdi visce svoga stvora:
Kadse jaſi vjetrim tresu,
Tujse jakos svôa ſatvora.
A u hridi ſlamen stavj
Nepomicne svôe narani.

Stavj u gore skot nesvjesni,
Da uci strahnas od Nebesi:
Da gnegove ſrak gljuveſni
Siva odasvud, on uresj
Kittam vochja, zvjetja, i trave
Poglja, livade, i dubrave.

I oni da svôu cjaas ſabudu,
I pozarne svjetlo lize?
Ter karvnizi tamni uſbudu
Tac pogane iſdajnize?
Ne, ne vjiku: ti buď ſama
ſa pedepsu tvojim ſlobama.

Tebe tobom mucci, i ragna
Ti buď slicjan poraſ tebi:
Zarv smardechi od spoſnagna,
Kîse od grjeha ſace u tebi,
Pedepsagne prilichòje
ſa pogane dusce tvoje.

Mnim, da veli Svjetmi ovako,
I ne vajmeh beſ raſloga:
Ja ſled, ja smart, jàsam Pako
Moga sarza ſcjalosnoga:
Ah jaoh krivzu, kíse kaje,
Krivina ista pedepsàje.

Pedepsàmi grjeh istîje
Od pedepse teſci sada;
Er pedepsa proch umie,
Nu krivina ne nikada,
Koja vajmeh po sve vrjeme
Svoôm spomenom muccitchième.

Dospje, i ufat uſe paka
Viscgnu pomoch, kad to iſrece:
ſnajuch, zarna van oblaka
Vjecne slasti daſc da iſtjece:
I spoſnagne dàje od ſlobaa
Ljek, i ranna u isto doba.

Svarha Parvoga
Vſdisagna.

Uſdisagne drugo u spovjedagnu.

Privaràje u grescniku ,
Kî na pravi putse obrati ,
Da krivinu svôu veliku
S' mallo suſaa szjeni opratti ,
I ustati moch' ikade
Lasno , kako lasno pade .

ſnam da mnokrat uſdah jedan
Neiſmjernu millos stjece :
I da ostane duh pravedan
Netom jedno Vaj iſrece :
Nùje opeta strascna odsvudi
Viscgna pravda , vjecni sudi .

Tjem cjovjeku svegh trjebìje ,
Da s' pokorom gre naprjeda :
Pravje , tko mni , da prav nije :
Blaſcenje oni , kî svegh preda :
I taj samo svetse veli ,
Kì svegh sumgni , josc svet jelli .

Mandaljena , kôjse objavj
Bogh ſa parza na svom'sudu ,
Kû prigarlj, kû postavj
Svoga sarza ſa raſbludu ,
Eto u placcju svôih krivinaa
Svegh pokoru svôu pocina .

Potvardjena u millosti ,
I na vratjeh jur od Raja ,
K' svom' Dragomu vapi ; Prosti ;
Beſ pristanka , mjere , i kraja :
Terse strasci Sudza od svoga
V zelovjeh Sudza istoga .

Ona iscȶuchi, da otvori
Svjetu stare ſlochje svoje ;
Nekje sljedi u pokori
Tko gnu u grjehu sljediòje ;
Iſvan sebe poce u glase ,
Cjem dàe sama , nestavgljàse .

Dikle , s'draga kjêm pogleda
Meghju ljepjem raste hvala ,
V zvigljegnu mom' naprjeda
Vighte , kako pocne s'malla ,
Tkogod sarne ſa upasti
Svjeh krivinaa sred propasti.

Od pocetka cjuvatèse ,
ſatezite plam gljuveni ,
Cjemste same kroſ urese
Gneghda ljepoj slicne meni ,
I u vami cjaas uſmnaſcja
Draga od tjela duscja draſcja.

ſnajte , da bji tanka hvoja
Hras , kî krunni varh od gore :
Slaba iſtece rjeka , koja
Ljeva od voda morre u morre :
ſgar gromove , trescgne oſdala
Raghja od ſemglje parra malla .

Tako i duscja pogled plodi ,
Pogled rjeci , rjec poſcjudu ,
Ter na svakcjas naprjed hodi ,
Dokle utopi nas u bludu :
Ah jaoh nitko u cjas jedan
Neucinìse nepravedan.

Uſpreghnutbi moghla prie
Trjes , kî pada : val , kì pjeni :
Prah prid vjetrom : vjetar , kîje
Arvat napro kraj starmeni ,
Neghli sebe jedna Vila ,
Kâje gljubav prigarlila.

Gdise ſlochja mâ spovjeda
Hochju dàme vas svjet cjuje;
Nekse cjuva s' moga iſgleda ,
Cjemse iſgledom môim sramuje.
Nu scto velim? Kudà sljedìm ?
Tkoga ſovem? S' kiêm besjedim?

ſamanìse moj plac glasi,
Ako odi nije nikoga :
Samnomèsu sami uſdasi ,
I spomena grjeha moga ,
ſvjeri , hridi , strasi , i tmine ,
Slicna druſcba mê krivine.

Nu nije ſaman: korit hochju
Môim ſcivotom sebe sama:
Beſ sramàchju pronjet ſlochju ,
U kû padoh jur beſ srama :
I moi svaki grjeh skroviti
Na mojchju isti sud donjiti.

Cjujte Luſi mê tasctine:
Cjujte ſvjeri mê prikore:
I ti o Spillo, ká krivine
Moje neſnasc, ſnasc pokore ,
Poſnaj sada, kolije magne
Moga od grjeha mê kajagne.

Ah da moſce hridju u tvomu
Udjegljatse mâ besjeda ,
Da u tem' pismu neumarlomu
Vas ſacjudjen viek raſgleda
Mû neharnos , millos moga
Uvrjedjena Neiſmjernoga.

Cjujte. Iſgubih mlado u doba
Od proljetja djevickoga
Roditeglja jednoga oba
Majku , i Chjachka gljubjenoga:
I u goſpostvu ostah sama
Nad obilnjem darſcjavama.

Brat

Brat o sebi Lazar stasce,
Marta s' mallo vechje ljetaa
Ni smiasce, ni mogasce
Po godiscȣjeh datmi svjetta:
Bjesce sebi mlados moja
I svjetniza, i gospoja.

Oblas, blago, mlados dicnæ
Na gnekàme prighnu diella,
Djella mladu sarzu obicna:
Djella prigljubna, i vesela:
Djella, u kojeh sla ne ima,
Van scto na slo putje u gnima.

Samochjomse vjik ne krijah:
Po prozorjeh cestokrati:
Nesavidjah, nu marsiah
Cjut kû Vilu ljepom svatti:
Bjescjah gljubav, nùmi bjisce
Prjategljevat drago od visce.

Vegljah; bitchju gljubescgliva;
Da podloscni pukme gljubi:
Scȣòse resim niesam kriva,
Nìse u tomu mâ cjaas gubii;
Er gosposko sa gospoje
Urescegne pristojnòje.

Tad nesrechnom sarzu momu
sa sabavu, jaoh, omillj
U tanaczu rasbludnomu
Skladno isviat stupaj milli:
Tad besjedu dvornu uciti,
Vjescȣto pisat, pisma scȣitti.

Tad slatjenjeh romon scizaæ
S' mednjem glasom ugaghjati:
Sudit tughje misli, i liza,
Sve snat, sve cjut, sve gledati,
I nesctedjet pomgne, i blaga
sa hvagljena bit, i draga.

Dokle ſacjuh, tamo ovamo
Dàme slavi druſcba mlada
Ne gospoghjom grada samo,
Neghli od sarzaa svjeh od grada,
I da po mom' rajskom lizu
Sudjenàsam ſa boſcizu.

Tada moja svjes uſbjesnj,
Tadmi rece miso opaka;
Beſ ſabave od gljuveſni
Dàe ſaludu ljepos svaka,
Ter nije drugo ljepa biti,
Negh bit gljubjena, i gljubiti.

Pocch gljubit, nu neredno
Zjech' nevjescta plama moga:
Gljubjah ljepos svaku u jedno,
Osobito ne nitkoga:
I nestavnjeh ſcegljaa u smechi
Svjeh negljubjah, svjeh gljubechi.

Gljubjah: alii josc ne smiah
Gljubovnizom ſvatti mene;
Er gljubechi josc ne umiah
ſnat, da gljubim mê gljubjene:
ſnah, scto kuscjah da dragòje,
Alli neſnah prem to scòje.

ſnah, dàe gneka skrovna silla,
Kôj nije moch, duh dàse oghlusci:
Dàje gneka boles milla,
Kâme sladko sckakglje u duſci:
Gneka ſceglja, nu smetena,
Pace od ſceglje slika, i sjenna.

Er scto ſcegljah, ne ighjah stechi,
Ni toj mogah stechi ikada;
Cjem mê ſceglje tjek parscechi
Sram usteſce, strah pripada,
I novina ſceglje neda
ſcegljet ſcegli môj naprjeda.

Monkrat rekoh ſama u sebi;
Da to i ſcjudim sctòbi bilo;
Sctoè to neſnam, nùje trjebi,
Dàje dobro, poklìje millo:
Nu strah tajcjas moju prjeku
Prisjezasce miso u tjeku.

Vegljah opet; prie nemilla
Dàme proſcdre ſemglja hochju;
Negk ja vjiku ozkvarnila
Tom poſcjudom mû cistochju:
ſamiscgljahse pak u temu,
I uſdisah neſnauch cemu.

Bjeh u lizu probljedjila,
Pusctah ures, mucjah sama:
Sadse uſciſcjah iſ bljedilla,
Sadse stvarah led iſ plama:
Marſjah, gljubjah, kuscjah svuda
Trud iſ slasti, slas iſ truda.

Jakno lovor; kî s' plamenom
ſa neiſgorjet dugh boj bie,
Voevah s' ſcegljom môm gljuvenom:
Alli u dugo najposlie
Gnu tjerajuch, gnu mislechi
Sctgnomse obiknuh nehotechi.

Strahmi uminu: poce ovako
S' sobom sudit svjes smamgljena,
Da nije gljubav ſla prem tako,
Pak dàe dobra, i hvagljena,
ſa tjem, dàse i djellima,
Kô stvar dobra, sljedit ima.

Uto mlade Drughe moje,
Koje od mene vechje ſnahu,
Sve gljuveſni tughje, i svoje
Potankòmi spovjedahu,
Velechìmi: Nije krivìne
Cinit, svescto mnoſi cine.

Ah ſla druſcbo, cemu dosti
Tvom' poraſu njesi sama:
Cemu i druſjeh put tamnosti
Od vjecnoga vodisc plama;
Ako u Paklu strascnom doli
Svakàe druſcba teſce ob boli.

Jedna varhu svjeh Diklizaz
Bjesce iſ meghju skuppa toga
Moga sarza potajniza,
Pace sarze sarza moga:
Mâ poguba ſa rjet boglje,
I sva napas me svevoglje,

Ona nad svjem, ljepe kêsu,
Sva raſkoscna, sva gljuvena:
U mirisu, i uresu
Ponosito raſbludjena,
ſnasce svescto moſce ſnatti
Duh ſatravgljen domiscgljati.

Gne rjec, iſgled, i hitrina
Kudà mene, vaj, neuputj,
Da uſbude mâ tasctina
Gne tasctine pristighnuti,
I da skriu vele gori
Gne sramote moji prikori.

Samnomje ona na prozoru,
I kaſcèmi mladze iſbrane:
Pakmi u skrovnu raſgovoru
Pripovjeda scjaptom s' strane
Gnih imena, gnih raſblude,
I scto mogu, i scto ſcjude.

Cjem to veli, isto u vrjeme
Gljubovnizi naresceni
S' poscetajim raſbludnjeme
Klagnajùse oſdal' meni:
Odgovaram a ja gnima
Vechje sarzem, neghli occima,

Gorim sarzem : i skoncjana
Na gorkòsam gnjh skoncjagne :
Nu stid kaſcem , i gledana
Negledajuch gledam nàgne ,
Er ſa gledat beſ svjedoka
Dostàmje kraj od oka .

Govorìmi Druga tada ;
Gnihov jace plam raſdraſci :
Posmjehnìse sad , a sada
Skrji tve lize , sadga ukaſci :
Hoch dvorena bit ſadosti?
Stucci dragos s'nemillosti .

Ona tako rjeci uſmnaſcja :
Na gne rjeci nevam jàse:
Cjaasmie draga , gljubav draſcja ,
Mislim nàgnu , mislim nàse ,
I raſbiram krivo , i prjeko ,
Scòbi o meni tad svjet reko .

Á ne mislim sarzu u momu ,
Da scto mislim sve Bogh uidi ,
Kî sve , kî svegh , kî u svakomu
Prie grjescegna grjeh prividi :
I da vissi varhu mene
Mac gnegove pravde oghgnene .

Nu ſla Druga hudu odluku
Samnom tjera svakjem putom :
I gne rjeci darſce ruku
S' chjudi na ſlo môm prighnutom ,
Kâ ſasjede svjetta kriva
Skrovno iſnutra prigargliua .

Perivoja draga u sjenni
Bjehmo jednom obje same :
Ubra ona zvjet rumeni ,
I s'posmjehom sjedde uſame ,
Velech : Tvàje slika milla
U ovem zvjetu zvjete od Vilaa .

Nu da iſ meghju tamne trave
Zvjet sad njesam ovi ubrala ,
Gnegovàbi tuj beſ slave
Sva ljepota na tle opalla :
Da ti cemu tvoj zvjet gubisc ?
ſasve skrovno mnim da gljubisc .

Cjujme u kratko : tìs' gospoja ,
I bitjèje tve slobodno :
Tebìje ſakon voglja tvoja ,
Tebìje cjasno, sctòje ugodno :
Gljubi occito ; svjet gljubiti
Dàte i vidi, sctòchje rjiti ?

Nije raſlogh , dàte strasci
Oni , kîse strasci od tebe :
Nami rados strasi nasci
Grabe mnokrat beſ potrebe :
Er gosposke , ſnaj , raſblude
Sljede puzi , a ne sude .

Besjeda ova neſnam kako
Bji plam , bji trjes ſa uſcech mene :
Pridobita ostah tako ,
Da ſa iſpunnit ſceglie oghgnene ,
Nehtjah ino , negh da poda
Putmi , i nacin kâ prigoda .

Ah kô u mallo naucih vrjeme ,
Scto pak parjat nebiſ jaka :
Varchse na vrat lasnòe svjeme ,
Nùse ustavit nije moch paka :
U jaſ pakgljen putje od svudj :
Nu vratitse ? Tujsu trudi .

ſgodìse , u mê da darſcjave
Prighje Egipske iſ kraine
Pun kreposti prighiſdave
Vrjedan mladich nad sve ine ,
Svojeh ljetaa u zvjet parvi
Srechjan blagom , svjetle karvi .

U raſkoscjah on ſadojen ,
I u dvornickom hitropchjegnu ;
S' Koga Egipski pukje brojen
Nad svjem skladan u dvoregnu ,
Bjesce s' Drugom môm jedinom
Bratt i rodom , i hitrinom.

Iſctom u Grad s' puta doghje ;
Nukajuchga Sestre svjetti ,
Kako svoje u Gospoghje
U dvorove mê doletji ;
Dàbi na cjaas mû ſapiso
Dvornom rjeci sluſcbu , i miso .

Vidje , i planu : a i ja tade :
Er gnegova vlas pogleda
Narecèmi iſ nenade ;
Dajmi , dajmi sarze ureda :
U cjas tako nasc skroveni
S' plamenomse plam ſamjenj .

Sestra svoja , mâ druſciza ,
Kad on poghje , doghje k' meni ,
I u promjeni moga liza
Poſna novi plam gljuveni :
Posmjehnùse hitro nàme :
Jàse smutih , lize iſdàme .

Dakle videch upùchjenu
Dobro srechju Bratta svoga ,
I mû duscju pridobjenu
Susretiscta sred parvoga ;
Uſe slutit svakcjas vechje
Svom' Viteſu slave , i srechje .

Tajcjas donjèmi iſpisane
Pjesni u listu poſlatjenom ,
U kjeh poſnah mê spjevane
Hvale tughjem pod imenom :
Pitah ; pjesnik tko biasce ?
Moj Bratt , rece , pak uſdascè .

Donesèmi dare iſ nova ,
Kjeh bogaſtvo ſamjernòje :
Menìih , rece , Bratt darova ,
A ja tebi , mâ Gospoje :
Ti ſa harac gljubko primi
Bratta , i Sestre sarza u gnimi .

Od tjeh pjesnji , od tjeh daraa
Vighjah svarhu , i ſcto iskasce :
Alli puſctah , dàme vara ;
Er s' privarom tom ighjasce
Moje sarze a beſ truda
Na smiregne svojih poſcjudaa .

Moj dragh tako ne man stavj
ſa osvoitme pomgnu , i smjegne :
Priaſan poce , plamse objavj ,
ſa tjem naſtæ ſagljubjegne :
Mnogo stece on sluſcechi ,
Nu ne svesćto ſcjudje stechi .

Stavno er darſcjah , da Gospoji
Svjetle karvi , mnoghe oblasti ,
U vjekèse nepristoji
Prem niſoko gljubech pasti :
Nu da padoh tko rjet nechje ,
Kad pristupih k' jaſu od vechje .

Daj ne stvorom , padoh misli ,
I pristupih k' poghibiu :
Svak ubjene mni , kî stishi
U krilòsu gljuru ſmiu :
Kîsu u valjeh , gljudiih szjene
Vechje u valjeh utopjene .

Uboizàje sebe istoga ,
Tko strascnoga lava garli :
Da i neudre trjes nitkoga ,
Najbliſcgnega gljuto iſparli :
Bogh iſnutra , a svjet sdvora
Sudi sliku od prikora .

Ljepi Srame, po kojemu
ſcenska ljepos ljepos stjece,
Tescko u vjeke, tescko onemu,
Tkòse jednom tebe odrece,
I da ruſcjan nespoſnàse,
Tve ſarzalo varſce ſàse.

Tìsi slika od Nebesi,
ſvjeſde tamni svjetlos tvoja:
Ti ghiſdavi straſcnik jesi
Djevickoga perivoja:
Ures tjela neproscjasti,
Cjaas od dusce, duscja od cjasti.

Kraglizàse cjaas odjeva
Tvôem grimiſom beſ prozjene:
Od kreposti sunze sjeva
Iſa zore tve rumene:
Draſce iſhodj tvoga iſ plama
Od cistochje ſlato u nama.

Tvojem vjenzom od ruſcizaa
Krunni djevstvo pram najvechje:
Tebe iſ sarza Djevoiciza
Trudno, a trudgne s' liza odmechje:
A josc trudgne tisuchkrati,
Kad odmetne, naſad vrati

Jàte iſgubih u neszjini,
A sad poſnam zjenu tvoju,
Gneghda uresu moj jedini,
Sad iſgubgljen moj pokoju:
U nevrjeme jaoh poſnani
Zvjete od Raja, Srame iſbrani.

Sram poscteni kadme ostavj,
Mjescte gnega sarze u moje
Sjedde himben sram nepravi,
Liſimirstvo kê ſvanòje:
To jes krepos beſ istine,
Vele gora od krivine.

Ter laſciva lizù u momu,
I hotechi, kô da nechju,
Prema meni u svakomu
Stvarah ſceglju svakcjas vechju:
I pod sjennom od dobrote
Tjerah skrovne mê sramote.

ſa ſasjennit mê plahosti
Vodih samnom dvorbu sjedu;
A to da pri gne starosti
Millia sinem u pogledu:
Skratih ures, nekse objavi
Kôsam liepa po naravi.

Opchih zarkvu, da i tuj ſcele,
Ki mu vide dragos plahu:
Mallo s'Bogom usta, a vele
Occi s'gljudem govorahu:
K'Nebbu uſdisah, nu Bogh ſnasce,
Da k'gnemu uſdah moj ne ighjasce.

Ah kolikrat gljubovnika
Rjecim hulih scto ſnah gore;
Da s' huljegna prem velika
Poſna on silne mê govore,
I u gnima proſret bude
Unutargne mê poſcjude.

Ad kolikrat Vil' ghiſdave
Rjeh grjescne, erse rese sillom:
ſvah neslicne gnih naprave,
Gnih bjelochju ſvah bljedillom,
I gnih cela ſvah ſa ſlobu
Martvjeh pramaa grob na grobu.

Cjuh da gorji s' draga liza
Mlad gljubovnik, viknuh, ſlòje.
Cjuh da gljubi kâ dikliza;
ſcivùe spraſcit, rjeh, pravòje.
Cjuh da ljepom kâ ſvanàje;
Akòe dobra, rjeh, ljepàje.

U toliko u potajno
Dare primat, date slatti:
S' mojem Draghjem nepristajno
Gljuvesnimse natjezati:
I primatga moje u dvore
Na skrovite rasgovore.

Vrjescit sarzem sle pohlepe:
Cinom, okkom besjediti:
Hitro pisat liste sljepe,
Sljepe liste hitro sctitti;
Bjesce ruscna mâ sabava,
A sdvoràse kasah pravva.

Tako i oblak, is visine
Prie negh sctetni dasc prolie,
Unutargne strascne tmine
Sdvora uresnom Dugom skrie:
Tacse skrie sva pod zvjetje
Trava otrovna u proljetje.

Ah jaoh u cem' njesam kriva,
Kad sa sljedit chjud necistu,
Vjecnoj pravdi suprotiva
Ja podigoh krepos istu:
Ukasahse dobra pace
sa dobrotu gardit jace.

Naghjoh nacin vlasti opakom
S' potisctene mê hitrine,
sa pozarnit sunze srakom,
sa usmnoscit sunzem tmine,
sa potamnit prjeko dosti
Krepos istom, vaj, kreposti.

Nu Bogh, kî proch opazjime
Svôe trjeskove svegh ne tratti;
Môem orusçjem porasjime:
I mê himbe nàme obratj,
Ter krivine mê mucechje
Vechma oglasj, sctòih krih vechje.

Puk

Puk sve uſaſna (ah ſcto ikadar
ſemglja iſdavna pronjet nechje!)
Ter svak sudit uſe tada ,
Da ſcto neſna velèe vechje:
I da pomgna mâ tolika
Taji diella sasma prjika.

Gneko od ſlobe , s'kôm jacega
Gleda tkogod moſce magne :
Gneko , iſgleda da s'mojega
Svoje opravda djellovagne:
ſa osvetu gneko od Vilaa ,
Kjêh ja odprie bjeh sudila ;

Ovi onomu scjapchje: Nije
Cjasno opchjegne toi nikako:
Gnimse srami , kadga krie :
Kadse srami , totje opako :
Gljube svjetlos svjetla djilla ,
Djellùe tamnom tamnos milla .

Tako glase mê prikore
Mlade , i Mladi svi jednaga :
Svak ſlo veli , misli gore ,
Svak raſpreda , svak prilaga :
Dokle , vajmeh , kratko u vrjime
Od grescnize stekol ime .

Tjem rjecima , jak na vjitru ,
Moj hud ogagn planu jace:
Chjud povargoh rotnu , i hitru ,
I raſtuorih mê polace ,
Oholechse unaprjeda ,
Da mê ſlochje vas Puk gleda.

Ter kô najprie kad pod Nebbi
Ukaſcèse sred dubravaa ,
Sebi porod , majka sebi
Ljepa Fenice , i ghiſdava ;
Sve ine ptize s' sobom vodi ,
Dàje dvore , kud prohodi .

Tac ne samo moj Jedini
Dvoritìme uſę occito;
Negh i Mjesctani, i Tughini,
Kjêh josc dalek oghgnevito
Moj dragh ures nepoſnani
Svôe ljeposti glasom ſanji.

Jàim mjesez bjeh od nochi:
Jàim sunze bjeh od dana:
Ja Boſcjanstvo viscgne mochi,
Ja hvagljena, ja spjevana:
Ja ſa prikor Nebba, i svjita
Môm sramotom ponosita.

ſàme ighre priveſele,
ſàme cjasti spravne stahu:
ſàme u tanzjeh nochi zjele,
U posjedjeh danzi ighjahu:
I karvavoj u ſavadi
ſàme mrahu Stari, i Mladi.

Onjeh darſcjah u ufagnu,
Ovjem drago rjec prodavah:
Svjeh u tasctom obechjagnu
Varah, i opet obechjavah:
I svaghjahse velekrati,
Svescto obechjah, ſa ne datti.

Scto ne motrih! Scto ne cinih!
Smetah, grabih, raspe budih:
Morech blaſnih, blaſnech hinih,
Hinech gljubih, gljubech udih
Sebi, i druſjem sa svom mochi,
Mislim, djellom, u dne, u nochi.

ſa stech vaje vjekovite
O Jeſuse moj ſcjudjeni,
ſa iſgubitse, ſa iſgubitte
Toli iſtrudih, dàbi meni
Tega od truda stoti dio
ſa stech tebe dosta bio.

Tascta u meni slas otrova
Svescтòe tvoje, Kraglju od Nebbi:
Sctòmi obilnos tva darova,
Sve obratih suproch tebi,
I neharna nadasvjima
Uvrjedihte tvôim darima.

Mû neharnos sasvjeh stranaa
Varh Sionski ſamnjevasce:
Bistra rjeka od Jordana
Mê sramore romonjasce:
I suſama mirisnjeme
Kitni Liban plakascème.

Plakascème, nu ſaludu
S'mudrjem Brattom Sestra sveta,
Paſech sarnut mû raſbludu
Beſ obſira, stida, i svjetta:
Nu vesela môim sctettama
Ja ne plakaah menesama.

Ter sctòe dusci od potrebe
Sve pogardih zjech slobode:
I starmovrat vargoh sebe,
Kô niſ rjeku silla od vode,
Put pakgljene vas Grad pecchi
ſanesena ſanosechi.

Ah moj Boſce, nàte gledam,
K'tebi vapim: Boſce prosti,
Prosti ſlochje, kê spovjedam
Prid pristogljem tve millosti:
Prosti, i na moj grjeh prihudi
Vechja od grieha millos buddi.

Tìs' pun ſceglje millostive:
Tebèe ſa Raj svoj Raj obro:
Ide iſ rebe, robom ſcive,
Ure ulaſi svescтòe dobro:
Ti smart nechjesc do vjik vjikaa
Negh skruscegne od grescnika.

Nije

Nije nach plate, ſnam, pod Nebbi
ſa moj platit dugh nepravi:
Sasma, sasma skrivih tebi,
Uvrjeghjena mâ Gljubavi:
Sasma uvrjedih, ah jaoh meni,
Tebe, o Chjachko Boſcianstveni.

Dàbi bila mâ pokora
ſa svegh ragnat duscju moju,
Vjetri uſdasi, suſe mora,
Occi sitne ſvjeſde u broju;
Tòe sve nisctor, kad moj odi
Sve pokore grjeh nadhodi.

Pokoràbi ta mucila
Mene, kâsam zarv na svjiti:
A krivina mâ nemilla
Priviscgnega smje ranniti,
Ki u bitju jes svojemu
Sam Svet, sam Ljep, sam Sve u svemu.

Ah nije mjere u besjedi,
Kômse iſmjerit moj grjeh ima;
Er po onomu tkoga uvrjedi,
Uvrjeghjegne mjeru uſima:
Ah nije mjere grjeha moga,
Pokli uvrjedih Neiſmjernoga.

Nu ti o Chjachko, u Kom' nechje
Vir millosti vjik svarsciti,
Prostit moſcesc vele vechje,
Negh ja tuſcna sagriesciti.
S'tjem ustavj rjec, i pustj
Sarzu oghgnenom vlas od ustji.

Svarha Drugoga
Uſdisagna.

Uſ DISAGNE TRETJE
U POGARDJEGNU

VJeko--stvoraz gljubi, i chjuti
Vjecnom gnemu slicno sctôje:
Svescto moſce poghinuti
Prid Neumarljem priprostòje:
Vjecnu duscjù chjuti, i gljubi,
Kù ſa osvoit, sebe iſgubj.

Kòj ſa ſcivot dat, u ſnoju,
I u karvi svoj ugasj:
Ah vigh, Duscjo, zjenu tvoju,
Ah spoſnajse kolikàsi:
Er vas ures od Nebesaa
ſamjenàje tvoga uresa.

Ah i ures tvoj ostavj,
Kjem ſamamit moglàe Boga,
Gnegda sljepa pri gljubavi
Od uresa telesnoga
Mandaljena, svoga liza
ſatravgljena gljubovniza.

Alli u kratko poſna vrjeme
Kê ljeposti jesu prave:
Ter suſama tekuchjeme
Smaknu s' liza sve naprave:
Da gne krepos viscja ustane
Varh tasctine poplesane.

Vidje Nebbo, Kadjoj s' cela
Od napravaa oblak minu:
Kad gne proghje zora bjela,
Tadje rajsko sunze obsinu:
Vochje u dusci provre, kade
Gne ljeposti zvjet opade.

Ter kô mjesez, kad prostarle
Nagnsu svoj mrak kobne sjenni,
Sve priteſce k'sebi Umarle,
Dàga paſe ſacjudjeni:
Tako i ona tamna, i bljeda
Raj priteſce, dàje gleda.

Skupnjeh kapagl vlaſcnu sillu
ſgar ljevasce hridna spilla,
Kô da i hrid placnu uſ Vilu
Bjesce zvilit naucilla:
I greſgnasce strana svaka
Kuchnjem daſcdom beſ oblaka.

Romonito cjem padasce
Voda niſ varh pukloj stjeni,
Sva najedno protjezasce
U naravni sud kamèni,
Kom' cignahu svud okoli
Tvardu ogradu stanzi goli.

Evrjenkigna jednom mlada
Kon jezera toga sjedde:
Ter ugn uprje punna jadda
Uzvigljene svôe poglede,
Velech: Suſe jaoh smuchjene
Tebe uſmnoſce, skrachjâu mene.

Placce daſcdom hrid u spilli,
Da ti rastjet budesc s'toga,
O Jezeru druſce milli
Moga zvila pokornoga:
Placcem i ja, nu smuchjeni
Ghine u suſah ſcivot meni.

Ti kamene placcesc tako,
ſasve plakkat nejmasc trjebi;
Er ti vjeran doba u svako
ſciviòsi kraglju od Nebbi,
I jedina bji tva ſceglja
S'ſcegljom tvoga Stvoriteglja.

Tebi on rece: ſemglju resi
Velicinom varha tvoga:
Tise uſdighnu put Nebesi,
I proslavj stvorza Boga:
Nise tuſcisc, sctòte udara
Samosilnos ſljeh vjetara.

ſapovidje, dàte iſgardi
S'vôom strahochjom divjac tmasta,
I dàt' cine ſaklop tvardi
ſapletenjeh ſcille od hrastaa:
Naredjti: Stavan sjedi;
A ti obsluſcj, scto on naredj.

A ja vajmeh. Pak iſpustj
Uſdah iſ dno sarza svoga:
Rjec utopj gnoj sred ustji
Rjeka placcja nenadnoga:
Ter u misljeh ſadubena
Osta vàrhu stjene stjena.

Na skut ruku svôu nasſonj,
A na ruku placno lize,
Paſech vodu, gdi romoni
Protjeccjuchi niſ litize:
Kad u vodi toj paſechi
Naſre sliku svôu po srechi.

Lize u lizu kad neugledaa,
Kjem od ljepjeh siva u broju,
Negh obraſa suhor bljeda,
I beſ slike sliku svoju;
Splete ruke, glavom strese,
Pak vapiti podiſcese.

Gdjèste, o Mladi, ah tezite
Tascte dusce k'ovoj strani;
Vascju Ljepu da vidite,
Kávas gnekad sladko iſranj,
I kuscjati vas usillj
Dragu u plamu nemir milli.

Ah kâ nesvjes vas obsjenj,
Da ſcivete s' mene u vaju!
I dvorite ſatravgljeni
Jednu ljepos, kû haraju
Parvo tughe, paka vrjeme,
Smart na svarhu, zarv ſa tjeme!

Ljepos svaka na svjet odi
Poprav ima rjetse u stvoru
ſid na snjegu, snjegh na vodi,
Voda u rjezi, rjeka u morru,
ſgledna svjetlos, kâ skrachjàse,
Bjeguch ures bars na cjasse.

Grob poslatjen: sctetna mama,
Medni cemer, smart ſcjudjena,
Pjenna, magla, vjetar, slamma,
Plam, hip, san, glas, prah, dim, sjenna,
S'mallo slave, i godisctaa
ſemglja iſ ſemglje, nisctа iſ nisctа.

Eto vi isti svjedocite
I nehtechi ovu istinu;
Do Nebesaa kad slavite
Pjesnim ljepos kû jedinu:
Ah vascja ista hvala kaſce;
Dàe ſa mallo, sctòe najdraſce.

Vi ſovete zorom celo,
Vi danizam occi mille:
Vi glasite, dàe veselo
Sunze u lizu dicne Vile:
Nu dan jedan, ſnate, u morru
Gasi ſvjeſde, ſunze, zoru.

Pripjevate parsi od snjega:
A scto od snjega barſce mine?
Usti od zvjetja ſcivuchjega:
A scto od zvjeta lascgne iſghine?
Posmjeh vedri: a vedrinu
S' Nebba oblazi cjassom skinu.

Nu sctòe gore, jur duoriste
Vi bjeguchje mê raſblude,
Dare darim priloſciste,
Molbe molbam, trudim trude,
Kû ſa stechi platu nàgne;
Negh beſ stvora praſno ufagne.

Er vi ſnate, ſna i Bogh s'Nebbi-
ſna i duscja mâ skruſcena,
Da u meni vjiku nebji,
Neghli od bluda sama sjenna;
Svjetme sudech ſa bludnizu;
Ne po djellu, negh po lizu.

Nu josc da bih blaga od vechje
Vascjoj ſcegli, Mladzi oghgneni:
I da s'jedrom punnjem srechje
Pribrodiste val gljuveni;
Rezitèmi kâbi bila
Vascem trudu plata milla?

Jedna rados, kû grjeh poda,
Draccja u zvjetju, kèchje opasti,
Zvjet proscjasti s'mallo ploda,
Plod otrovni s'mallo slasti,
Slas, kâ barſo gre na magne,
A ſa slasti pokajagne.

Ako cistom vi velite
Beſ gljubjegna Dikla kàje,
U istinu svi sudite,
Da gljubjegne ghnusobàje:
Ah ter hotech uplivate
U ghnusobu, kû poſnate?

Tjem nejmate opravdagna
Dragos isctuch ghnusnu u kalu,
I topechi beſ pristagna
U jaſ pogan mudros pallu,
Mudros slavan, ljep, i mio
Od Boſcjanstva srak, i dio.

Nu

XXXIX.

Nu scto korim injeh sada
Ja prikorna, vajmeh meni,
Cjem ſanese tac gnekada
Mene ures moj gljuveni,
Da potrattih u napravu
Raſbor, krepos, vjecnu slavu.

Srak bjeguchi liza moga
ſa uſmnoſcit moch ſadosti,
Pustih duscju, pustih Boga,
Pustih iſgled svjeh ljepostji,
Ki dvorove od Nebesi
Rajom, a Raj sobom resi.

Mnjah, da ovi svjet ne ghine
ſàme svojoj u promjeni:
I moj ures pun tasctine
Sam Bogh bjesce sljepoj meni:
Vres ſa mû cjaas jedinu,
A cjaas darſcjah ſa krivinu.

ſaman raſbor: Scto ghiſdavo
Odi, rece, vjik ne szjeni:
Ah scto cinisc? Toi nije pravvo;
ſaman raſlogh vika u meni:
Man spoſnagne rece moje;
Svescto resisc, ſa mallòje.

Er kê iſtrajah vrjeme! koja
Blaga, pomochi, i hitrine!
Da naravna dika moja
Pristavgljenom dikom sine.
I da Ljepe sasvjeh stranaa
Ljepscja gledam, svjem gledana.

Smetah nochne mê pokoje,
I privrachjah vas mrak tmasti
Mislech, kòbih lize moje
Uredila dan doscjasti:
Josc i spechi snjah ghiſdave
Dvorbe, gledagna, i naprave.

Htech, spleteni da moji prami
Prame od ſvjeſdaa pridobiu:
Dàse zora sobom srami,
Videch mene rumeniu:
Draſce ſrake da ſaskoci
Sunze u sunzu mojeh occji.

Eto svjetli Kragl od dana
Jasnjem kollom istok ſlati:
Eto ustajem i ja iſ rana
S' ſarzalomse svjettovati;
Kô da iſhitrim nevidjeni
Sklad raſbludan novi u meni.

Kô da cinom svjesti morim,
A posmjehom dusce veſcem,
Kô da ragnam, kad govorim:
Kad pogledam, kô da uſceſcem:
Kô da u robstvo sarza uvodim;
Pljenim, vladam, i gospodim.

Dvorkjgnizaa kollo okoli
Druſci, i sluſci mene od svudi:
Svaka ures moj oholi
Sklada vjescoj u raſbludi;
Vadech ſlatne iſ pohrane
Draghe masti, vode iſbrane.

Draſjem vodam parvo umivam
Snjegh naravni putti bjile:
Povrachjamse, promjegnivam
Iſa vodaa vode mille:
Alli u temu nijemi dosti
ſadovoglnom sjaſ svjetlosti.

Negh iſ suda mirisnoga
Prisaghivam hitrom ulasti
Josc na ljere liza moga
Od snjeſcjane lier pomasti,
I nad rusam mojim istinjim
Silni tratór nizat cinim.

Pak

Pak na prame ruku uſdiſcem,
I gnih nuccech sebe trudim,
Pravvim, djelim, skubem, striſcem,
Spusctam, pletem, veſcem, rudim;
Dokle ucine u dva djela
ſlatnu Dugu sunzu od cela.

Kolikrati neiduchi
Na moj nacin redmi od liza,
Moj obratih ghgnjev goruchi
Put pravednjeh dvorkignizaa:
I pedepsah svescto moje
Urescegne skrivilòje.

Kolikrati na ſarzalo
Mojse uſceſce bjes oghgneni,
Er nebjesce prikaſalo
Saſma ugodnu mene meni
Ter pometnuh ghgnjevno od vechje,
I potlaccih zklo marſechje.

Sva bjeh ures: nu mâ slava
Josc na uresjeh gradi urese:
S' zjenom svjetlos od napravaa,
Zjena s' redom nadtjecèse:
Mjesta uresim nije vech, i ja
Josc bit ſcjudim ghiſdavia.

ſlatno zvjetje ſlatom svito
Trepti ſlatnjem nad kosama:
Usci, i garlo ponosito
Gore u ſrazjeh ſlatna plama:
I ſlatomse obkruſcilo
Bjeljeh rukaa srebro bjilo.

Svôom tancinom pogled vara
Kopreniza, kôm putt resim;
Ruho oblacim, koje odſgara
Iſatkanjem sja cjudesim,
Na kom'dobi sasvjeh stranaa
Istu narav igla ſnana.

Biseromse pobjen vie
Oko bedar paas ſamjerni :
Na grimisnoj svili krie
Tkane zvjete gradd biserni:
Obuchjàje biser doli,
Dàga stupaj plesce oholi.

Punna blaga bjeh svakoga,
Uſ to blago dàse ukaſce,
Kolikòje blaga od toga
Mê ljeposti blago draſce:
A pod blagom tjela moga
Mrasce od tughe duscja uboga.

Mrasce u meni duscja ſcedna
Vjecne slasti Boſcjanstvene:
Gladna darim, kê pravedna
Jur uſciva dopuſctene:
Mraſna, zarna, gola od vechje.
Svjeh krepostji beſ odjechje.

Od ſarzala ogled ſlati,
Prid kjêm spravgljah red od tjela,
K' mojoj dusci da tko obrati,
Kakvàbise jaoh vidjela;
Gdi gne ocei naſrelèbi
Garghi od Paka Pako u sebi.

Er stvoreni zjech jednoga
Vjecni jaſi grjeha bisce,
A hud Pako sarza moga
Sve krivine sagradisce,
Navagljujuch smechje u smechi,
I ſla na ſla priloſcechi.

Ah jaoh tada vidjelàbi,
Mâ naprava kô gnu iſgardj,
Gdje pritece, gdje prigrabj
Strahovitos svakoj Sardi:
Gdje nakaſni iste hude
Pridobite gnomse cjude.

Zjechja moga mmentilla
Gdìse ſcjari kuſcnjem plamom:
Zjech bjelochje moga tjila
Gdi tamnosti bljedi samom:
Zjech uredbe moga prama
Gdi goruchjem vrji ſmjama.

Gnu oholas s' jedne strane,
S' drughe ſloba raſnosasce:
Gnoj varh glave poplesane
Najeſcena nesvjes stasce:
Gnoj derasce unutargna
Gljubomornos pakla zargna.

Grjehu vruchja, dobru mraſna,
Cjem ſa dobro sctòe ſlo sudi,
Pomettasce beſobraſna
Strah od Nebba, sram od gljudji:
Poduscena u barlogu
ſciva grjesim, martva Bogu.

Tac mâ duscja s' svoga uresa
Od vjecnèse Srechje odjelj:
Parja ocinstvo od Nebesaa,
Slicna ruſcnoj Jezabelli,
Kâ nemillo pade strena
O napravah ſabavgljena.

O Napravo vjecna od Raja,
O mê dusce Raju pravi,
Sàte plahos mâ nehaja:
Alli tìme ne ostavj,
Negh obratj millo k' meni
Tvoj blagh pogled raſvedreni.

Scjudjeh gnekad, o Ghiſdavi
Nad svjem gljudskjem sinovima,
Date ljepos mâ ſatravi:
Nu stravgljena tvôim ſrazima,
I poſcjudna tvoga pljena
Bih u pljenu ſapjegnena.

Eto raſkoscne, i vesele
Dni pometnuh, ter mû ſlochju,
Kômti u kratko skrivih vele
Smarsit duſjem placcjom hochju,
ſa naresit mochse u vjike
S' tvê vidjene Boſcje slike.

ſa pomasti mê ſcjudjene,
Eto umivam suſam lize:
ſa odjechje mê ſlachjene,
Naga umiram sred litize:
ſa rastatse s'môm tascinom
Sahnem gladom, strahom, tminom.

I ako tascjeh zjech raſbluda
Sebe muccech, i morechi
ſa bit ljepscja, nejmah truda
Podnjet svaki trud najvechi:
I rjeh: Staros cekat nechju,
Ako i umrem, ljepa umrjetchju.

Staros ſcelim sad, ſa mochi
Boglje smaknut dike scetne:
Da telesnoj pri gardochi
Svôu gardochju duscja odmetne:
I po dugu nepokoju
Prigarliscme ti ſa tvoju.

Svjet mû iſgardj duscju prie,
Jàchju tjelo gardit ovo:
On iſgardj scsòe Boſcie,
Jàchju gardit scsòe gnegovo;
Dokle plati s'pravve osvete
Sve svôe ſlochje, sve mê scsette.

Tako iſrece: ter u ruke
Stiscte naglo bic karvavi,
I hrabrene puna odluke
Putt marſechju bitse stavi:
Toli silno, da ne udara
Tako u hridi mugna odſgara.

Tuce, i dere scto dohita,
Daſcde ranne s' desna, s' ljeva :
Sviſcde uvit gvoſdovita,
I potopom karv proljeva;
Doklegodìoj pade od mukke
Snaga iſ tjela, bic iſ ruke.

Svarha Trechjega
Vſdisagna.

UſDISAGNE CETVARTO
U NAPASTOVAGNU.

DAvid ſlavni, ruka oblasna,
Strascna oholjem svjem veomi,
Kî Goliu gorostasna
Jur djetignom prachjom slomj,
Bjeſcja uſplascen put planinaa
Iſ prid sabglje svoga Sina.

Kaſcjuch dà nije druga silla
Tac pogubna, i strasciva,
Koli iſkargna ratt nemilla,
I domachja suprotiva,
S' koje odtudà primasc ranne,
Odkle ufòsi same obrane.

Tri ſlotvora nasc duh ima
Svjet, hudobu, sama sebe:
Nu nadstupim iſvagnjima
Moſcse odarvat sred potrebe:
Najscetnii mìsmo nami
Unutargnjem ſasjedami.

Scto hoch cini, tvâ naravna
ſceglja nechje doch na magne:
Svudte sljedi miso iſdavna,
I tve grescno ponukagne.
Ah scto Cjovjek umarlìje,
Kadmu u sebi vjerre nije!

Alli millos Boſcjanstvena,
Ká svjeh brani, koji isctùje,
S' ujernjem duscjam sadruſcena
S' toga od slave krumèim kuje:
Kako u rajiskoj sada dizi
Môj pokornoj Dobitnizi.

Noch

Noch iſide, ter u spilli
Varh tamnosti tamnos sjedde :
Priklopisce mrak nemilli
Pridoscjaste sjenni bljede :
A hukahu iſ litize
Mukljem glasom nochne ptize.

Nochni straſi bjehu stisli
Isctom hridi sej divjacne,
Kad od tmine tamnie misli
Duh stisnusce Vile placne :
Ter gne pamet, sillom plahu,
Gluhjem kollom priviahu.

U gne svjesti skupnoj one
Nochnjem mukom jakos stjecju :
I dosadom sille smione
Svud nasarchju, svudie obtjecju,
Nukajuchje, da promjeni
Gne ſcivota put hvagljeni.

Jur gne sarze jadovito
Oscstre, blaghe, rotne, iſpraſne
Lako, plaho, skrovno, occito
Dubu, viu, strasce, i blaſne,
Da pokoja nejma, i kada
Od gnih bjeſci, ùgne upada.

Tako plavim sillu cini
Barſjeh vjetar plaha iſmjena :
Tako i sarna po planini
Po sve strane ſatecena
ſa utech lovze, lava kleta,
ſa utech lava, lovze sreta.

Tjeràjh ona, ter boj bie
ſavadjena ſobom ſama :
Dokli jedna priblaſnìje.
Dobroslicnjem privarama,
I ſasve od gne neprimgljena,
Daj dostoja bit cjuvena.

Veglja∫cèjoj : Ah ustavi
Su∫e, i sebe ne umori :
Od pokore redìe pravi
Mjeru dar∫cjat u pokori :
Nechje Vıscgni, Mandaljena,
Da poghinesc prie vremena.

Lome dubje vihri sȼetni;
Strjela oghgnena hrid ra∫tvori :
Dostae vjetrız primaljetni
∫a otrunit zvjet na gori :
A ti lomisc tvoj zvjet mlada
Trjeskom, vihrom trudaa, i jadaa?

Marta tvoja Sestra ∫nana
Taki ∫civot, ∫nasc, ne ∫cive :
Negh Franackjeh priko stranaa
Steruch ruke millostive,
Svud pomochi djeli, i svuda
Boga glasi, tvori cjuda.

Bje∫c' i∫ spille : krepos svaka
Nepo∫nana krepos nije :
Tamnàe zora sred oblaka,
Tamnòe ∫lato, kêse krie :
Sini dakle, i odkri svjetu
Cjudo od cjudaa, Ljepos svetu!

Stvar ∫amjernu varh svjeh stvarji ;
Viscju od sunza sunzu objavi :
Tojes tebe, Kâ privarj
Pun privaraa svjet nepravi :
I pod noghe var∫ce tvoje
Svesćto u gnemu priljepòje.

Dar∫cjavàte rodna ∫ove,
Koja u tebi svoj ljek nachìe :
Tko jur ∫cjudje tvê zelove,
Sad tvoj stupaj zelivatchje :
Tkòte i∫tjera gnjegda, i smete,
Sad svôu u duscju primitchjète.

Ah

Ah videchte (kô vesele!)
Uſigratchje gore u sebi:
Kitni cedri, vite jele
Priklonitchje varhe tebi:
Ustavitchje tjeke opchjene
Bistre rjeke ſacjudjene.

Tad vas Istok s' cistjem darî
Itchje u tebi cjastit Boga:
Odisatchje punni otari
Dima oblake mirisnoga:
I gorjetchje beſ pristagna
Luſi Arapski na sto ogagna.

Klagnatîchje narod ſcegljan
U sto stupaa tvoje urese:
Pod nogamti Pako iſdjegljan
U mramoru krivitchjèse,
I kaſatchje potlacenu
Tvôem stupajom hvastu, i szjenu.

Sjatchje pismo slatno oſdala:
Ovòe vjezim posvechjena
ſemglje Evrjenske krunna, i hvala
Gospodicna Mandaljena,
Kâ pridobj mlada u ljetta
Svjet, i sebe vechju od svjeta.

ſvjerim spilla, krepos slavi:
Scto zknisc vechje, scto zknisc odi:
Tvoga iſgleda srak ghiſdavi
Pored s' danom sterat hodi:
Tako er dobro, raſlogh veli,
Svemu svjetu dàse ubjeli.

Gnu ovako miso iſdavna,
Pace u misljeh svjet potice:
Nùse varkam Dikla slavna
Stavj, i sasvjem glasom klice:
Ah poſnamte, ah prokleta
Slizi u tughjoj Misli od svjeta.

Dali jàchju hvale iskati
Po Evrjenskoj kragljevini,
Gdi bji vrjeghjan tolikrati
Odkupitegl moj jedini:
Gdi bji gnemu cjaas najparva
Varh prikorna umrjet darva?

Ja varh karvi da gnegove
ſgradde uſdiſcem tasctjeh slavaa?
Mene svetom da Puk ſove,
Gdi jur gnega ſva nepravva?
Gnemu boles, meni szjena?
On progognen, ja dvorena?

On u draccjah, ja u ſlatu?
On na rannah, ja na stolu?
Ja u dvoru pribogatu,
On u grobu hridnu, i golu?
Ne, ne: slicni u prilizi
Bit imaju gljubovnizi.

Bjeſc, o Svjete, na dalece;
Bjeſc od mene, njesam tvoja:
Drughi Viteſ mene stecce
Sred karvava davno boja:
Kad ti prid gnim, i smart kade
Prid gnegovom smarti pade.

Cjujme: tvoja dvorgna dika
ſaman sada samnom hini:
Erse onomu dah do vjika,
Ki ſa mene vechje ucinj.
Mene uvrjeghjen Bogh obgljubj,
Kadme obgljubjen ti pogubj.

Nevjernice, sctòe tvâ slava?
Varka od misli sred tasctine.
Sctòe tva hvala prighiſdava?
Dah od ustaa beſ istine.
Sctòe tvâ svjetlos, sctòe tvâ szjena?
Plod vremena, pljen vremena.

Ja da sljedim, ſnajuch ſcòsi;
Tvôih ſahvalaa dim, i sjennu?
Moj u tebe duh da prosi
Kroſ poſcjudu potiſctenu,
Sctose od tebe svegh davalo
Mallo, malljem, i ſa mallo?

Malljem, erje trudno stechi:
Mallo, er dobro tve praſnòje:
A ſa mallo, er parscechi
Ghinus' tobom slave tvoje,
Kê prohodech strjelovito
Tvû himbenos kaſcju occito.

Sve tvê bitje, sve tvê imagne,
Kjêmse ghiſdasc nad sva ina,
ſdravglje, jakos, plemstuo, ſnagne,
Blago, ljepos, velicina
ſa ſnat svescto sobom nose,
Odi ſamnom vigh napose.

Slavnòe blago, nu neblaga
Od blagàje hvasta, i slava:
Nesteceno duh primaga,
A steceno ſceglju iſdava,
Ternas cini s' dobra malla
Tamnjem suſcgnim svjetla kala.

Slavnàe ljepos: nu po meni
Poſnam slave gne laſcive:
Nàse marſi, tko gnu szjeni;
Er scgne umira, tko u gnoj ſcive:
Ij ednako, vajmeh, trudi
Itkòje ima, i tkoè ſcjudi.

Slavnôe stechi ſnagne umarlo:
Nu to ſnagne kolikòje?
Er josc dàse svud prostarlo
Nebi ſnallo, negh svjet sctôje.
A svjet sctòje najposlie?
Stvar, ká svakcjas jes, i nije.

Slavnòe nosit zarsku odjechju,
I bit dvoren s'krumnom gori:
Nu ne tebe, negh tvù srechju
Dvorj samo, tkòte dvorji:
I u vajeh ſa vaj teſci
Tvoja dvorba s'srechjom bjeſci.

Dragos kopni prj vremenu,
I u sebìse sama iſjeda:
Plemstvo udjeli potiscenu
Srechja, a vrjednu mnokrat neda:
Tko ima vele nad injima,
Od velèse strascit ima.

Prjateglstvòje malle vjerre,
A ſdravgljèje slabo dosti:
Vesegljese ſa cjas stere:
Mlados leti put starosti:
I cestokrat nepomaga,
Neghjè scetna snaſcnu snaga.

Nu josc i dàe prava tvoja
Svjetlos, Svjete prihimbeni:
Josc da dare tvê beſ broja
S' varhom prospesc u skut meni;
Jeda u krilu take cesti
ſcivjelàbih beſ bolesti?

U najvechjoj cestitosti
Ovàbìmi miso ustalla:
Dokle, ah dokle sej radosti
Uſcivatchju? Jaoh do malla:
Tjem neuſcivam po raslogu,
Er neuſcivat barſo mogu.

Ah kô vjetar vjetre u boju,
A valove val raſbia;
Mjeni u cestu nepokoju
Blaghe srechje ces gorcia,
Ter od dobra iſgubgljena
Placna ostaje uspomena.

Samàe stavnos gori u Raju,
Er Raj Boghje, kî neumirre:
Tuj sva dobra nepristraju:
Tuj svegh nova slas iſvirre:
Tuj svegh stjece svescto ſceli
Opit slavom duh veseli.

Tuj neiſreenjeh sittje daraa,
I tjeh daraa duh sitt nije:
Sittje, er tone sred dobara:
Nije sitt, ermu nedodie:
Ter sve imajuch s'tjem darima
ſcjudi imatiih, ſasvèih ima.

Tuj ſrak Sunza Boſcjanstvena
Neſapada Blaſcenjeme:
Tuj ſlom smarti smart satrena
I beſ krilaa leſci vrjeme:
Tujse u vjecnom stanu obechia
Vjecnom Puku vjecna srechja.

Sad ti osudi sudom pravvjim,
Ako istine jes scto u tebi;
Jèlli raſlogh, da ja ostavim
ſa tvê slave Slavu od Nebbi:
I ſa sjenne pustim tvoje,
Sctòje istino, scto vjecnòje?

ſatoj ſaman ti blaſnechi
Zarkve na cjaas mû nariza:
Zarkvàe mâ Raj, gdi videchi
Boga ostatchju ja Boſciza,
Ugn stvorena, i u gnemu
Uſviscena Priviscgnemu.

ſaman cjastit ti pripravj
Mene otarim mramornjima:
Raj otarje mê gljubavi,
Na kojemu gorjet ima
Beſ iſgari moje oghgneno
Sarze Bogu posvechjeno.

Ti bud' plata tebe istoga ,
Kom' nestavno sve dragòje :
Dajmi Nebbo, dajmi Boga ,
A ussmi tebi slave tvoje ,
I tasctinom tvôih dobara
Tebe nuddi, blasni, i vara.

Plac moj, i trud dospjet nechje ,
Trudih, plakkah : placcem, trudim :
I koliko placcem vechje ,
Vele vechje plakkat scjudim :
Nu ne sate ; negh' er momu
Moj plac draghje Pridragomu.

Taj pokorni plac ikadà
Ako umarlu platu iskòje ,
Novjem susam jàchju sada
Plakkat predgne suse moje ,
I cinitchju tescju, i goru
Zjech pokore mê pokoru.

S' tjem umuknn : nu himbena
Miso opeta gne svjes rannj,
Govorechjoj, Mandaljena ,
Placcesc, trudisc, bdisc samani :
Tasctòe djello, snaj, pustiti
Scto jes sa ono, scto ima biti.

Semgljàe tebi prid occima :
A tkòe tko sna, sctòje gori :
Sebi Nebbo, a gljudima
Svjet darova, tko svjet stvorj :
Semglja tvoja sarstòje,
Mosce i nebit Nebbo tvoje.

Dobròe, dobar scto Bogh dàje ,
I nije grjeha tuj njednoga :
Slochjàe szjenit, da slochjàje
Nasladitse darim Boga :
I dostojan daraa nije ,
Dare uscivat tko neumie.

Sad

Sad uſcivaj, cjem vedrjeme
ſrakom mlados tvoj pram slati :
Boga gljubit sveghje vrjeme ,
Nije svegh vrjeme ſa uſcivati :
Mucnòe umarle stech radosti ,
ſa stech Nebbo htjetje dosti.

Tako miso gnu ſavodi
U ſahode prjeka svjetta :
Tjeràje ona, nu dohodi
Iſtjerana miso opeta :
Dokle punna sumgne, i mukke
K' Nebbu uſdighnu glas, i ruke.

O Nebeske dike, i ghiſde :
O privedri svjem prostori :
O pisane ſlatom ſvjiſde :
O pobjeni ſvjeſdam dvori :
O priciste strane svete ,
Kê sve dobro mê kriete.

Vìme cjujte, i doglasiti
Mom' Jeſusu htjejte ſàme :
Tvâsam, i tvâ hochju biti ,
Alli iſdavni Svjet smetàme :
I silluje, moj Pokoju ,
Proch môj vogli duscju moju.

Mislim, svescto mislit nechju ,
Cjemje miso mâ nepravva :
I nevoglju ſa mû vechju
Miso moja mene iſdava :
Scto da ucinim, moj Scjudjeni,
Kad nije vjerre meni u meni.

Nu svjes parsci, a ne htjegne,
komsi ſceglja svako u doba :
Misli u meni mê grjescegne ,
Misli obicjaj starjeh ſlobaa :
I na mene sarne sada ,
Svescto huda bih ikada

Dobro moje, ſini, ſini
ſa ljek momu nepokoju :
Ti ſa mene vele ucinj ,
Ti branìme, kô stvar tvoju :
Tvâsam, i tvâ bitchju, a i ti
Mojsi, er nemoſe, negh moj biti.

S' tobom, Svjete, govorechi ,
Nechju duglit vech raſlogaa :
Raſloſìsu moji najvechi
Bici, i cjavli moga Boga :
Gnegove usti probljeghjele
I mucechi velee vele.

On na kriſcju tesckom gori
ſa stech mene sebe iſgubj :
Dàme garli, ruke otvorj ,
Prighnu lize, dàme iſgljubi :
Dàme cekat nepristaje ,
Gvoſdjem pribj svôe stupaje.

Onmi velji : Ja nadsvjima
ſamjenàsam tvâ bogata :
Jasam iſgled tvôim djellima ,
Jàsam svarha, jàsam plata :
Ja dah ures svjetu ovemu ,
Da ti dvorisc mene u gnemu.

Jàti kaſcem, kako uſiti
Imasc k' Chjachku priviscgnemu :
ſcjudisclise neiſgubiti ?
Evòt' puta, hod' po gnemu :
Sred pucine sej smuchjene
Jàsam ſvjeſda, gledaj mene.

Tako ustavj svôe besjede ,
I o svjetovnoj mislech ſlobi ,
Veselitse s' sobom sjedde ,
Scto u misljeh svjet-pridobj :
Kad tu rados gnoj otrova
Predgne iſ misli miso nova.

Kâ bji : Etòsi jur dobita
Od veseglja tvoga istoga ,
Er scto dobj misli od svjita ,
Oholòse dicisc s' toga :
Nije tvâ dobit , negh Viscgnega ,
Neharnize , hvali gnega .

Na to ubljedje Vil jedina :
Pak scto mooſce , tagne , i jace
Sta raſbirat , jèlli istina ,
Scto himbena miso ſace :
Nu kad naghje , dàje inako ,
Svôe ſatece misli ovako .

Poghte , ah poghte , Misli , od mene
Krepke u vascjoj nekrepcini :
Misli u tmini poroghjene ,
I prem slicne sljepoj tmini :
U scto ufate ? kud parscite ?
Scto hochjete ? scto prosite ?

Prie negh strjela sunze harli ,
Prie negh sunze vjetri sljide ,
Barſce od vjetra gre trjes varli ,
Barſce od trjeska pogled ide :
A vi , o Misli , barſce vele
Vjetra , trjeska , sunza , i strjele .

Vrachjatèse vi bjeſcechi ,
Vi mir kaſcjuch bietème :
Vi sterete tjek mucechi
Glusce od nochi nochno u vrjeme ,
Da mnokrati , jaoh , neszjeni
Mâ svjes ista , dàste u meni .

Nije vremena , mochi nije ,
ſa spravitse , da ne idete ;
Er harlite spravve prie ,
I svu spravvu raſmechjete :
Ter gdi nemni duhvas sreta ,
Er sad njeste , sadste opeta .

K' Nebbu idete, nu beſ Krilaa:
Val beſ plavi prihodite.
Vi beſ occji, vi beſ tjila
Sve gledate, sve chjutite:
Vi chjutjegne, vi vam iste
Krila, tjelo, plav, occiste.

Predgnem bitju mom' prikladne
Lize iſ liza privrachjate:
Blaghe, mille; hude, jadne
Sad blaſnite, sad ragnate:
I hitrina vascia cini,
Scto nije drugoj moch hitrini.

Da nije skrovno, sctòse krie:
Da sctòe dalek', bliſùe occima:
Da sctòe prosclo, prosclo nije:
Da ne proghje, scto proch ima:
Da uſbude, scto bit nechje:
A sctòchje bjt, da jes vechje.

A u sebi sctòste paka,
Negh varh vode praſno pisino:
Cjas od cjassa, mugne ſrakka,
Iskre od oghgna, kjêin ſcivisino:
Vjetar, koi parsci, i leti
Po prostorjeh od pameti.

Plod od dusce, ſa gnu smesti
Kroſ promjene svôe raſlike:
Rjec beſ glasa, glas od svjesti,
Slika od stvari, stvar beſ slike:
Cesto sctetna, ſlobna, i tmasta,
Svegh nestavna, svegh proscjasta.

Man u pomgnah moj duh vene,
Manvas tjeram iſ pameti:
Er kad tjeram vas iſ mene
Moja na vas miso leti:
A kad miso na vas pada,
Vas, o Misli, mislim tada.

Takòe, vidim: er ſcjv tkôje;
Nije beſ misli svoja u ljitta:
Alli ufamse misli od moje,
Da bit nechju pridobita:
Miso barſo, a u vjek prochi
Nech ti, rajska mâ Pomochi.

Tac Dikliza put Viscgnega
Misli tlacech tjek prostira;
Slicna sunzu, kê cjem gnega
Tjek od Nebba naſad tjira,
Nedobitnoj u slobodi
ſlatno kollo naprjed vodi.

U to zorni san ſcjudjeni
Svôom raſbludom iſ nenade
Smirj nemir gne skroveni,
I od mislji sve ſavade:
Dokle na plac, koi i prie,
ſrak suncjani probudjje.

Svarha Cetvârtoga
Uſdisagna.

Uſ DISAGNE PETO
U RAſMISCGLJAGNU.

BLaggo onemu, kî od svjeta
Iſ ſamjere sei stvorene
Vadi, jakno pcela iſ zvjeta
Med Boſcie uſpomene:
Kuscja on bitja dio rajskoga,
Er svegh gleda svjesti Boga.

Tjemje u trudjeh, i u gorkosti
Mandaljcna svôoj cestita,
Docjem Viscgne od ljeposti
Gljubovniza oghgnevita,
Stvari u svakoj beſ pristagna
Gnu raſmiſcglja, sreta, i klagna.

Primaljetje liza svoga
Bjesce iſnjelo diku urednu:
I s' stupaja srebarnoga
Dighlo rjekam okov lednu:
Posciglјuchìih po prostoru,
Da ures gnegov glaše morru.

Indje medni pjet slavizi
Cjujahùse najmillie,
A Marsiglskoj po litizi
Pomladjene zicjat ſmie:
I karscitse niſ grebeni
Vepri bludom raſceſceni.

Poſna i Dikla, dàe Proljetje,
Er noch jacja prikrje doli:
Kada meghjù rjedho zvjetje
Gora busjem uſroholi:
I uſbuknu ſgar na stjeni
Po cesvinah tarn spleteni.

Niſ

Nis hrid raſbjen snjegh pjegnasce ,
Rjekom bjeſcech toplie ljitto :
Snaſcnijem vjetrim jektiasce
Scjupglja prozjep gromovito :
Vlagga oblakom dima kruta
Maghliasce raſmarſnuta .

Primaljetje kad videchi ,
I scgnim mjerech gardu spillu ;
Nemio posmjeh ſa jad vechi
Pusti placna Vil pod sillu :
Ter ovazjem sebe sama
korit uſe besjedama .

Eto rados dragu svuda
Ponovgljena Narav plodi :
Ljepos , pokoj , i raſbluda
Po livadah tancjaz vodi :
U gljuveſni sladkoj gore
ſvjeſde , Nebbo , kopno , i morre .

I ti iſ groba hod' ovoga ,
Vjenze kitti , beri zvjetje :
I obasjaj liza tvoga
Primaljetjem primaljetje :
ſnasc , da gnekad drago tvoje ,
Mandaljena , vrjeme ovoje ?

ſnasc , Kad slaviz sta pjevatj ,
Mnech , da u tebi zoru sreta ,
Kad ſa tebe zelivati
Vjetriz zelov pusti od zvjeta ?
Kad suncjani Zvjet gledòje
Mjescte sunza occi tvoje ?

Hochjètise : da neoslabisc
ſapuscténu dragos tvoju :
Da josc Bogu dusce grabisc ,
I pridruſcjasc k' starom broju :
Da tvoj skroven ne mre u tebi
Scttan ures ſemgli , i Nebbi .

Hochjètise, o Grescnize,
Nu stav' pamet iſlaſechi,
Da ne omarkne danu lize,
Grescni Pako tvoj paſechi:
I ne proghje ſimno u bitje
Prid strahochjom tvôm Praljitje.

Mlado ljetto, kak' i prie,
ſàte ne gre s' istjem redom:
Proſ suſèga najgorcie
Druſjem paſi sad pogledom:
Uſmi s'sarzem sad drughjeme
Drughe misli drugo u vrjeme.

Ah Proljetju primjerena
Gnekadascgna mâ ljeposti,
Jelli s'tebe nach vremena,
Kêmi proghje beſ ſcjaloſti,
Kad svee ſemglje sred pokoja
Nepokojnàe duscja moja!

Dali bio dan, noch ſa danom,
Primaljetje, ljetto, i ſima,
I s' promjenom podsuncjanom
Svako doba, vajmeh, ima
Svegh u zvilu beſ promjene
I ostavit, i nach mene?

Placcem ljetti, scto neiſgara
Scgnim ſa Viscgnem moj duh ovi:
Placcem, scto má boles stara
S' Proljetjemse neponovi:
Placcem ſimi, pokli moje
Sunze od mene dalekòje.

Placcem plodno vochja u vrjeme
Moga sarza neplodnosti:
Placcem mrakom prid nochnjeme
Scto nesvighjam moj grjeh dosti:
Placcem u dan, svjet paſechi
Uſtok teſckoj môi nesrechi.

O proljetna diko milla ,
Kâ bisernjem rosam draſſjim ,
I rumenom ruſcjom krila
Vjetrizima kittisc blaſſjim ,
Kâ svjem blagom resisc lize
ſemglje od Nebba vjerenize.

Ljepa mladosti od vremena ,
Navjesnize mira ugodna ,
Od pokoja raſblughjena
Srechni uſroce , majko plodna ,
ſemglje ufagne , krunno od ljetta ,
Sliko od Raja , Raju od svjeta .

Vrjeme Nebbu obgljubjeno ,
S' kojem poce Svjet stvoreni :
Vrjeme sveto , i blaſceno ,
Kê nasc Odkup ſace opchjeni :
Vrjeme , Kê Bogh karvi uresj
Nad uresom svjoh Nebesi .

Ah blagàti cesje tvoja ,
Gdi s'stvoregnem svjem ujedno
Slavisc hvalam , a beſ broja ,
Kraglja od svjeta tac narednо :
I svjedocisc u radosti
Moch gnógovu tvôm ljeposti .

ſemglju s' Nebbom , kraj s'valovim
S' tvoga mirisc ti dohoda :
Pace ſvjeſdam treptise novjim
U proſracnom lizu od vodaa ,
Dàse ogleda ſgar , i ghiſda
ſvjeſdaa u ſraku ſrak od ſvjiſdaa .

Ti Boſcjanstvu neiſmjernomu
Varh otara svjeta ovega ,
U ſelenom skutu tvomu
Nosisc parvi plod od svega :
Termu uſciſcesc na cjas goru
Ljepscjem ſrakom sunze , i zoru .

Ti

Ti ſcjuberisc s' medenjeme
Slavizima Priviscgnemu :
Odisagnem mirisnjeme
Zvjetju iſ ustaa dahnesc gnemu :
I od zvjetja s' tisuch' occji
ſarcisc Sunze rajske iſtoci.

A u meni svakcjas jacja
Ah jaoh raste ſima plaha ,
Vihri od smechje, daſcdi od placcja ,
Maghle od sumgne, gromi od straha ,
Mraſ u sarzu, a u svjesti
Nadmen oblak svjeh bolestji.

Neſavidim nu nikako ,
Ljepo Doba, tvojoj srechi,
Da Viscgnega gljubisc tako,
I moj korisc led gorechi :
Neghte molim, kroſ tvê plame
Dàga gljubisc vechma, i ſàme.

Nùse tuſcim tebi, a nàte ;
Cemu uſpreſcesc meni sada
ſlu ſamjenu slicne plate ,
Scȣòte uſcivah ſlo gnekada :
Cemu, prem da u spomeni ,
Slas ikakvu davasc meni ?

Tjem pomechjem sarza iſ moga
Mislit tvojoj o ljeposti :
Ter iſ skuta ſbiram tvoga
Svescȣo mogu nach gorkosri :
Tebi ostavgljam scȣo dragòje ;
Scȣòe bolesno, mnim ſa moje.

Moj ſviſd ſmajski, tvoj glas ptizaa ;
Bud' ti u sjenzi, ja sred jame :
Moj cemèrje, tuâ traviza ;
ſàte ruse, draccjáe ſàme :
S' tobom tihi vir, samnome
Vodde, Kêse niſ hrid lome ,

Eto

Eto odjelih tvoga iſ krila
Scto podobno, ſnam, menìje:
A tvâ dobra sladka, i milla
Nek uſciva, tko umie
Boga slavit gnegovjima,
A ne vrjeghjat darovima.

Pace ſa moch, kôje trjebi,
Sve u duscju doſvat jadde;
Mislim svescto Viscgni u tebi
Podnje ſa moj grjeh gnekade:
I ponavgljam sve spomene
Mê Radosti ſâme ubjene.

Ah tvê vrjeme neozkvargnena
Mom' Jeſusu ſnaje ljetta:
Ti pocetak svjeh vremenaa
Svarsci Stvorza nepoceta:
I kroſ smartni trud najgori
S' svjeta otjera, tko svjet stvorj.

Tvoje targne bji, gnegovu
Kê prislavnu glavu probj:
Po nemillom tvom' darovu
Oscstro prutje puttmu osnobj:
Na kom' stece smart prigljutu,
Dubse uſgoij tvomu u skutu.

Tvoja ſelen bji najbliſcja,
Kû posctrapa ſnoj karvavi:
Pet kladenaz' pustj s'kriſcja
Po tvojemu zvjetju, i travi:
Tvoji vjetrizi, cjem iſdisce,
Svoj pokognj dah primisce.

Tjem marſimte, o pritamni
Strenitegljju Draga moga.
Alli er i ti svenu, i stamnji
Groſno placcjuch martva Boga,
Draghsi opeta tuſcnoj meni,
Kô moj slicjan drugh gljubjeni.

Draghsi, er zvjetje bji tvê u doba,
Kjêmmu martvu ranne iſkittih:
Draghsi, er niknu slavno iſ groba
Rajski tvojeh zvjet u zvjitjih:
Draghsi, er donje tvoje uſ zvjetje
Ljepsce duscjam on Proljetje.

Draghsi, draghsi; er menìse
Najprie uſkarsnut moj Ghiſdavi,
Perivojnik cinechise,
Sred ſeleni tvoje objavj:
I kaſâmi svôe suncjane
Prozvjetalle Slavom ranne.

A nadasve vrjeme drago
Tìsi, i dragos beſ prozjene;
Er slikujesc vjecno blago
Od Millosti Boſcjanstvene:
I proſiram u ljepomu
Sve mê dobro lizu tvomu.

Ah nicemu, prem kô tebj
Nemoſcèse primjeriti
Boſcja Millos, kâ pod Nebbi
Duscjam Rajske vjenze kitri:
I svôm vlasti stvara u vjike
Od grescnikaa blaſcenike.

Millos s'slasti neraſdiona,
A ti od ſemglje raſbludàsi:
Ti trjeskove ſimgne, a ona
Vjecne osvete plame gasi:
Gnomse nascja svjes ponovi,
Kako tobom vas svjet ovi.

Tìsi od vochja doscjastoga
Plemenito srechno ufagne:
Ona od blaga neumarloga
Prikoobilno obechjagne:
Tìsi plodnos kopna, i morra,
Ona od sarza, i od raſbora.

To-

Tobom pusti lughse odjiva,
Gnom duh svakoj u kreposti:
Tobom zvjetje, gnomse uſciva
Ljer od parve pravednosti:
Ti dan kaſcesc raſvedreni,
A ona Boga beſ ſasjeni.

Ah sctòe beſ gne duscja! U tmini
Zarna, i sljepa u pogledu,
Dub nerodnoj na parſcini,
I perivoj suh na ledu,
I u oblicju samom ſciva
Vjecne smàrti sjen strasciva.

Scto hoch cini: mukkam svjima
Pecjalìse, sahni, i bljedi:
Sve strahochje daj occima,
Svjem cemerom usta oſledi:
Jednu u miso skuppi, i stucci,
Svescto ragna, smeta, i mucci.

Pridaj tjelo ſa u prah starti
Gvoſdju, hridju, lavu, i ſmaju:
Mri neumiruch dugom smarti,
Naprjed kuscjaj Pako u vaju:
ſàte Nebbo nejma plate,
Kad nije Millos viscgna uſàte.

Nascja pravda svakolika
Prid Viscgnemje potisctena:
Sama Millos gnèje dika,
Gne dostojnos, snaga, i zjena:
Kojoj samoj platu odvrachja
Bogh, kad nascju pravdu plachja.

Ovòe Millos, ocistjene
Kòm Vmarle Bogh draguje,
I ſcestoko gnih gljubjene
K'svomu sarzu pridruſcjuje:
Dar najvechi ſgara oraje,
Ki povoglno Boghnam daje.

Rjeh povogljno gnu podatu
Vjecne iſ ruke Stvoru svomu :
Tojes, ne ſa dugh, i platu,
Er Bogh darſcjan nije nitkomu :
I kad Millos Bogh istìje,
Tko da Vmarli dostoìje ?

* Nu ſasve toj, ſa gnu stechi
Kû dostojnos i duscja ima :
I dar taki od svjeh vechi
Nedavàse leſcjazima :
Djellûe i duscja, nu prem mallo ;
Boſcja Pomoch svèje ostalo.

Djello er voglja gljudska naga
Bogo-stjecno tvorit ne ide,
Ako vjecna Pomoch draga
U druſcbùjoj ſgar ne side,
I necini, dabi ustalla
Gne nejakos grjehom palla.

Taka Pomoch sveghnas gleda,
I kreposti, kê tvorimo,
Ne samònam ſapovjeda,
Neghli i cini, da cinimo,
Podſciſcjuchnas skrovnjem plami,
I djellujuh pored s'nami.

Pritjecemas, nek hochjemo :
Druſci, da prav put poſnamo :
Podpomaga, da moſcemo :
Sljedi, neka krunnu imamo,
I darſcimo neiſgubjeno
Dobrohtjegne Boſcjanstveno.

Ona data htjegnu, i svjesti
Vaſda Vjerru najprie budi:
Pak ſa ſaklad Rajske cesti
Viscgne Ufagne stavglja u gljudi :
Dokle uſdighne priljepoga
Gnih na Gljubav Chjachka, i Boga.

* S. Auguſt. Lib 1. ad Simpl Qu 2. *Ut velimus (Deus) & ſuum eſſe voluit, & noſtrum : ſuum vocando, noſtrum ſequendo.*

Id. Lib. 2. de Peccat. merit. & remiſſ. Cap. 5. *Adjutor noſter Deus dicitur : nec adjuvari poteſt, niſi qui etiam aliquid ſponte conatur.*

Id. Serm. 7. de Verb. Apoſt. ad illud; *Peto vos non infirmari. Niſi ſciret eſſe in eis propriæ voluntatis conſenſionem, ubi & ipſi aliquid agerent, non diceret; Peto.*

Id. Tract. 4. in Epiſt. Jo. loquens de caſtificatione hominis *Caſtificas te non de te, ſed de illo, qui venit, ut inhabitet in te. Tamen quia illi agis aliquid voluntate, ideo & tibi aliquid tributum eſt.*

Ter uſroci, da oni tvore
Sve rad Boga gljuveſnivi:
I kad ſgrjesce, mru s'pokore,
Samo erbòsu Bogu krivi:
I ſasjeku, sve na svjiti,
Prie negh Boga iſgubiti.

Tadàim gljubav s'svoje strane
Bogh na gljubav vrachjat harli:
I osobno na gnih gane
Svôe gljuveſni plam neumarli:
Ter sred sarza millostiva
Radosnòih prigargliva.

U rjec jednu; poglavita,
Kû rjeh, Millos priblaſcena
Ino nije, negh cestita
Nascja Gljubav ſgar gljubjena:
Drum rajskoga uſlaſiscta,
Po kôj svêsmo, beſ kê niscta.

Ovòe Millos, kómse uredi,
I prosine duh iſ nova
Kô kraglizu, ter gnu sljedi
Dvorba iſvarsnjeh od darovaa:
I kô svoju Majku, garle!
Cestitosti sve neumarle.

Ona duscju kitti u lizu
Slavom, koja neſahodi:
I gnu srechnu Vjerenizu
K'Gljubovniku rajskom vodi:
Pernizùjoj pirnu tere
U Boſcjemu sarzu stere.

Spravglja u goju gnoj neiſrecnu
ſvjeſdam ſgraghjen stan varh toga:
Davàoi ſa pir rados vjecnu,
Raj ſa druſcbu, ſa dar Boga,
A ſa porod u dragosti
Vjecne u sarzu vir sladosti.

Ona obrachja ſlobne, i krive
U pravedne, ciste, i nove,
Slughe u kraglje, martve u ſcive,
Protivnike u sinove,
Bjesna u ſnanna, tughja u svoga,
ſemglju u Nebbo, gljudi u Boga.

Bogu uſmnaſcja Zarkve, i szjenu,
Zarkvam Svete, Svetjem ſnagne,
ſnagnu krunne, krunnam zjenu,
Zjeni vjecno nepristagne,
Nepristagnu sve jednaga
Dare, cjasti, srechje, i blaga.

Ona otajsva, i ſatvore
Occituje od Nebesa:
Raſjaſiva sve ponore
Najdubgljega skrovna Vdesa,
Ter ùgn slavnoj u slobodi
Prorocjanske svjesti uvodi.

Ako uſciva sred ſcjalosti
Svetaz, terse ragna, i parli:
Ako s' ſrellom hrabrenosti
Mrjet ſa Vjerru djete harli:
Ako Viscgnem Vil pomgniva
Cistu ljepos posvechiva.

Ako pleſçjuch moch naravnu
Cjudotvornik svaki objavi
Svemoguchstvo gneko, i slavnu
Varhnaravnos u naravi;
Tvojje darov, o Millosti,
Srechni iſhode svjeh krepostji

Hchjeri sarza Boſciega,
Sladka Utjeho nascja uſdana,
Kgnigo ocinstva najljepscega
Boſcjom karvi podpisana:
Zjeno od srechje rajske svete,
Od blaſcenstva stavni Uvjete.

Ah Millosti sidi u mene,
Sidi, pokli ne iscetem ino,
Negh da suse mê skruscene
Primi Dobro mê jedino:
I bolesti moje i trude
Blaghjem lizem posret bude.

Svetjem cjuda, i sve ostalo
Daj, prid tobom kî sve mogu:
Mojoj dusci snaghe mallo,
Prineharna da nije Bogu,
Da pokorne jadde ove
Mosce podnjet, i isnach nove.

Cestitosti vjecne nechju,
S' kômse drusciscc ti svudjere:
Svaku ostavgljam ces najvechju,
I Boscie srak samjere:
I sa gljubav Draga moga
Odricemse Raja istoga.

Mâje sceglja, mâje odluka
Neplachjeno sâgn jaddati:
Bud' mâ gnemu draga mukka,
Nek moj scivot sa svegh pati:
Neiscetem plate, ma platàje
On da uscива na mê vaje.

On da uscива s' najtescega
Bolovagna moga ovamo:
I ako uscivat scjudim gnega,
Uscivatga scjudim samo,
Er svôa dragos millostiva
Uscivana bit uscива.

Sarosite, o Nebesa,
Nàme Millos dara ugodna,
Da prozvjeta is nicesa
Mâ svenuta svjes neplodna,
I u proljetno sene vrjeme
Primaljetjem nebeskjeme.

Ovòe doba, kad prigljuta
Boſcja mukka grjehu odolj:
Kad vascega ſemgli iſ skuta
Najvechjàse millos prolj:
Ah doba ovo bud' vascjima
Plodno i ſàme darovima.

Vigh tvê srechje, Mandaljena,
Primasc Millos gnu ſcelechi:
Sctòe negh Millos, ſceglja oghgnena,
Kojom Millos ſcjudise stechi?
Eto docjem ſceglno zvjelisc,
ſcelech primasc, svescto ſcelisc.

Buddi scto hoch, miso màje
Svegh uſdisat sred nemira:
U Millosti tko mni dàje.
Taj od sebe Millos tjira:
Ah beſ svarhê placna ir lizu
Szjenitchjùse ſa grescnizu.

Rece, i varſce misli, koje
Donosasce sumgna milla:
Iscuch, cjembi sarze svoje
ſcestocie raſcjalila:
Ter podobno svjeș obrati
Boſcju Mukku raſbirati.

Suarha Petoga
Uſdisagna.

Uſdisagne scesto
U poſcjaljegnu.

JEs tko veli: josc' da nije
Cjovjek parvi sagrjescio,
Dàbi s'desne Sin Boſcie
Nàse gljudsku putt stavio,
ſa proslavit s'slicne slike
Podnebeske Pravednike.

A er barſechja na grjeh gljuti
Nascja narav pravdi oprjèse,
Ne samòse Viscgni uputj,
Neghli i tescku smart podnese,
I prikaſa svescto ima
ſa dragh odkup potrebnjima.

Tjem svojechi mi Grescnizi,
Scònam mogu ſavidjeti
Isti, rjetchju, Praveduizi,
Imamòse srechnii rjeti,
I blaſcene ſvat krivine,
Kênas Boli srechnjeh cine.

Ter tko tuſcisc, ako od vechje
Kunesc tughe, kê grjeh rodj;
Obaſrìse i na srechje,
Kè ſa sobom ſlochja uſplodj,
I uſviscjuj neiſreceno
Millosardje Boſcjanstveno.

Pace ſa ljek svegh ponavglja
Spasiteglja martva u svjesti,
Kô Vil, koja ſceglnu ſdravglja
Boſcje u ranne miso umjestj,
I sve ovako kaſce redom
Boſcje mukke svôom besjedom.

Ah kâ bji noch ona zarna ,
I pakgljene zargna od nochi ,
Kad hudobska nesmotarna
Ulas ſavidnoj u strahochi
Posla gljudi varlovite ,
Da s' privarom Boga uhite !

Kad ſcjalosnoj Majzi, i meni
Ivan placni jedva iſrece ,
Da Raſgovor nasc ſcjudjeni
U zelovu poraſ stece ,
I da Gljubav Boſcjanstvena
Osta oruſcjem svoêm ragnena .

Ja tjem glasom strena u smechi
Padah beſ snaghc, i beſ mochi ;
Kad Djevizu mrjet videchi ,
Pojavihse ſa pomocchi ,
Da neumre s' nepokoja
Boſcja Majka, Majka moja .

Vruchjem suſam povrachjenu
Tjescih i ja ſceglna utjehe :
On povoglno, rjeh, ſcjudjenu
Smart ſa umarle sreta grjehe :
Draga Majko pri potrebi
Shrani ſcivot Siniu u tebi .

On tvoj ſcivot ſa svoj broji ,
Er svoj ſcivot vech svoj nije :
Vas svjet grescjan gnega osvoji
ſa svoj ſcivot davno odprie :
Nemoj, Majko, tvoj rod sveti .
Da uſbude dvasc umrjeti .

Ona k' Nebu s' gorke boli
Uſdighnute darſcech occi ,
Toli uredan, sladak toli
Stavnjem lizem vaj svjedoci :
Da bit moſce vaj u Raju,
Raìbi takom bio stan vaju .

Kadse osvjestj, rece: Jèlli
Mom' prilicna nepokoja?
Ures pade moj veseli,
Pade, vajmeh, krunna moja:
I s'tobomse, ah moj Milli,
Sve mê dobro vjiku odjili.

Alli er tvàsam po millosti
Majka, a sluga po naravi,
Sve podlagam verno dosti
Tvom' posluhu mê gljubavi:
Scto hoch, hochju: unri ureda.
Nu rjet; Sinko; placjoj neda.

Pak gdi tuſcna ja mojimi,
I gne tugam mrem, i bljedim;
Obrachjàse, velechìmi:
Ako ſcivot hoch da sljedim,
Mâ Pridraga, dokje vrjeme,
K' mom' ſcivotu sadruſcime.

Hodmo, hodmo, Mandaljena,
Put Solimskjeh hudjeh mjiraa,
Gledat cjuda nevidjena,
Gdi Bog-cioviek sad umira.
Hodmo uſ svoje ucit vaje
Koli gljubav moguchjâje.

Rjehjoj: Majko, neprilaga
Ah tvom' trudu trude nove.
Odgovorj: Mochmi, i snaga
S' ſamjerèchje doch gnegove.
Rjeh: Tvojchjèga vid poraſit.
Dragòè, klice, draſjeh paſit.

Odbesjedih: Ah nech mochi
Proſ oruſcje doprjet k'gnemu.
Odgovorj: Gljubav prochi
Moſce i k'Nebbu najviscemu.
Tad ſaglavih: Majko, evòme:
Hochli i na smart, grem s'tobome.

U to iſnese Zora bljeda ,
Neſnam kako , placne ſrake :
I neustupj dan s' pogleda
Strahovite nochi opake ,
U kôj ostà uhitjeno
Rajsko Sunze Boſcjanstveno .

A mi iſ bjele Betanie
Sred Solime Karvne , i gljute
Ulaſimo objedvie
Jadnjem lizom poniknute ,
Gdìse ſdruſcj nam' smuchj ena
Pravovjernjeh cetta ſcenaa .

Mukli ſcjamor svud sretamo ,
Svakse scjapchje , svèje u smechi :
I occitu , jaoh , gledamo
Svudi nascjoj kob nesrechi :
Naprjed , naſad sarnu prjizi
S' Graghjanima Redovnizi .

Sarnu , allìmsè sarzè trese
Bljedo s' ſgode nenadane :
ſcjude vidjet , a strascèse
Gledat ruke te sveſane ,
Kê svu narav tolizjima
ſapanisce cjudeſima .

Uſbugnena posred Grada
Uzvigljennas Petar sreta ,
Pun pecjali , brighe , i jadda
ſa rad svoga grjeha kleta ,
Zarnjem prahom po sve strane
Prame posut iſkidane .

Sljep od suſaa jedva kade
Bogorodnu Djevu poſna ,
Doghje , i prid gnom niza pade ,
Vapech s' rjekom placcja groſna :
Skrivih , Majko , i dragoga ,
Jaoh , ſatajah Mesctra , i Boga .

Ah Jeſuse, diko od Raja
(Rjeh uſdiſcjuch ruke oboje)
Najdraſcìte Drugh ſataja,
Zelovomte drughi iſdòje:
Uscto ufati vech tebìje,
Kadte ista gljubav bie!

Pokrjepismo Starza bljeda
Druſcbom zvila, vech negh rjeci:
Pitasmòga, da spovjeda
Svaki od nochi stvor najpreci:
A on kaſati sve poredom
Uſdahnivom sta besjedom.

Kô Pridraghi nasc iſmoren
Zjech karvava ſnoja, i mukke,
Iſbjen, smuzan, psovan, koren
Bji nepravdi dan u ruke,
I svjet vidje priklonita
Na svom' sudu Sudza od svjita.

Kî teſcega zjech poraſa
Smioni ſamah, i slobodni
Varh rajskoga svoga obraſa
Od gvoſdene ruke podnji,
I tekuchja karv niſdoli
Po slavnomse lizu proli.

Ah prie, neghli tac sakrivj
Scto neusahnu, ſla desnize:
Mnim ad usahnu, nu da oſcivji,
Kad prisveto teghnu lize:
Kê vidjegnem samjem vratj
ſcivot duscjam tolikrati.

K' tomu Petar josc ifrece:
Stoparvàse dan ſabjelj,
Kadsu gnegà u dvor prece
Prid pristoglje Rimsko odveli:
A ja odhodim na najgoru
Slicn u ſlochi môj pokoru.

Grem,

Grem, o Majko, grem zvilechi,
I raſbiruch mê prikore,
Nepristavno mrjet bolechi
U najdubgljoj hridi od gore :
Grem tajatse Nebbu istomu
ſli ſatajnik Bogu momu .

Na pokoru onse uputj :
A tvôm sarzu, Djevo iſbrana,
Neda, vajmeh, odahnuti
Iſa ranne gorcia ranna :
Tere primasc Ivanove
Teſce od parvjeh glase nove .

Vratìse Ivan tac pun smechje,
I u svom' vaju ſabjen toli,
Kô da boles necjue vechje
S' neiſmjernoga mnoſtva od bolji :
Jedva mochjan rjec iſrjeti,
Bljed, iſceſnut, van pameti .

Sparva umucja, i mucechi
Vele vechje lizem kaſa :
Pak ſavapj govorechi :
Bismo, er njesmo vechje : omraſa
Gljubav dobj, pravdu osveta :
Boghìe umoren, svarhàe svjeta .

Jeſus nascja sladka nada
Osughjenje na smart krivu :
Ni bji dosta toj do sada
Paklu, i Puku nabunglivu,
Krunniscèga josc iſbjena
Vjenzom tarna nesmigljena .

Vidjeh, sve one mukke trudne,
Djella nochne od slobode,
Gdje ſlotvori na gnem' u dne
Ponavgljaju, i nadhode :
I gdje ostaje opravdana
Noch varlinom prjeka dana .

Vid-

Vidjeh gnega pri Barabi
Raſbojniku pogardjena :
Vidjeh, kadga silla ugrabj
Pravdi Sudza jur smigljena :
Vidjeh, ruſcnjem odjechjami
Kadga opaki Kragl osramj.

Kraglga osramj tvard u ſlochi,
Cjuda tvorit ſcto ne htjisce :
I nebjìmu poſnat mocchi,
Da od svjeh cjudaa cjudòe visce
Gledat ondi sveſanoga
U ſlotvorskjeh rukah Boga.

Gledat tamnu slavu, i krepos,
Cjaas gardjenu, dobro streno,
Beſ ljeposti Viscgnu ljepos,
Velicjanstvo potlaceno,
I od ſlobnjeh pridobito
Svemoguchstvo vjekovito.

Takjem glasom poraſcena
Naslonjse Djeva nàme :
Ove iſustech raſzvigljena ;
Ah moj Sinko; rjeci same :
A mi udrismo u najjace
Tia do ſvjeſdaa glase, i placce.

Skupno vapech : Ah ovòli
Tvoj od tebe Bogh dostoja,
O neharni Puce oholi :
Komu dare on beſ broja,
Pace iſ Raja donje svoga
Na dar milli sebe iſtoga ?

Gdjèste nasci Djedi sveti,
Da vidite u kôj muzzi
ſceglju vascju ſille umrjeti
Nemillosni vasci Unuzi !
U kôj boli gre na magne
Uſdisano vasce Ufagne !

U to nasc trud ſa osladiti ,
Mnech da ugodan glas donjetchje ,
Priloſcìnam Ivan rjiti ;
Da svjet ruſcit prista vechje ,
I da svoga pravdom suda
Pucce objescen karvni Juda.

Na sliscjagne huda imena ,
I smart, kâmu prem podoba ,
Nasarnùme uspomena
Svjeh gnegovjeh sctetnjeh ſlobaa :
Planuh, i moj plam najbarſce
U ovakìse glas provarſce .

Prem bji raſlogh, da ne od ſvjeri ,
Od nakaſni, alli sarde ,
Negh da plata tvôj nevjerri
Doghje iſ tvoje ruke garde :
I da karvnik hughi od svega
Krivza umorisc najhughjega .

Zarknuòsi na visini ,
Erte ſemglja nehtje nàse :
I tvâ duscja speta u tmini
Silno utrobom proarvàse ,
Er ustima nesmje, koje
Svoêm zelovom Bogh tegòje :

Poghi dakle, pogh', o tmasti
Iſdavnice kleti Boſcji ,
Pogh' oghgnene sred propasti
Tvôm gardochjom Pako uſmnoſci :
Pogh', i skuppi vas vjek ùte
Sve pakgljene mukke gljute .

Sljeghjah : kadse moja oprjecj
Nerodjena Majka nàme :
I priblagom ovom rjeci
Millostivo pokaràme :
Sad osvetam nije vremena ,
Negh millosti, Mandaljena .

ſnaj, da iſ vjecnjeh moſce ſcetaa
Iſet Druga putom kjime,
Sve moj Jeſus mukke opeta
Podniòbi, a i ja scgnime,
Kìje doscjo uſdisanu
Iſgubgljenjeh ſa sahranu.

Ah ſcto ugrabj u neuſagnu,
O nesrechni Vcenice,
Slavu Viscgnem smillovagnu!
Scto ne smiscglja, o Grescnice,
Dàte u Vartu tvoj Bogh mio
ſasve iſdavna ſagarlio!

Alli docjem mj karſmamo,
I nasc stupaj sam sobome
Neumie kud, nikamo,
ſatarnuo mramorkome:
Ternam bolni jad naprjeda,
Naſad gljubav ſtupit neda.

Eto s'trubgljam bojna vikka,
I cjujèse, ah jaoh meni,
Kognaa oholjeh, i kognikaa
Oscetri bahat, ſvek gvoſdeni:
Svaka okolo jekti gora
Bukkom mukla rogobora.

A ja u mnoſctvu nabugnenu,
Kê na bliſu jur prisclòje,
Poſnam s'kriſcjom na ramenu
Obgljubjeno Dobro moje:
Ah vidjegne, kom'nije slike,
Da neosuscim liza u vjike!

On s'smutjegnem ſemglje, i Nebbi
Po prostorjeh svoga Grada
Nosi tescki pagn na sebi,
I treptechjem stupom pada,
Ter povrjeghja ranne, i prima
Diſcen krutjem udorzima.

Tarnom krugnen, kô najparvi
Svjeh od trudaa krag bolechi,
Vas u karvi, vas beſ karvi,
I beſ snaghe mre hodechi
Sred navale ghgnjevna Puka
Sinuzan, tiskan od sto rukaa.

Oko gnega sjeva oruſce,
I jak mugnom pogled ragna:
Dva lupeſcja scgnimse druſce
Ruſcniega rad skoncjagna:
Vas grad ſa gnim ſarne, i leti,
Reſci, vapi, psuje, i prjeti.

Cjemga paſim jadna, i bljeda
U prigorkom trudu temu:
Cjem dragoga ſrak pogleda,
I man iscſtem gnega u gnemu,
U ove rjeci, vaj, puklòje
Od bolesti sarze moje.

Tìli kraglsi ljepi od stvoraa,
Kì jur lizem dan poſlatj:
Odkle sunze, odkle zora,
Odkle uciše ſvjeſde sjatti:
Odkle uſe iſgled svomu
Uſcivagnu Raj vjecnomu?

Tìlìsi oni pun uresa,
kî dojeſdj skoro u dizi
Svega od Puka do Nebesaa
Slavjen s'pomam u desnizi?
Kakav doghje! kakav sada
Gresc odpravgljen tvoga iſ Grada!

Treptisc, vajmeh, ti kì uſdarſcisc
Trjema parstim tvarghju od svjeta!
Osughjensi ti, kì parſcisc
Sudgnem plamom djella kleta!
Ude Vmarli tebi Bogu,
Kî guim dajesc moch, da mogu!

Dali

Dali moj grjeh ti prigrabj,
I scgrim moju smart, i trude?
Ah moj Bo/ce, ah jaoh dàbi
To bit moghlo, da ne budde,
Nek ja u Pako grem oghgneni,
Ne ti na smart, moj Gljubjeni.

Tac mâ duscja nemucjasce
Prostrjegljena rannam trjima:
Sada Sina, sad zvjegljasce
Majku, i sebe tu/cnu u gnima:
Kad na /emglju Je/us zarnu
S'tesckjem darvom jaoh posarnu.

Pro/ oru/cja tajcjas gljuta
Upusctamse, i pro/ mace:
Naprjedse arvem odmetnuta,
Padam, stajem, sarnem jace:
Gliubavmije sa svom mochi,
I mâ boles u pomochi.

Dokle usarnuh ja vitescki
K'Vjereniku dusce moje:
Podigohga, i u kri/c tescki
Sna/cno ulo/ch ruke oboje;
Stavte, vapech, ah kri/c ovi
Nàme, o silni Vite/ovi.

Pogledajte: onje od mukke
Vechje martav, /civ negoli:
Eto k'vami di/cem ruke,
I na ustjeh duhvas moli;
Dajtèmìga odmjeniti,
Il /agn, illi scgnim umrjiti.

Ah /a millos, o Nemilli,
/a nemillos, rjetchju boglje,
Darujtemi, da ra/djili
Moj Dragh samnom svôe nevoglje:
Imatchjete s'djella toga
Dva muccena /a jednoga.

S'tjem uſpreghnu Vojska, i sillæ
Mê poſnano paſech lize:
I ustavj (ah sljepilla!)
Od priljepe glas grescnize,
Kjêh nemooſce da ustavi
Sasvjem mukkam Bogh karvavi.

Tad pristupj Majka slavna,
Bolnìje Ivan uſdarſcechi,
Vele Sinku rjet pripravna,
Nu nejaka rjec iſrechi:
I besjedit uſe scgnime
Samjem ſgledom ſcjalosnjime.

Sretajùse occi mille
ſamjegnujuch nepokoje:
I ſenizaa daſcdi strjile
Millos, ſcjalos, gljubav svoje:
I u pogled ſa oſcivjeti
Iſ sarzàim vas duh leti.

Ah i na iſgled tuſcjan roli
Karvinizìse neganusce,
Prid kojembi puklo od boli
Scòe beſ sarza, svjesti, i dusce:
Prid kjêm isti Raj veseli
Od millosti, mnim, prozvjelj.

Prid kjêm isti ſnam da Pako,
Bud' ne millos, strah ochjutji,
Dva ona sarza videch tako
Boleſniva protarnuti,
Kâsu rasap Pakla varla,
A spasegne svjeta umarla.

Docjem Draſi tac kuscjaju
U gljubavi kêsu ranne;
Ja mom' garlim sladkom Raju
Noghe i gnekad zelivane:
I s'tlji piem u zelovu
Pitje Anghjelsko; karv gnegovu.

Alli

Alli odvede naghla cetta
Na brjegh smartni Dobro nasce ,
Ter povenu Majka sveta ,
Kâ vidjegnem tjem ſcivjasce ;
I na nasce tajcjas ruke
Poluſciva pade od mukke .

Tac protivnom kad u oblaku
Drugo sunze sunze otvori,
Jedna drugu vedru ſrakku
Gleda , gljubi, ſarci, i dvori :
Nu kad jedno ſaghje u tmine ,
Scgnim i drugo sunze iſghine .

Scgnom ſcjalosnom najposlie
Polit karvi put sljedimo :
I varh gljute Kalvarie
Trudni stupaj uſnosimo :
Gdìnas, vajmeh, pricekasce
Sve u skuppu tughe nasce .

ſaskocismo, gdi Bojnizi
Opojeni strascnjem bjesom ,
S' tlji karvasvjeh svikolizi
S'bukkom, s'vikkom, s'urnebesom
Prigvoſdjenu jur na Kriſcju
Nasce dusce Duscju uſdiſcju .

Silno uſdiſcen pagnse stresa ,
I s'neredna raſtresagna
Pribjen Gospod od Nebesaa
Ranne obilne raſprostragna ,
I putt slavnu od svudjere
Neotessanjem hrekom dere .

Rannaa iſhodi (ah jaoh ranne!)
Rjeke od karvi scglju po svemu :
Uſglavjèsu svjem prostrane ,
I posteglja ranne gnemu :
Vissi o rannah, rannam staje :
Vàsje u rannah, vas rannàje .

Tersè na smart svôu ne sarci ,
Neghje garli blagh najprece :
Usta sahnu, pogled marci ,
Ceſne sarze, duh utjece ,
I utjehùmu prid trudima
Vjecni Chjachko svaku otima .

Kakvo sarze, toj videchi ,
Slavna Djevo bji tvê tada !
Kî jedino tèbe u smechi
Proletjesce trjeszi od jadda !
S' kômte prikrj nemillosti
Val beſkrajni svjeh ſcjalostji !

Tkomu dàte svjeta ovega
Prilikujem, o Jedina
Majko Sina najljepscega ,
Najtuſcnjega Majko Sina ,
Majko uſ tielo Sina sveta
Na kriſc duscjom tvôm propeta .

Da svjem morrem otrov smuti ,
Dàse u nalip ſemglja stvori ,
Dàse cemer Nebbo ochjuti ,
Da svôu gorkos Pako otvori ;
Jedvàbise tjem ſadosti
Iſmjerile tvôe gorkosti .

Kô jagagncich priklan kada
S' placnjem glasom krotko iſdisce ,
Matti ovciza harli iſ stadda ,
Kudje gliubav svôa nadisce ,
ſove, obtjece a ſaludu
Iſdahnuchju svôu raſbludu .

Oko kriſcja, gdìje gnoj trjebi ,
Takô Djeva ſcivot traje :
Neſna tuſcna drugo o sebi ,
Neghli samo tuſcna dàje :
Staje, obhodi, nejma mira ,
Muci, gleda, placce, umira .

A ja ſasve jur beſ snaghe
Mjesto u zvilu hlepim parvo :
Kad nemogu doprjet draghe
Stupe garlit, garlim darvo :
I kôm darvo politòje,
Mjescjam s'karvi ſuſe moje.

Pridagn padam, k'gnemu u glase
Vapim, diſcem ugn ſenize,
Karscim ruke, targam vlase,
Tucem parsi, gardim lize :
I ſa oſcivjet tkòme stvori,
Scgljem s'uſdasini duscju uſgori.

Ah moj jeſik puscta, i muci
Broit beſbrojne mukke drughe,
ſcjuc otrovnu, gore od ſcjuci
Puka objesna psovke, i rughe,
I od gusaraa ſljeh na srechju
Raſdjegljenu cjasnu odjechju.

U tuſibo môj ſabjena,
I ghinutjem Stvorza moga
Iſceſnuta, ſapagnena,
Nestavihse, rjetchju, od toga :
Alli vechje iſdahlòje
Nadnebesko Blago moje.

Tad kô rjeka ſastavgljena,
Kâ gre priko svjeh ſaprjikaa,
Gorka ſcjalos mâ skupgljena
Proarvàse svakolika,
I van sarza proſ mê usti
U ovakèse tuſcbe iſpustj.

Kakva occi mê videte,
O ubjeni moj Pokoju!
Kakve gledam dike svete,
I prislavnu ljepos tvoju!
Takòlite, vajmeh meni,
Umorisce tvoji Gljubjeni!

Takolìte ah pogubj
Tvoj Puk milli beſ raſloga ;
Koga ſceglno ti obgljubj
Varh ſcivota tvoga istoga ,
I takèli ranne u plati
Tvôj gljuvenoj ranni odvratj ?

Viscgna Pravdo , vjecni Boſce ,
Dali kroſ svôe smjenstvo mnogo
I svjet ſcivje , da to moſce ,
I svjet ſcive , kìe to mogo ,
I svjet ſcivjetchje iſa toga
Od ſcivota smartim svoga ?

Nu tvê Vbojne pod Nebesim
Krivim kriva od svee sctette ?
Jàte u sarze mojem grjesim ,
Oni u tjelo ranniscete :
Oni sljepo , ja nemillo :
Moj bji uſrok , gnih bji djillo .

Cjavli u rukah tvojeh mâsu
Nepravedna djellovagna :
Plechi tvoje bicim rasu
Pokoj moga uſcivagna :
Tebe obruſcj , i tuj gdìsi
Tebe oholas moja uſvisj .

Miso , i pamet mâ beſ reda
Targne splete tvoga cela :
Bludnos mojeh od pogledaa
Tvêje occi potamnjella :
Ljepi obraſ tvoj skoncjava
Beſobraſna mâ naprava .

Mê stupaje tascte , i dvorne
Plachjasc stupom pribjenjeme :
Na raſkosce mê prikorne
Zargljenisce tjelom svjeme :
I nemoguch smarti od tvoje ,
Smarti umròsi dusce moje .

Tjem darſcjagne, Boſce, cjime,
Cjim da odvratim mê na svjitu?
Ah pod kriſcjom tvoêm primìme
Karvi ovako tvôm politu:
Ah ovaku primi mene,
Ersam darov beſ prozjene.

Smillujmìse, moj Pridraghi,
Sarze gledaj, slabos prosti:
Prosti, Sudce milli, i blaghi
ſaklinamte tvôm millosti:
ſaklinamte priteſckjeme,
I prigorkjem Kriſcjom tvjemè.

Ah sred smarti tvê blaſcene,
Prem da klagnam s'svom jakosti
Tvê naravne Boſcjanstvene
Svekolike Iſvarsnosti,
Parvo klagnam, kô pravvòje,
Millosardje sladko tvoje.

Ti Moguchstvo mruchi ukaſa,
Er duhovni nov svjet stvorj:
Vjekovitos, er s'poraſa
Tvoga vjecnu smart umorj:
Neiſmjernos, er pridobj
Neiſmjerni grjeh u ſlobi.

Pravdu objavj, dugh platechi:
Vjernos, varscech svescto obechja:
Jakos Pako podloſcechi:
Nuè poſcjudi môj najvechja,
I najdraſcja ziech pokoja
Millosardna blagos tvoja.

Neiſmjernos nesmiscgljena,
Vjekovitos tvâe beſ mjere,
Stavna Jakos, Pravda oghgnena,
Nepomicna Rjec od vjerre:
Nuè ſamjerno nad injema
Millosardje Nevoglnjema.

Kô toj rece, suſe udrisce
Iſ gne occji, jak niſ rjiku:
I sta garlit, kâ scgnom bjisce
Tuj propetu Boſcju sliku
S'takom sillom, kô da hiti
U dno sarzàje usaditi.

Svarha Sceſtoga
Uſdisagna

USDISAGNE SEDMO
U GLJUBJEGNU.

Ako mosce kâ stvar biti
Od Viscgnega viscja vjeku ,
Toìse ima gljubav rjiti ,
Koju nosi Bogh Cjovjeku ,
Pokli ona svako u vrjime
Gnim gospodi, vlada gnime .

Narecèmu : Svjet nastani ;
Kad is nischa vas svjet sinu .
Naredìmu : Svjet sahrani ;
A on prighnu svôu visinu .
Htje da u trudjeh cesne , i preda :
Htje da i umre ; umrje sireda .

Tjem svescòsmo, svescto imamo ,
Svescto ufamo mi najvruchje ;
Millostivi darje samo
Te Gljubavi svemoguchje ,
Kâ odnas nechje dare na te ,
Van gljubjegna, ine plate .

Velech : Tebi s' Nebbom ove
O Umarli, svjesde oghgnene :
Svescto leti, hodi, i plove ,
Svescto raghja, zvjeta, i sene :
Tebi blaga sva bes broja ,
Meni sama gljubav tvoja .

Gljubi, gljubi, pokli tako
Od blascena stechjesc ime :
Rasgledaj ne poinno , i ako
Njesam ljepa , negljubìme :
Boscjem sarzu Hchjìsam prava ,
Pokoj, ures, dika, i slava .

Ona

Ona tako, tako i ſàgnu
Vape ujedno svi stvori,
Cjem ſamjeru kroſ svakdagnu
Svaki Vmarle lizem kori;
Cemu od sebe svôu najvechju
Negljubechi ces odmechju.

Alli Evrjenka mâ gljuvena
Tac neharno dni ne traje,
Negh svegh gljubi obgljubjena,
Vech negh onda gljubilàje,
Kad Bogh rjeci svoôm proslavj
ſcestocinu gne gljubavi.

Ona ſa u vjek nedospjeti
Gljubav, i scgnom boles prjiku
Iſdjegljani Kars raſpeti,
I karvavu Boſcju sliku
(Ah millosti!) po sve cjasse
Garli, gleda, hrani uſase.

Vprje jednom ugn, ſa tjeme
Diſce pogled k' Nebbu uſgori:
Ter da glasom sarcjanjeme
Skrovnu usilnos iſgovori;
Odi ucìse prava (kljce)
Gljubav, rajski Gljubovnice.

Neka misli tvê bolesti,
Neka paſi ranne tvoje,
I raſbira pomnom svjesti
Tvê pritescke nepokoje;
Tkogod ſcjudi ſnat, moj Boſce,
Sctòje gljubav, i scto moſce.

Tvoju gljubav neka mjeri,
Tko neharnos mû ſnat hochje:
Mû neharnos nek ſamjeri,
Mê svevoglje, smjenstva, i ſlochje,
Tkogod opet ſnatri haje,
Da tvâ millos neiſmjernàje.

Kroſ

Kroſ gljuveno, ah jaoh, cjudo,
I kroſ tvoju oblas mnogu,
Ah da ikako, mâ Raſbludo,
Pritvorìtse ùte mogu,
Ute trudna, ùte bjena,
Opsovana, iſragnena.

Nechju, nechju srechje drughe
Mukkamije sama draga:
Nechju, nechju bit beſ tughe,
Videch tebe tuſcna, i naga:
Nechju ſcivjet, da ni umrjeti,
ſa trud smartim nedospjeti.

Nu scoje ovo? Kad smuchjene
Suſe ljevam ja skruscena,
Boles moju tjera iſ mene
Gneka u suſah slas skrovena:
I scto suſim vech naprjeda,
Mnim da ljevam suſe od meda.

Ah kô u meni promjegniva
Iſta ſcialos narav svoju,
Radujemse ſcjalostiva,
I muccimse u pokojù:
Chjutim, chjutim ah ſadosti
Raj u Paklu mê gorkosti.

Nu ako uſcivam, scòse bolim?
Kadsc bolim, cemu uſcivam?
ſa mê tescke ſlochje molim,
A u molbah mir odkrivam!
Ah vidjêli tko do sade
Trudan pokoj, sladke jadde!

Nu ſaisto rados chjutim,
Erje u placcju moja utjeha:
ſaisto bolim tugam gljutjim,
Er spomenom mrem od grjeha,
Uzvigljena, radostiva,
Mirna, jadna, martva, i ſciva.

O moj Boſce, ſad ſnam ſctòje,
Sctòsu tughe mê vesele ;
Er s'gljuveſni zvjelit tvoje
Gljudkom sarzu draſcèe vele,
Negh uſcivat sve najvechje
Podsuncjane cesti, i srechje.

Tkòse bolji, erte uvrjedj
Gljubi tebe, Boſce pravi :
A tko gljubi tebe, i sljedi
Chjuti u tvojoj Raj gljubavi :
Er na Nebbu Raj istini
Tvoja gljubav sama cini.

Tjem kô gorka voda od morra
Kolikòse mucci, i hodi
Po ſahodu ſcjupgljeh goraa,
Prem toliko slaghja iſhodi :
Tac s' gljubavi trudech tvoje
Sladke chjutim nepokoje.

Misli, o Duscjo, varhu svega;
Kadje sladko tac zviliti,
I truditi rad Viscgnega,
Scgnim uſcivat sctòchje biti :
Kad u Dvoru priviscgnemu
Scgnimse sdruſcisc slicna gnemu.

Kadse u gnega priobraſisc
U gnem', po gnem', scgnim blaſcena :
I ures gnegov docjem paſisc,
Mresc od slasti ſatravgljena,
Nu neumirasc, er slas taka
Vjecni ſcivot datje jaka.

Sctòchje Pako? Ah raſmetni
Strascni ponor vjecnjeh sctetaa :
Trjeskoviti plam osvetni
Varſ' iſ ruke, Pravdo sveta :
Vars' oruſcja tvoja oghgnena,
O Rasargbo Boſcjanstvena.

Cemu dàsu spravne u vjike
Smechje, Sarde, i pogube
ſa pedepsat odmetnike ,
Kî dobrotu tvû ne gljube ;
Kad pedepsa moſce rjiti
Najvechjàse Negljubjti .

Negljubiti tvû ljepotu ,
Kôm svèe ljepo, ſcto ljepòjc :
ſa kôm gori u ſcivotu
Svekoliko, dobro ſctoje :
Kû ſa stechi, dostàe htjiti :
ſa ſnat, dosta jes ſciv biti .

I nacchjèse tkòchje rjiti ;
Trudnòmije gljubit Boga !
Velèe trudgne negljubiti
Iſgled dobra, ſnaj, svakoga ,
Kjêm ſcivemo, kjêm chjutimo ,
Kjem gljubimo, kad gljubimo .

ſa nach ſlata, kopno, i morre
Po sve strane naglo obtjecesc :
Rjeke odvrachjasc, zjepasc gore ,
I u grob tamni josc ſciv tecesc ,
Podnosechi stanovito
Mraſe u ſimu, sunza u ljitto .

Robse stvarasc ſa uſit visce :
ſa bit dvoren, injeh dvorisc :
Tvoje u misljeh sarze iſdisce ,
Stinesc sumgnom, ſcegljom gorisc :
Trudisc ſa stech dni vesele ,
ſa nepatit patisc vele .

ſa moch draghe kê ljeposti
ſceglnjem srupom u skut dochi ,
Trajesc dugoj u gorkosti
Tamne danke, trudne nochi ,
Kupujuchi (ſctòe najgore)
Na tvoj pjeneſ tvê prikore .

ſa uſplodit tvê basctine
Mechjesc vaſdan ſnoj i blago :
ſa pritechi ſnagnem ine
U tmi duscisc vrjeme drago :
Srechju u boju ſa stech boglju
Ghinesc s' srechjom tvôm na poglju .

Ah ne idèse po pucini ,
Nìse u muzzi duh satira
ſa nach gljubav , koja cini
Dusci u nascjoj plod od mira ,
Kâ sladostim svôe raſblude
Taſci umarle brighe , i trude .

Iſtok obit ah nije trjebi ,
Podne oghgneno , strane od snjega ,
ſa stech Gljubav , kâ stan sebi
Sarza uſdarſci sred nascega :
Gljubav od nas dalek nije ,
Bliſùe , s'namje , i u namìje .

Majkàe Narav u nas stavj ,
Dàe svegh nasce bitje spravno
Gljubit Stvorza od naravi ,
Docjem gljubi sctòe naravno :
I dopremo da do gnega
Po gljubavi svjeta ovega.

Tjem svjes nascja nejma mira ,
Kad svjetovnu gljubav sljedi':
Svudse varti , svud prostira ,
Preda , gasne , sahne , i bljedi ;
Pravu er svarhu na svjet odi
Svôe gljuveſni nenahodi .

Plam u darvu sveſan stoje ,
Neima pokoja od nicesa :
Sveghjer gleda mjesto svoje ,
Kêje gori kraj Nebesaa :
Tako i plamen nasc najlisce
Odi stojech hlepi visce .

Rezi : Nechju vech ſciv biti :
Nu ne rezi : Gljubit nechju ;
Pokli nemoſc negh gljubiti ,
Doklegodsi ſciv : i rjetchju;
Da i gljubit josc pristòbi ,
Toj pristagne gljubiòbi .

Mismo Gljubav, i u Cjovjika
Sctòje duscja, gljubav tòje :
Duscja s' htjegnem nije raſlika ,
Htjegne, i gljubav, ſnaj, da istòje :
Dakle osudit moſc praveđno ,
Duscja, i gljubav dàe sve jedno .

ſaisto tkogod ſcive, i cjuje ,
Nebi bio ſciv na svjeti ,
Da sctogodjer nedjelluje
Illi tjelom, il pameti :
Nu djellovo ne vjikùbi ,
Scto djelluje, da ne gljubi .

Dakle, kada u naravi
ſcivotje isti djellovagne :
I kad nasce beſ gljubavi
Svako djello gre na magne ;
Poprav rjetse ſcivot ima
Sama gljubav Vmarljima .

Eto sarze svako u broju
Od gljuvenjeh suſcjagn' ide :
I prem da svi gljubav svoju
Raſlicnjeme putom sljide ;
Jednàe svarha, slados gneku
Chjutjet, kad scto gljube, steku .

Brodar s' vjetrim voevat radi ,
Tegh ſemgljaku jes od voglje ,
Bojnik strascnoj u ſavadi
Zarnom karvi masti poglje :
Gljubi uzvigljen duh ſabavu ,
Rob slobodu , Gospar slavu .

Ljepos ſcena, Mladzí rados,
Svjetnu stavnos svjesti sjede,
Mudroſnanzi hitru slados
Urescene sred besjede,
Pustosc Lovaz, i planinu,
Svjetlos Putnik, Gusar tminu.

Tako svakje gljubit obro,
Scto mni, dobro dàe cjovjiku:
Gneko gljubi pravo dobro,
Gneko od dobra praſnu sliku:
Jedni svjetlos, druſi szjine
Koo ſa ſlato, ſa dan tmine.

Tjem kad prema dobru samo
Mi opchimo gljubech iti;
Vechje dobro vechma imamo
Iskat, sljedit, i gljubiti:
Er stvar boglju sljede, i ſcele
I iste ſvjeri vruchjie vele.

Da kî trudje gljubit Boga,
Koìje dobro svjeh dobara:
Koi pun dobra beſmjernoga
Svescòe dobro dobrjem stvara,
Nek dobrota nascjàe svaka
Svôe dobrote slika, i ſrakka.

Kad ſrak Sunza neumarloga
Tvoj priteſce pogled lasno,
Dali bitchje mukka mnoga
Isto sljedit Sunze jasno?
I uputit sve tvê voglje
Na ono dobro, kèje boglje?

Pak, o Duscjo, ti gljubechi
Moſc i nestech dobra umarla:
Boga nemoſc, negh svegh stechi,
Kadga uſgljubisc ſceglna, i harla:
Er istòje sarza iſ svega
Gnega gljubit, i imat gnega.

O cjudesa od gljubavi !
Duscja, o Boſce, má goruchja ;
Cjem s' tvôm vogljom svôu sastavj
Stvorilàse svemoguchja :
I s' tvôem htjegnem neraſdiona ,
Svescto moſcesc , moſce i ona .

Er svemoguch tajse veli ,
Tko s' hotjegnem moch jednaci :
Koi moſce svescto ſceli ,
S' djellovagna sveghjer jaci :
I kî moguch' , sctòe htjet obro ;
Samo hochje , svescтòe dobro .

Taka i jàsam , tvû dragochju
Gljubech , sarza kôm primoſcesc :
Svescto hochju , mogu ; er hochju
Samo scto ti hoch , i moſcesc :
I er tvê htjegne , htjegnèe moje ,
Moje i svako tvê djellòje .

Hochme u vjeke pedepsati ?
Ja to uſcivam , ja to hochju .
Hochmi u Raju mjesto datti ?
Prid tvê lize ſceglio dochju .
Hochli , u nisctor dàse obratim ?
Unisctegne mê nekratim .

Hochli stvarat svjete nove ?
Hoch raſccinit tvâ Nebesa ?
Hoch varh ſemglje prolit ove
Svu pucinu tvôih cjudesaa ?
I ja kroſ mu gljubav mnogu
Sve to u tebi hochju , i mogu .

Ah scto gljubav tvoja u meni
Od poroda josc ne poce ,
O moj Raju Boſcjanstveni ,
Moga plama ljepi Uſroce !
asctо kasno duscju u moju
Prigarlihte , moj Pokoju !

ſascto opaki ja svjet gljubih
Beſ pameti, beſ potrebe !
ſascto drago vrjeme iſgubih ,
U kê gljubit mogoh tebe !
ſascto iſtrattih, vaj, gnekade
U tascinah danke mlade !

Ah kâ tamnos svjesmi ugasj ,
Terse sarzu mom' neobjavi ,
Da pocetak i svarhàsi
Od stvorene ti gljubavi :
I svjetovna da svâ dika
Od dikèje tvê prilika .

Vighjah Nebbo ſvjeſdam milljim ,
Jakno zvjetjem, nakittjeno :
Vighjah poglje zvjetjem bjiljim ,
Jakno ſvjeſdam, naveſeno :
Vighjah sunze kraglja od ſvjiſdaa :
Vighjah mjesez gdise ghiſda .

Obrachjahse na svjetlosti
Uſmnoſcnoga srebra, i ſlata :
Gledah punna raſlikosti
Stadda od ſvjerji, ptizaa jatta :
I ne poſnah, dàje gori
Ljepsci od svega, tko sve stvorj .

Mladjeh Dvoran' s' draga uresa
Chjutech duscju mû gorjeti ,
Imah ured put Nebesa
Moju uſdighnut miso, i rjeti :
Boghme gljubi nad svjem, i ima
On bit gljubjen nadasvjima .

K' Nebbu obrachjen zvjet videchi
Gdise uresom svôem veseli ;
Scto ne rekoh : Vres vechi
Momu lizu Viscgni udjeli ;
Tjem zvjet kadje haran, cemu
Mâe neharna ljepos gnemu ?

Paſech rjeke sasvom vlastí
It k' pocetku put pucine ,
Gdi, nehaju kudchie pasti ,
Samo dase scgnom sjedine ;
Scto ne hargljah i ja k' momu
Jaoh Pocetku neumarlomu ?

Bistre vodde romonechi
Beſ pristanka tebe ſvahu :
Tebe vjetri, kî parscechi
Livadomse proljetahu :
Tebe u morru narod njemi
I mucechi kaſascèmi .

Dàsi uredan nad injime ,
Red od stvari meni ukaſa :
Dàsi osvetan, naucjme
Grom oghgnena pun poraſa :
Danje occita tvoja djilla ,
Noch otajna svjedocilla .

Ah stvoregne docjem sljighjah,
Scto nepoſnah tebe tada ?
Nu nije cjudo, da nevighjah
Tebe u stvorjeh Stvorza, kada
Moj duh grjesim ſasljepjeni
Nevighjasce mene u meni .

Nu da i vighjah, nehtjeh ſnatti
Nj obgljubit ſrak vidjeni :
I bih kriva tvj dvakrati ,
Er bih kriva tebi , i meni ;
Tebi, er tebe tad negljubih ;
Meni, er mene tjem iſgubih .

ſato unaprjed môim ſcegljama
Tebe sama ſa iſgled datchju :
A svegh teſcjem pokorama
Mene u meni pedepsatchju ,
Dokle platim, Diko od Nebbi ,
Svescto skrivih meni, i tebi .

ſgodno vrjeme, ſgodo ljepa
Kudmi utece, vajmeh kudà:
Cjem ja tamna, tascta, i sljepa
Magnah telesnjeh sred raſbludaa,
Neſnam kako, pokoj stechi,
I Rai iſnach, Raj gubechi!

I menise prem dogodj,
Kako onomu, kîje szjenio
Dàmu u nochi sunze iſhodi,
Kadje od mugne ſrak vidio,
Iſ kê paka rannj gnega
Plam od trjeska nenadgnega.

Alii pokli po niednjeme
Nacinima nije ufati,
Da svôe kolo svarne vrjeme,
I da na tragh tjek povrati;
Kroſ gljubjegne svegh vrjednie
Nadodatchju, scto oghjoh prie.

Varſme u Pako, i pogubi
Gljubitchjute josc i tamo:
Nuse u Paklu jaoh ne gljubi!
Neſnam, neſnam, negh ſnam samo,
Da i sred vjecne pecchi gljute
Gljubitchjùte, gljubitchjute.

ſasve u Paklu tvù dobrotu
Nije tko gljubi po naravi;
Gljubitchjùte na sramotu
Od pakgljene negljubavi,
I plamomchju moêm satarti
Silne plame vjecne smarti.

Tebe posred dusce oghgnene
Darſcim ſa u vjek nepustiti:
Tjem propasti sred pakgljene
Sillàe tebi samnom siti:
A kad samnom budesc, meni
Rajchje biti jaſ pakgljeni.

Gljubitchjûte, mâ Gljubavi:
Gljubitchjùte, moj Pokoju;
Dokle gljuven plam rastavi
Moga od tjela duscju moju:
I tlacechi svjet umarli,
S' tobom duhse moj ſagarli.

Slavna smarti, smarti blaga,
S' te gljuveſni kâ dohodisc,
Tisi od tughe svarha draga,
Ljepsci ſcivot ti dovodisc:
Pace s'vlasti tvôm gljuvenom
Djellom ſcivot, smartsi imenom.

ſa rjet boglje, tìsi iſ Raja
ſcivot varhu svjeh ſcivotaa:
Nejma svarhe, mjere, i kraja
ſâedno s' Bogom tvâ ljepota,
Kôm Graghjani ſgar goruchi
Sladko umiru neumiruchi.

Ah gljubimte tvom' u krilu
Eto iſdiscem, ah jaoh Boſce:
Eto plama tvoga sillu
Moj podnjeti duh nemoſce:
Ah sladosti, ah gljubavi,
Ah jaoh ghinem, duhme ostavj.

Tac pokorna Gljubovniza,
ſatravghjena Dikla sveta,
Svenu, i pade ſemgli niza
Rajskom slasti priuſeta:
Nùje uſdighnu sasvjeh stranaa
Od nebeskjeh skupp Dvoranaa.

Suarha Sedmoga
Uſdisagna.

Uſ DISAGNE OSMO
U UſCIVAGNU.

UTE, i tebi vjerovati
Dàe sve tobom, i sve uſate.
Tebe od tebe samo ufati,
I gljubiti tebe, a fàte;
ſa uſcivat pak na Nebbi
S' tobom, tobom, tebe, u tebi.

Lasnòe, Boſce: i ovòje
Sam put, koi vodi gori:
Tjemsu iſpraſne rjeci, koje
Neraſborna svjes govori,
Da umarljeh ſa stupajaa
Premje visok put od Raja.

Er tko, dàte nevjeruje,
Kadte u svakoj stvari odkriva?
Tko, da ne ufa, kadte ejuje
Svud, i poſna millostiva?
Tko, ſa tobom da ne gorji,
Kad sctòe ljepo, ti ljep stvorj?

Pokorniza pokrjepgljena
S' Vjerre, Vfagna, i Gljubavi?
Kojoj Gljubav neiſreeena
Prave u jaddu slasti objavj,
Eto uſmaſcja Rajom sada
Gljuvenoga slasti od jadda.

Ter kô uſgori leti ureda,
Koja iſ vodaa ſrakka ſine,
Kadse Mjesez nochno ogleda
Valovite sred pucine:
Leti i ona ſa u Raj dochi
Placna iſ morra, hridne iſ nochi.

Gre

Gre Rajskoga put svjetlilla
Nach ufanu rados bliſcju :
Dvorni Anghjeli skladâu krila ;
Terje u kolla jasna uſdifcju ,
Nosech na dan gnu mnokrati ;
Boga occito ſa uſcivati .

Nu prostite vjecni Dvori ;
Ako ſa moch srechju iſrjeti
Slavne Vile , k' vami gori
I ja uſletim môm pameti :
I umarle slikom sjene
Dike upiscem neiſrecene .

A ti , o srechna Gljubovnize ;
Kâ varh sebe uſnesena
Sad Priviscgne gledasc lize ,
Beſ promjene svegh blaſcena ;
Spusti jedan ſrak , i gnime
U spjevagnu prosvjetlìme .

Nad visinam uſviscenom
Stagne Rajsko nejma mjere :
Kom' sej Nebbo podloſceno
Tle cestito sobom stere ;
Da kô ſemglja Nebbu ovemu ;
ſa podnoſcje Nebbòe gnemu .

Nebbo od Nebba tjemse veli :
Gnime sunze svjetlos prima :
On ſvjeſdama ſrake djeli ;
Pace ſrakom ſrake otima :
Er svjetlosti vas ſrak svoje
Neobhitno Boſcjanstvòje .

Kolicjakje varh od svjeta
Van kojega stvoraa nije ,
Prem toliko plemenita
Svoêm uresom ſgradda obstrie :
Ter beſ iſmjene od godisctaa
Svèje pod gnom , nad gnom nisćta .

Varh

Varh temeglja neumarlosti
Stoji na plechjeh svjeh vremenaa;
Stvorna od same, ſnaj, radosti,
Same od slave sastavgljena;
Cjem gnoj ſa dat ures taki,
Bogh iſtrattj svescto jaki.

I ako u Viscgnu svjes kadàse
ſaciudjegne vidi pasti;
Rezi, da u gnoj snebivàse
Sve-stvoritegl svôom oblasti,
I priuſet odasvudi
Svemoguchstvom svoêmse cjudi.

Tuj posjeda duh stecenu
Svegh pohlepno ces najslaghju:
Tuj kí ſcjude, slas ſcjudjenu,
Od ſcjudjegna vechju naghju:
Tuj nije ſcjudjet, er najprece
Prid poſcjudom darov tece.

Tuj oghgneno sarze occima
Vidi dobro svôe najvechje,
Videch gljubi, gljubech ima:
A imajuch ſna, da nechje
Dogoditse vjik, da iſgubi
Svescto ima, vidi, i gljubi.

Tuje dusci gljubovnizi
Trjebi scsòjoj rados dava:
Njesu srechni Blaſcenizi,
Negh cestitos, srechja, i slava:
Svescto imaju, mogu, i scsòsu,
Slados, rados, blaſcenstvòsu.

Pisci scsòse ſcegljet more,
ſbiraj Pisoze od svudjera:
Bud' lis ſemglja, ingvas morre,
ſrazi od dana ſlatna pera:
Svescto ſcegljom moſc ſaceti;
Podpisano tvj bitchjèti.

Cini,

Cini, Anghjelske misli ujedno,
Dàse s'gljudskjem mislim stannu:
I sve misli tanko, i uredno
Smisle u jednu miso iſbranu:
Sva ta miso doprjet nechje,
Scto tvâ duscja gori stecchje.

V ove Slave Mandaljena
ſa doscjaste ſaklad cesti,
Josc u ſcivot bji vidjena
Varh Anghjelskjeh krilaa uljesti,
Na uſdisani zelov svoga
Gljubovnika gljubjenoga.

Ter Boſcjeme ſrakom tada
Prosvjetgljena plamenito,
Svescto vidjet ljepo ikada
Vidje u Viscgnem lizu occito:
I uplj svjesti punnom cjuda
U beſkrajnos svjeh raſbludaa.

Svescto prosj, svescto uſdisa,
Svescto oghgneno ſcjudje, stecce:
I pokoru, s'koje iſdisa,
Priblaſcenu ſaſva, i rece:
Pricestite rece svoje
Sue minute nepokoje.

Kô zvjet zoru, sunze zora
Pasi, i tako ſcivot prima;
Ona vjecno Sunze odſgora
Nepomicnjem ſarci occima:
Pace u pogled srechjan vjiku
Duscju obrachja svukoliku.

Neumrje, ſasve da od slasti
Ceſne, ghine, snebivàse:
Er nemoſce smartim pasti
Tko sve dobro chjuti uſase:
I kroſ pravu rados mnogu
ſcive Bogom, Bogu, u Bogu.

Terje uſpeta gneko, o Boſce ,
Na Boſcjanstvo tjem darima ;
Er sve ſcto ti moſcesc, moſce ,
I sve ſcto ti imasc, ima ,
S' tobom sgljubjena, i stuccena ,
Vte stvorna, i obrachjena .

Opojena tjem u Slavi ,
I u Boſcjanstvu raſkriljena ,
Po veseglju, po gljubavi
Zavti u sebi Boſcjanstvena ;
Nìse drugo spomegniva ,
Negh da gljubi, i da uſciva .

Tako punna uſcivagna ,
Nu ne vjiku nasittjena ,
Sred pokorna hridna stagna
Svojem suſam bji vrachjena ;
Da unaprjeda beſ gorkosti
Placce od mira, i od dragosti .

Kô ſa sunzem, kad ſapade ,
Josc svjet darſci ſrakaa dio :
Kô ſa zorom, ſaghje kade ,
Josc ſcjubéri slaviz miO :
Tac i s' Rajom raſtavgljena
Josc Raj chjuti Mandaljena .

ſatoj ona k' stvorim vechje
Neobſirèse umarljima :
Gnoj vidjene rados srechje
Sva chjutjenstva priuſima ;
Dokle odloſcj najposlie ,
Scțòjoj podnjet sarzem njie .

Klice : Gdjèsam, scțòsam, kako ,
Po kom' cjudu josc na svjeti !
Jàli mogoh Viscgni ikako ,
Kâsam niscta, ſrak vidjeti !
Od Pravdèli vjecne liza
Smjeh pogledat ja grescniza !

Vid-

Vidjeh! Ah ne vidjeh, Boſce;
Ni bjh jaka vidjet vjiku:
Er ko iſmjeran vid da moſce
Neiſmjernu vidjet diku.
Nu opet duscja mâ vesela
Govorìmi, dàe vidjela.

Da ako vidjeh, mê gledagne
Bjìli u tjelu? Bihli ſciva?
ſnam, i neſnam, i mê ſnagne
Ista svjetlos obsjegniva:
Varhnaravni ſrak koìje,
Sctomi kaſce, sobom krie.

Kako vidjeh, neſnam: alli
ſnam, scto vidjeh, dàje istino:
Pogledìsu moji poſnalli
Bitje: o Boſce, tvê jedino:
I kî ſàtjem osta u meni,
Nevaràme plam gljuveni.

Ah tac gljubim; da mè u sebi
Sarze, i ſcivot jes; i nije:
Duhje gljubech vechma u tebi,
Neghli u tjelu stanom gdìje:
I u tjelùje, hotech tjime,
Dàte i tjelo gljubi scgnjme.

Ah gljubite scgnim i tjelo,
Ter gljubechi nepociva:
Samu u suſah roni millo,
U besjedah samu odkriva,
Samu uſdisce, moj Pokoju,
Samu odisce Gljubav tvoju.

Tìs' mâ svarha, krunna, ufagne
Velicjanstvo, slava, i szjena,
Straſcja, pomoch, put, vladagne,
Odkup, plata, ljek, ſamjena,
ſceglja, utjeha, slas, chjutjegne,
Sarze, ſcivot, duscja, i htjegne.

Tebe

Tebe molim, i ſaſivam,
Iſctem, prosim, sljedim, stiſcem,
Mislim, ſcjudim, spomegnivam,
Sctujem, klagnam, djim, uſdiſcem,
Cjastim, dvorim, szjenim, gledam,
Slavim, glasim, pripovjedam.

Nu ſasve toj nije moch moje
Plame iſtakmit s' tvôm ljepotom:
Prem de gljubim kolikòje
Mochna snaga s' svjem ſcivotom:
Ah ſa uſmnoſcit gljubav mnogu,
ſcelim gljubit, vech negh mogu.

Ah ſa raſcech josc plam jaci,
Svakcjas, mû Svjes Sarze pita:
Narizajmi, i tomaci,
Srechna o Svjesti, i cestita,
Sctòe Bogh, koga vidje, i sctoje
Priſamjerno bitje svoje?
Odgovaram Sarzu momu:
Bogh kroſ slavu stoji najvechju
Vas obsjegnen bitju u svomu:
Ah jaoh Boghje, koga nechju
Ni ja iſrjeti vjik vidjena,
Ni ti doprjet iſrecena.

Boghje, o komu da il ſnasc mallo,
ſa gljubitga tòe ſadosti:
Er tòe vechje, negh sve ostalo
Blago umarljeh od ljepostji:
I ako u ſnagnu tvom' mallòje,
ſnaj da u sebi neiſmjernòje.

Bogh ne samo rjeci od gljudji,
Negh i pamet josc nadljeta,
Kâ po umarljeh slikah sudi,
Er gnih samjeh poſna, i sreta:
Tmasto misli; er vidjene
Samèjojsu svjeta sjenne.

Tjem najboglje Boga ſnamo,
Kad mislimo ſcto Bogh nije.
Nije Bogh svjetlos, kû gledamo:
Nije Bogh Nebbo, kênas krie:
Nije Bogh sunze, komu plami
Suncjanisu pod nogami.

Nije Bogh blago, zarstvo, i szjena,
Ni stvorene dike dio;
Negh kom' sluſce sva stvorena:
Nije Bogh slavan, ljep, i mio,
Negh pricjudna, i pricista
Slava, millos, ljepos ista.

Sctòe Bogh, pitasc? Onje, tkòje;
Er mi pri gnem', rjetchju, njismo:
I u nam' sctòje, i kolikòje,
Sve mi iſ gnega primilìsmo:
Svescto jesmo pod ſvjeſdami
Onje vechje, negh mi, u nami.

Sctòe Bogh, pitasc? Onje u sebi
Duh priljepi, kjêm sva gore:
Blaſcen biti komùe trjebi,
I neblaſcen bit nemore:
Kîje sad, svescto svegh biòje,
I svegh bitchje, sada sctòje.

Sctòe Bogh, pitasc? On prie vjikaa
U beſkrajnoj neumarlosti
Sebìje slava privelika,
I prnſmnoſcnom sebìje dosti,
Sebi plata, i dostojagne,
Sebi druſcba, blago, i stagne.

Sctòe Bogh, pitaj svescto gledase,
On svèe svemu; ſavapitchje.
Pita i tvoj grjeh, prid kjêm predasc,
Svèje on scto ja njesam; rjitchje:
Pitaj Rajske Svjesti, i rjeti
Inokupno onèchjèti.

Ne-

Neiſrecjanje , i neobhitni,
Neprimjerni, nesmiscgljeni,
Nepoceti, nedospjitni ,
Netelesni, neozkvargneni ,
Nepodloſcni, nedobiti,
Nepomicni, neiſmjeniti.

Svojoj skroven u svjetlosti
Priuſvisceni Bogh pribiva:
Svegh na iſtoku cestitosti,
Svegh u podne bitja ſciva:
Tako slavan, kô ſamjeran ,
Tac ſamjeran , kô neiſmjeran.

Svakcjas stvara svôe stvoregne ;
Cjemga hrani, pun pokoja:
Rukàmùje svôe hotjegne ,
Stupajmùje stavnos svoja ,
Rjecmùe djello, pogled ſnagne ,
ſcivot rados, i uſcivagne.

Nije on vani, i sve obtjece:
Nije ſatvoren, i sve punni:
Svud nekrenut leti , i tece ,
Sve uſdarſci resi, i krunni:
Suudje, i ſamo ondi nije ,
Grjeh, i ſloba stanom gdìje.

Pace bud' ne po gljubavi ,
I tùe s' pravdom, kâ gre tiha:
Er s' osvetom blaghse objavi ,
I pedepsce magne od grjiha:
Ter millosti na gnegove
Pedepsomnas istom ſove.

Svudje, i vaſda: i kud poghje,
S' mjesta u mjesto on ne hodi:
I gdje prighje, nepridoghje ,
Odkle poghje, neodhodi:
Svjeta, u djeljeh vas sranuje ,
Kako u svemu vas svjetùje.

On nevidjen sue ſamjera,
Vidjen slavne cini u gnemu:
On beſ mjere svemùe mjera,
On beſ svarhe svarhàe svemu,
Ou beſ mjesta stvor umarli
Nesvarscenjem mjestom garli.

Srechja, i ſakon vogljàe gnenu,
Kôm sve vlada stvoregne ovo:
Udes vjerno tobujêmu
Na trenutje barſ gnegovo:
Cesti, kojem svjet mjenìse,
O gnegovu htjegnu visse.

Smartse istàmu sluſcit dici,
I na gnegov glasse oſiva:
Isto Niscta Boſcjom rjici
Svôu neplodnos uſploghiva,
Da na svjetlos provru gori
Praſne iſ tmine ljepi stvori.

On na kriljeh cjasaa harljih
Vrjeme s' Nebbom varti odſgori:
Ter promjenaa punne umarljih
Broji stupaje sunzu, i zori:
I sctòe prie, i poslie
Vremenitjem krugom vie.

Nepristaje tac harlechi
Pod pristogljem Boſcjem Urjeme,
Sve ſanosech, i vartechi
Kollovratom ſcderglivjeme:
Dokle i gnega neproſcdere
Vjekovitos, kàe beſ mjere.

Vjekovitos, koja nechje
Svarscit, kako nije poceta:
Kâe hip jedan, nu sljedechje,
I minuto sve susreta:
Kâ u djele neraſdiona,
Sveghje, i bitchje sctòe svegh ona.

Kôm Bogh ſcive, ne vremenom,
Mjerom tjeka Nebeskoga :
Er nije mjerom moch svarscenom
Mjerit ſcivot Neumarloga ,
Kî sabira krilo u svoje
Scto bit ima, scto bji, i sctòje.

Josc prie, nego iſ nicesa
Probudjena svjetlos ova,
ſa obstrjeti sva Nebesa ,
Svôe ſlatjeno platno osnova :
I u skuppu jedne dike
Stvari ukaſa svjem raſlike .

Josc neobkruſcj signe morre
ſcjalim ſemglja stavna, i dicna :
Ni krunnisce ſemglju gorre ,
Gorru vjenzi dubja obicna ,
Kitno dubje plod beſ broja,
Slas i ljepos vochje svoja.

Od vjek' svjesti svôm prislavnom
Raſumiuch bitje svoje ,
I mudrosti nepristavnom
Obhitechi sve, on sctòje ,
Bogh neiſmjeran neiſmjernoga
Rodi u sebi sebe istoga .

Ovòe vjecni Sin, sve od svega,
Dobro od Dobra, Bogh od Boga,
Rjec od ſnagna priviscgnega ,
Slika iſpunna Chjachka svoga,
Scgnim raſlicna, scgnim jedina,
Ista bitjem, sobstvomina.

Sina 'gljubech s' svom naravi ,
Gljubit sebe Chjachkùe trjebi:
I Sin istom svegh gljubavi
Sebe, i Chjachka gljubi u sebi:
Tjem odiscju srechno u gnima
Vjecnu Gljubav slicnu objima.

Ovôe Gljubav, koju sljidisc,
O mê Sarze, Duh prisveti,
Kjêm scto vidisc, i nevidisc
Ureghjeno bji na svjeti,
Kî s'potopom svjeh dobara
Slasi u nasce dusce odsgara.

Nesmjescjani, nerasdioni,
Gdìje gnih jedan, svìsu scgnime:
I djelluju sveghjer oni
Svemoguchstvom sdrusçenime:
Ne to, erimje pomoch trjebi,
Negh er jedna stvarsu u sebi.

Trìsu u jednom, i naredan
Jedan u trji sklad posnàse:
Svi trji ujedno Boghsu jedan,
Svi trji Boghsu naponase:
U trji sobstva Bogh istìje,
Sobstvo s'sobstvom isto nije.

Dvor samjeran na trji strane,
Vjecna rjeka u trji traka,
Dub sverodni u trji grane,
Rajska svjetlos u trji sraka,
I svemu u svem svi jednazi
Trazi, strane, grane, i srazi.

Parvìje scivot sciv, Drughìje
Is scivota scivot slavni,
Od scivotaa svjeh Trechìje
Oscivitegl varhnaravni:
Jedan sobstvo sobom ima,
Iednjem jedan, jedan dvjima.

Ter kô u nami duscjàe jedna
Htjegne, rasbor, i spomena;
Tac vjeruje svjes pravedna,
Da u Bogu svjeh vremenaa
Sred Jedinstva vjik pricista
Trjìsu stvari sve stvar ista.

O mê Sarze ſatravgljeno ,
Ovòe tvoga Raj pokoja .
Ovòe Dobro tve ſcjudjeno ,
Tvâ raſbluda , gljubav tvoja ,
Gljubav varhu srebra , i ſlata
Tvê gljuveſni krunna , i plata .

Ovòe tvoj Bogh , koga mnogu
Cjem slavu iſrjet moj duh trudi ,
Ni ljeposti svôoj , ni mogu
ſadovoglit môj poſcjudi :
Nemogu iſrjet ; a ognem rjiti
Nemogùse nasittiti

Tjem gljubìga Gljubovnika ,
Ceſni , veni , kopni , gori :
Cin' da gljubav privelika
Tjelo satre , spraſci , umori :
I scgnim martvjem ſemgli ostavi
Sve ſaprjeke tvê gljubavi .

Gnega gljubi , gdìje sve blago
Gnega hvali , gdìje sve slavno :
Gnega garli , gdìje sve drago
Gnega uſcivaj , gdìje sve stavno :
Ti vech ne ti , negh on buddi
Ugn stvorena po raſbludi .

Dospje , er podnjet jaka nìje
Vech neiſmjerni plam parsima :
Ghine , i ogagn , u gnoj kîje ,
Sctòje umarlo iſ gne otima :
Gnu pritvara , i gne dike
ſa blaſcenstva resi u vjike .

Ter vech dostojna , i spravgljena
ſa cestitjeh ſgar visinaa ,
Boſcjem tjelom pokrjepgljena
Slavna iſ ruke Massimina ,
Od gljuveſni umrje , i svoga
ſa svegh stece ſcjudjenoga .

A sad, sveta Diklo, koje
Obrah gljubav uſdisati ,
Okrugneno celo tvoje
Milloſtiva nàme obrati ,
I u spjevagnu mom' veselo
Primit ſceglju htjej ſa djello .

ſceglјeh doprjet pjevajuchi
Privisoke hvale tvoje ,
Kê sam Jeſus svemoguchi
Gneghda slicno spovjedòje :
ſceglјeh, alli nejma mochi
Sunze uresit sjenna od nochi .

Nu ako Nebbo sarza gleda ,
Terje i ſceglja s' dostojnosti ,
Dajmi, ah dajmj, da unaprjeda
Moj grjeh ſcjalim tvom ſcjalosti ,
Pak da gljubim gori u Slavi
Tvoga Draga tvôm gljubavi .

Svarha Osmoga,
i najposledgnega Uſdisagna.

RAſLIKE
PJESNI DUHOVNE,
I DJELLO-IſPRAVNE
SPJEVANE
POISTOMU.

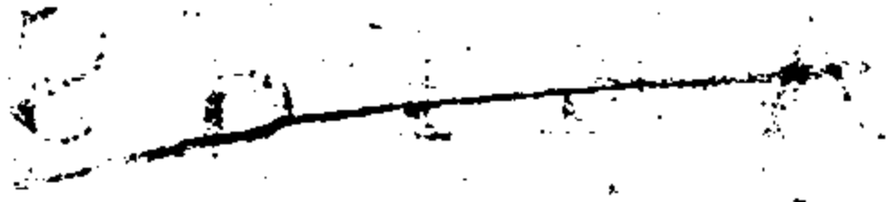

Istomacegne od pet Pjesnji S. Tome od Aqvina visce prislavnoga Tjela Isukarstova.

P J E S A N I.

Pange lingua glorioſi Corporis myſterium &c.

PJeva' otajstvo, moj Jeſice,
Boſciega slavna Tjela,
Kojegàse dvorbom dice
Cette viscgnjeh od Anghjelaa.

Pjevaj i Karv beſ prozjene,
Kû ſa odkup gljudske ſlobe
Proli od svjeta Kragl, blaſcene
Plemenite rod utrobe.

Onse ſa nas ne ſasramj
Nàse umarlo stavit lize
Nami podan, rodjen nami
Neteghnute od Djevize.

Svoga u vrjeme s' nami stagna
Od nauka prosu sjeme:
Zknjegne svoga pribivagna
Svarscj redom ſamjernjeme.

Pokli uſmnoſcj srechje nasce,
I da ures pravoj Vjerri,
S' dragom Bratjom kad sjeghjasce
Napokognoj na veceri.

Parvo iſvarscj, svescto veli
Puka ſakon Evrjenskoga:
Pak ſa pichju Druſcbi udjelj
Svojem rukam sebe istoga.

Putt Rjec vjecna kruh istini
Rjecim u svôu putt prinese :
Rujno pitje karvse ucinj ,
Prid kojomse Pako trese .

I er cjudo toj doprjiti
Po chjutjegnu mochnam nije ;
ſa Pravedne pokrjepiti
Sama vjerra ſadostìje .

Dakle od vjecnjeh svjeh dobara
ſaklad ovi cjudnoviti
Pocjastimo varh otara
Sar zem , lizem prikloniti .

Nekse novjem prid ſakoni ,
Stari ſakon krie , i taji :
I naukse davgni ukloni
Toli srechnoj obicjaji .

Stanovite neka vjirre
Krepka pomoch budde dosti ,
Gdi chjutjenstvo nedopire ,
I umarle vid slabosti .

Ozu , i Sinu , kjêh millosti ,
Slave , i hvale lete svudi ,
S' svom radosti , s'svom kreposti
Cjas , blagosov , poſdrav buddi .

Od gnih oba koi iſvira ,
Steko istu cjas na svjeti ,
Jezer slasti , rjeka od mira ,
Vjecna Gljubav , Duh prisveti .

PJESAN II.

Lauda Sion Salvatorem, Landa Ducem, & Paſtorem in hymnis, & canticis &c.

ZArkvo opchjena s' cistom vjerrom
Pjevaj tvoga Spasiteglja :
I Vojvodom, i Pastjerom
Narizajga sred veseglja .

Napri pjevat sa svom vlasti ,
Er tvâ hvala jaka nije :
Onje vechi svake od cjastj ,
A tvoj jeſik umarlìje .

Osobite iſgled slave ,
Kruh ſcivuchi, pichja ſciva ,
ſa napittat dúsce pravve ,
Danastise prikaſciva .

Kjêm nesumgnisc s' vjerre staxne ,
Da bji najprie pocitana
Na tarpeſi goſbe slavne
Dvanaes Bratje druſcba iſbrana .

Tjem podpunna , i glasovita
Ovo Otajstvo hvala sreti :
Buddi ljepa , i cestita
Rados svake od pameti .

Pokli srechne uspomene
Ovi blaghi dan svetkuje ,
Kad tarpeſe sej blaſcene
Parvinàse slavi, i sctuje .

Goſbom Kraglja kad novoga ,
Novi Vaſam koju glase ,
Staro puka ſcidovskoga
Prominutje svarsciväse .

Sjenne

Sjenne tjera vedra istina ,
Pri novini staros pada ,
Noch poslanom if vifinaa
Prid svjetlosti gre nafada .

Scto na gofbi Bogh jedini ,
Bogh uputtjen djellovòje ,
Sveè prikafo , dàse cini
Rad spomene vjecne svoje .

Svetkovinu on ovùje
Vjernom Puku do na fnagne ;
Da kruh s' vinom posvechjùje
fa spaseno prikafagne .

Nauk on poda Karstjanima
Poglaviti, i najparvi ,
Da prisveto bitje ufima
Kruh od Putti, vino od Karvi .

Nek hrabrena k jepi vjirra ,
Scòse vidu ne bjavi ,
I scto pamet nedo, ira
Priko reda od naravi .

Pod famjeram raflizjima ,
Kê bigljefi, ne stvar, jesu ,
Da vjerovat svakih ima ,
Stvari ifvarsne skrovenèsu .

Pod dvje slike Boghje occito ,
Putt kruh, pitje Karvje fciva :
Ter Isukars stanovito
Pod tjem slikam vas pribiva .

Nedjegljena, nesmarvjena ,
Negh svi gnega zjela prime ,
Varh otara posvechjena
Kîse gostit idu gnime .

Sobom

Sobom pittat on uſciva ,
Kô jednoga, mnoſjeh tako:
Alli primgljen nesvarsciva,
Bit êmuje svegh jednako.

Blagujùga Krivi, i Pravvi ,
Nu s'raſlicnom sasma cesti ,
ſa stech ſcivot jedni u Slavi,
Druſi u vjeke smart ſa sresti.

Jednjem srechno Rajsko stagne ,
Druſjem Vjecni vajse odredj:
Vigh , jednako pocitagne
Kô raſlika svarha sljedi !

Nemoj sarza bit ſumgniva ,
Kadse Prices slomi u cemu;
Pokli Jeſus, ſnaj, pribiva
Vas u marvi , vas u svemu.

Djegljegnèje od bigljega ,
Stvarse njedna tuj ne djeli:
Stavnòe bitje od onega ,
Pod bigljegom kîse veli.

Eto Anghjelski kruh iſbrani
Putnizimse pichja cini ,
Nedostojno psima dani,
Od Sinova kruh istini.

Koi otajnjem ſlamenima
Slikujèse starjem svudi:
Tako i sunze, kê doch ima ,
Po nochnjehse sjennah sudi:

Er jagagnaz jur Vaſmeni,
Manna data Iſraellu ,
Iſak Viscgnem posvechjeni ,
Bisce slika Boſcjem Tjelu .

O Pastjeru dobri, kìsí
Vjernjeh duscjaa kruh jedini,
Millostìnas tvôm uſvisi
K'tvojoj slavnoj kragljevini.

Tinas cjuvaj, tìnas pitta
Slavnjem Tjelom, kê primamo;
Da pak dobra vjekovita
S' Blaſcenizim uſcivamo.

Viscgni Boſce, koga ſnagne,
I moguchstvo svud gospodi,
Kroſ sladosti ki svakdagne
Umarljehnas pittasc odi.

Cin', budemo u radosti
Sred jasnoga tvoga stana
Basctinizi tvoji, i gosti
S' druſcbom rajskjeh od Graghjanaa.

PJESAN III.

BLagdan ovi nad sve ostale
Radostima sdruſcen buddi:
Ter iſ sarza svjeh od gljudji
Primaj svake cjasti, i hvale.

Sacris ſolemniis juncta ſint gaudia,
Et de præcordiis ſonet præconia &c.

Sctòje u gljudske dusce umjelæ
Stara ſlochja, sve pustimo:
I jednaga ponovimo
Sarza, ſceglje, rjeci, i djella.

Er ponavglja dan veseli
Nochnu goſbu novoj Vjerri:
Kad posledgnoj na veceri
Kruh s' jagagnzom Bogh raſdjelj.

On obsluſcech isti ispravno
ſakonite ſapovjedi,
Starjem Ozim kê naredj,
I Evrjenskom Puku davno.

ſa jagagnzom, kímue slika,
Svoje tjelo slikovano
Bji gnegovom rukom dano
Druſcbi srechnjeh Vcenikaa.

Sve bji dano svjem ujedno,
I ponase sve svakomu:
Kô nauku po vjecnomu
Vjerujemo mi pravedno.

Nelagodnjem on podjelj
Pokrjepgljegne tjela svoga:
Cjascjom pitja Nebeskoga
Uzvigljenjeh raſveselj.

Govorechi: Svi uſmite,
Kîvam dajem, Sud prisveti,
I svi sarzem, i pameti
Rajsku iſ gnega slados pjite.

Tako svojeh on napravj
Svetilisćte sej iſ ustji:
I Misnizim vlas dopustj
Uſviscenu varh naravi.

Da Blaſcenjem slicni u Raju
Oni, kako pristojnòje,
Boga uſimglju ruke iſ svoje,
I svôe iſ ruke druſjem daju.

Kruh Anghjelski varh otara
Srechna od gljudi hrana biva:
Rajsko brascno dovarsciva
Sva ſlamegna svoja stara,

O cjudesa, kjehse cjuje
Visce od sunza glas hvagljeni!
Eto Boga potiscteni ,
I uboghi rob blaguje!

O Boſcjanstvo jedno, i troje,
Koga jakos svjem gospodi ,
Onakònas ti pohodi ,
Nascja djella kô dostoje.

Putom, kjêmse gre put Nebbi,
S' neiſmjerne tvê dobrote
Provedìnas, molimòte ,
U onu svjetlos, gdìje stan tebi.

PJESAN IV.

RJec Priviscgna, Bogh od Boga
Svoga iſ Raja iſhodechi:
I pristoglje neostavechi ,
Kêmue ob desnu Chjachka svoga.

Verbum ſupernum prodiens ,
Nec Patris linquens dexteram &c.

Na svjetovne trude, i smechje
Cjem povogljno ſa nas harli ;
Od ſcivota ſrak neumarli
Smartni u ſapad svarnu vechje.

I er imasce bit s'ſasjida
Smartnjeh pridan protivnizim ;
Parvo sebe Vcenizim
U ſcivuchjem' brascnu prida.

Kjêm Putt, i Karv na gnih trude
Pod dvje slike bji dat' trjeba ,
Da vas cjovjek, kîje ſa Nebba,
I ſa ſemglje , tjem sitt budde:

On

On rodechse cjovjekùje
Drugh, a hrana scgnim jeduchi,
Zjenàmùje umiruchi ,
Kragljujuchi platàmùje .

O spaseno Svetilischte,
Koje otvorase Slavu dragu ,
Dajnam pomoch, dajnam snagu,
Cjemnas grescna ratt pritischte.

Buddi vjecna slava onomu ,
Kî u trji kipa Boghje opchjeni:
Kînam ſcivot nesvarsceni
Gori u mjestu dao rodnomu.

P J E S A N V.

Adoro te devote la tens Deitas &c.

POnisceno klagnam jàte
Boga occita, i skrovena:
Cjem istino ſakrivate
Od prilikaa ovjeh sjenna.

Svèse tebi mê podlaga
ſceglno sarze, duh goruchi:
Termi ghine moch, i snaga
Tvoja otajna raſbiruchi.

U tebise mê teghnutje,
Okuscegne, i vid vara : .
Nu vjerovat duh prighnùrje
Scto cju od tebe stavno ſgara.

Tjem vjerujem svescto odprie ,
Blagh Jeſuse, nam naredj:
Er istine slicne nije
Toli istinoj pri besjedi.

Jur na kriſcju bji skroveno
Tvê Boſcjanstvo samo u putti:
Odi i bitje Boſcjanstveno,
I cjovjeko vid nechjuti.

Nu ja, oba dàsu u tebi,
I oba odi; ſnam, skrovita:
Terti pitam u potrebi
Scto pokajan Lupeſc pita.

Prem, kô Toma, da tve ranne
Ja neticem, i negledam,
Tvoje istine vjerovane
Cjastim, klagnam, i/povjedam.

Ah daj da svegh vjerujùte
Jace ſceglje mê sljedechje,
Da svegh stavno ufam ùte,
Dàte gljubim svakcjas vechje.

Boſcje smarti millostive
O Spomeno priblaſcena:
O Jeſbino, kôm oſcive
Nascja duscja grjehom strena.

Ah dopusti, da svjes moja
S'tebe oſcive srechno dosti,
Da vjecnoga sred pokoja
Tobom kuscja sve sladosti.

Ptizo otajna, kâ svakako
Karvi oſdravgljasc ptichje ubjene,
Operìme ghnusna ovako
Tvojom karvi beſ prozjene.

Od kê jedna kapglja sama
Moſce ſlochje svega svjiti
Uſmnoſcitjem ſamjenama
Prikomjerno ſaplatiti.

Boſce, koga gljubim dike
Pod ſlamenim tjem videchi,
Ah molimte dajmi u vjike,
Scto toliko hlepim, stechi.

Da vidjegnem tvoje Slave
Mâse duscja poblaſceni,
I ljeposti tvê ghiſdave
Svegh uſciva beſ ſasjeni.

PJESAN VI.

Varhu Porodjegna Gospodinova, alliti varh onjeh rjecji,

Commovebo cælum, & terram, & mare, & aridam: & veniet Deſideratus cunctis gentibus. Haggei cap. 2

BJehu tminom vas nemillom
Svjet pritisle tamne ſlochje,
Kê parvoga Oza djillom
ſabragneno rodj vochje.

Iſ dubinaa, gdi sjedischte
Boſcji Odmetnik davno prope,
Viscgna osveta kadga tischte
Vjecnjeh suſaa u potope,

Vas napugnen ſcegljaa varljih
Skocj, i prostrje svôu scibiku:
Ter u gljudjeh sjedde umarljih
Boſcjanstvenu harat sliku.

Vjdje Viscgni smjenstvo opako,
Vidje ohole raspe, i smechje,
Gdje tragh gljudski silni Pako
U neslicno robstvo mechje.

Tjem otvorj usti svoje ,
U ovi nacin ter poklice:
Tvoje smjegne velikòje,
O pakgljeni Protivnice.

Dali stari ſaboravj
Boj, i svaku ſgodu inu ,
Kad promjenj Raj ghiſdavi
Vjecnjeh ogagn'u pucinu?

Tada tebe, kîsi hajo
Glavu oholu propet visce ,
Nedobitni htjeh Mihajo
Da pravedno satarisce.

Duh Mihajo htjeh s'osvetnjem
Pravovjernjem Dusim prie
Tebe Duha s'Dusi' odnetnjem
Da poplesce, da dobie.

Sad na vasce tvorstvo varlo,
Sad na vasce samovoglje ,
ſatocnikchje Djete umarlo
Na ſemaglsko iſit poglje.

Dàvas satre, kad iſpusti
Duga iſ robstva svôe Pradjede ,
I pakgljenjeh iſ cegljusti
Starjeh Otaz' dusce iſvede.

Rajska urata kad raſtvori
ſa gnih pokoj po sve vrjeme,
I na vascja mjesta gori
Cjovjecjansko sjede pleme.

Rece, i gdje ſrak vjecni siva
Nedohitne sred vjechnize
Neraſdiono sjedigniva
Slavno vjechje od Troize.

Si-

Sinje u Chjachku, Chjachko u Sinu,
U gnih oba Duh pribiva,
I svôu cjudnu velicinu
Jedan drugom udjegliva.

Jednjem ſnagnem, jednom ulasti,
Jednjem htjegnem svakìje vrjedan:
Jedne slave, jedne cjasti
U troizi Boghje jedan.

Kôse od vjechja na ſbor toga
Samodarſcjaz rajski uvede
Sred svjetlilla skroven svoga
Varhnebeski pod kram sjedde.

Sjedde Anghjelsko na pristoglje
Pod nesmiscgljen krov od Nebbi:
On sam pace, ſa rjet boglje,
Pristogljèje samu sebi.

Nad gnim svaka krepos prava
Krunnu uſdarſci svjeh ljepotaa,
Blagodarnos, Mudros, Slava,
Svemoguchstvo, Mir, Dobrota.

A pod gnime potlaceno
U verigah leſci Vrjeme,
I gospostvo Smarti streno
Tesckjem robstvom neumarſjeme.

U prislavnom ſboru ovomu
Kad odluka Boſcja cjùsse,
Ghgnjevna u lizu plamenomu
Vjecna Pravda podighnùse.

Rece: Ustajem na osvete
U varlini desne moje:
Er nepravde gljudske klete
Taku srechju nedostoje.

Cjovjecjanski grjeh, i ſlochje
Od blaſcenjeh stecchje ime,
Cjem ſamjena taka docchje
Gnih djellima nepravjime.

Dali, vjecni Sudce, tvoje
Pogardjene ſapovjedi
Doli u vjeku prilicnòje,
Neprilicjan dar da sljedi?

Dali rajske iſ raſblude
Tvoj uputjen Sin cestiti
Umarlèchje grescne trude
Svojom smarti ſaplatiti?

Cin' da osveta tvoja ſine
U trjeskovjeh Nebbo obori:
I svjetovne na krivine
Slicnom platom odgovori.

Silna u nacin ſatocnika,
Silnjeh oblas plesat hodi:
Smarsi i grjeh, i grescnika,
Dàse nighdjer nenahodi.

Sctòje Cjovjek, dàse toli
Uſmicèmu Pako sade,
Kad u propas broj oholi
Od rinutjeh Duhaa pade?

Tamnjem skutom od nicesa
Obujmjena gnega iſvadj:
I varh ſemglje ſa Nebesa
Udahnutjem tvjêm posadj

Ti poniſcj, Boſce, gnega
Od Anghjelaa mallo magne:
Ti iſ kala iſvedèga
Injeh stvoraa na vladagne

I on

I on neharan visce toga
Od stvoregna pri gljubavi ,
Stid , i raſbor , i rajskoga
Stvoriteglja tebe ostavj .

Tescko udari trjeskom sctetnjem
Svjet u svojeh ſlochjah tvardi ,
Da prid tobom tarne osvetnjem ,
Millosnàte tko pogardj .

Prista , i puma sargbe tada
Trjeskovitom rukom strese :
A od oghgnena skupni gradda
Vihri letjet vidjescèse .

Nadmen oblak strascne osvete
Plamaa gustjeh . zarna dima ,
Plac , jad , smechje , raspe , i sctete
Prjetit uſe grescnizima .

Alli osvetnjem nad oblazim
Tajcjas vjecno Sunze objavj
Suprotivnjem svojem ſrazim
Mirnu Dugu od gljubavi .

Pravdu uſpręghnu , gljudske trude
Smirj , kako davno obechja :
Cinj , millos da uſbude
Od istoga grjeha vechja .

Od cjudàse ured smutj
ſemglje stavnos , tvarghja od goraa ,
Kad priviscgni Sinse uputj
Iſ Chjachkova k' nami dvora .

U straſcnizah nochnjeh kâje ,
Odkle uhodi gljudska djella ,
Cetta jasnjeh od ſvjeſdàje
Ljepscjem ſrakom ſatreptjella .

Contremuit terra , fundamenta montium conturbata ſunt . Pſ. 17.

Stellæ dederunt lumen in cuſtodiis ſuis , & lætatæ ſunt . Bar. 3.

Nabungliva smionos Pakla
Doscjastjemse Boſcjem smete :
Plamse oledj, kî potakla
Na umarle bjesce sctete .

Infernus ſubter conturbatus eſt. Iſ. 14.

Pako utarnu mraſnjem leddom ,
Morrem krenu rados ſciva ,
I uſigra skladnjem redom
Sctogod gnega napugniva .

Movetur mare , & plenitudo ejus a conſpectu Domini . Pſ. 95.

Darvo od dubrav' Spasitegljiu
Svom' harace da vesele :
I buknusce u veseglju
Kitni cedri , vite jele .

Exultabunt omnia ligna ſylvarum a facie Domini . Pſ. 95.

Abietes latata ſunt , & cedri Libani . Iſ. 14.

Zvjetjem poglja , zvjetjem strane ,
Kô zvjet ſenu sarze u ruku :
I od radosti ſgar poslane
Rjeke udrisce s' rukom ruku .

Florebit , & germinabit Iſrael . Iſ. 27.

Flumina plaudent manu . Pſ. 97.

Er tko vlada krepko dosti
Trjema parstim ſemgljiu , i morre :
Tko ſamjernom svoôm mudrosti
Ravni viscgne sve prostore .

Qui appendit tribus digitis molem terræ . Iſ. 40.

Et prudentia ſua extendit Cælos. Hier. 10.

Spustj iſ svoje naim desnize
Rjeke od mira , i od gljubavi ;
Da u nacin poplavize
Vas oghreſne svjet u slavi .

Ego declinabo ſuper eam quaſi fluvium pacis , & quaſi torrentem inundantem gloriam gentium . Iſ. 64.

Da raſkoscjam celo okruni
ſapuscteno kopno , i morre :
Sve darſcjave da napuni
Mljeko iſ barda , med iſ gore .

Terra inculta facta eſt hortus voluptatis . Ezech. 36

Stillabunt montes dulcedinem , & colles fluent lacte . Joel. 3.

Da otrov pusti ſmaj planinom ,
Mirne danke da provodi
S' tigrom sarna , lav s' jelinom ,
A vuk s' stadom u slobodi .

Aſpis , & regulus non nocebunt , & non occident . Iſ. 11.

Habitabit lupus cum agno &c. Ibid.

Dàse u sarpe kopja bojna ,
A u ralla maci ukrive ,
Da sred sklada svak pokojna
Uſcivajuch srechno ſcive .

Conflabunt gladios ſuos in vomeres , & lanceas ſuas in falces . Is. 2.

Eto Bogh, kî Nebbom varti
Side, i millos scgnim obilna ,
ſa smart donjet nascjoj smarti ,
ſa start jakos grjeha silną

Roditeglja Sin vjecnoga
Neiſrecnom po nacinu
Pod ſakonſe svjeta ovoga
Svôu podlaga velicinu .

Rjec, u kojoj svemu svjetu
Svjeh uſrokaa Uſrok pravi
U pocetku nepocetu
Svoj pocetak poda, i stavj .

Rjec, kû Umarljem neiſrecenu
Jednu s' Ozem svi klagnamo :
Kû scgnim bitjem sjedignenu
Raſlucjuje sobstvo samo .

S' nascjem tugam Raj promjenj
U svjetovne harlech strane ,
Da Umarle tko ſapljenj
Prid Umarljem pljen ostane .

Bogh naravi podlagàse ,
Od naravi Stvoraz kìje :
Bogh u vjeku poraghjàse
Od svjeh vjekaa rodjen prie .

ſa ljek nasce Boga ſlobe ,
U nalicju gljudskom odi ,
Stvoriteglja svoje utrobe
Neteghnuta Majka plodi .

U ponochja Sunze sjeva ,
Plodna Matti Djevizàje :
I u porodu kâ bji djeva ,
Po porodu djeva ostaje .

Svemoguchstvo placce nago ,
imu oghgnena Gljubav chjuti :
Svjetlo od Raja tamni blago
Pod ſemaglskom skrovno putti .

ſa postanka gnemùe dosti
Starmjeh gljutji hridje pallo ,
Kogàe cjudnoj beſmjernosti
Sve stvoreno tjesno , i mallo .

Loſcnizàsu beſ uresa
Puste jasli u planini ,
Komu oholi krov Nebesa ,
A podnoſcje ſemglja cini .

Koga rajske sred viſme
Plam nebeske Svjesti gori ,
Griu priproste dvje ſcivine ,
Dàga ſimgni mraſ neumori .

I er gljudska narav kriva
Vſe slike Paklu obicne ;
S' nam Boſcjanstvo sjedigniva ,
I cinìnas Bogu slicne .

Ti ova tvorisc cjuda , uredno ,
O Gljubavi , kâ u vjek sivasc ,
I dva sobstva bitje u jedno
Tvôm kreposti sadruſcivasc .

Alli smiona mâ poſcjuda ,
Cjem tvâ visce djella gleda ,
Trepti od ſtraha , tarne od cjuda ,
I nemoſce proch naprjeda .

Negh

Negh priklona ide pasti
Prid Boſcjanstvo tvoga ſnagna ,
Da ſcto doprjet nejma vlasti
Smjernjem mukom cjasti , i klagna .

PJESAN VII.

Jeſus djete u Betlemskoj spilli.

BOgh priciste od gljubavi ,
Rajska Gljubav, Raj od Raja ,
Spilli u pustoj nagh boravi
Sred studeni, tughe, i vaja .

I Majka, ah Boſce, sred mraſne varline
Ogriat nemoſce svôe Dobro , kê stine.

A tvê sarze, o Vmarli ,
Josc ganuto, vajmeh, nije :
Svoga Stvorza josc ne harli ,
Vruchjem suſam da raſgrie .

I neſna , da milli med kuscja vjik s'toga ,
Tko gljubi, ter zvili varh placna Dragoga.

I er djetigna parva ljeta
Svak draguje na ovem svjiti ;
On kip uſe od djeteta
ſa zelivan, i dragh biti .

Tjem gljubi svôu diku, ſa bit dragh, i cestit:
Gljubi sad u vjiku ſa u vjeke, gljubjen bit .

PJESAN VIII.

Isukarsta propeta prilika na sarzalu ispisana.

U sarzalu istom' tvoju
Sliku gledam, gledam mene,
O propeti dragh Pokoju
Moje dusce priuzvigljene.

U tebèse pace ogledam,
I snam scto ti podnje sàme:
Ter u sarzu gorko predam
Zjech krivine, kâje usame.

Nu takoga sred vidjegna
Samirivam mê potrebe,
Buduch saklad od spasegna
Rasgledati sebe, i tebe.

PJESAN IX.

S. Katarine Djevize, i Mucenize tjelo, po Anghjeljeh na goru od Sinai odneseno.

U Istocnjeh stranah svjeta,
Gdi semaglski Rajse stvorj,
Mudra Djeva lesci gori
Na visoki varh uspeta,

Ona

Ona ù ſemgli Raj uſciva
Bliſu Nebba na viſini ;
Iſta er ſemglja Rajſe cini,
Rajsko tjelo gdi pribjva.

Nu ſcȸòe goljeh od litizaa
Kruſce kridi kamenite ?
ſascto zvjeti neresite
Od iſvarsnjeh Zvjet djevizaa ?

Gnùbi zvjeti naresili ;
Alli niknut sram imaju ,
Er gnih ures dobivaju
Gne cistochje ljeri bjili.

A i svôim ſrazim sunze oghgneno
Zvjetje plodit nejakôje :
Gubi sunze ſrake svoje
Ljepscjem sunzem ſasljepjeno.

Onàe sunze , kâ s' Nebesaa
Sjajuch vjecnoj u svjetlosti ,
Svakcjas zvjetje svjeh krepostji
Plodi, i vochje svjeh cjudesaa.

P J E S A N X.

Krepos vremenu nepodloſcna.

ISTina ako jes, Cjovjece, da odi
Pod ſunzem svaka ces dohodom odhodi.
Da stavno nije niscta: da vrieme primaga
S' ljepostim godiscta, i jakos, i blaga.
Da mjeni svjetse u cjas, i da noch svôim tminam
Suncjanu gasi vlas, dagni ſrak grabìnam:
Scto cekasc? Nepuscta vremena : po trudu
Puscteni ſgodu, ſnaj, hittatchjesc ſaludu.

Pri-

Pridobit moſc vrjeme, prie negh on na svjetí
Strjelama smartnjeme domorit buddèti.
Samje sćit proch gnemu krepos, hâ nevarsci,
Kâ jakos satrèmu, i smartu strjel skarsci:
Kâ svojom svjetlosti, kôm sunze nadsiva,
Gnegove tamnosti svaku sjen dobiva:
Kâ ljekom isbrane od slave, kûnam daa,
Gnegove sve ranne u gljudjeh isvida.
Nek gljudi s'slavom svôom hvagljeni sve vrjime
Usscivu sa sobom scivotom ljepscjime.

PJESAN XI.

Nauk od rasbora, iš Siciliankoga jesika.

SCtogod vidiśc, sćtogod cjujesć
Tarpi, o hitro Sarze moje:
Cin', da vjiku neoccitujesć
Svesćto u tebi skrovenòje.

Svjetje gori na godiscta;
Sàtoj tisuch' occji otvori:
Parvo misli, pak govori,
Sluscjaj vele, vjeruj nitcta.

Od Prjategljaa broi mnoghìje,
U kjêh prave nije gljubavi:
Gladite ovi, dàte ubie,
Garlìte oni, dàte udavi.

PJE-

PJ̄ESAN XII.

Majka, i Djete ljepi, i polusljepi iſ Latinskoga jeſika.

POſoromje sljep desnjeme
Djete Zorko, ljevjem Matti:
A oba mogu svôem draſjeme
Lizem sunze ſatjezati.

Uſmi u Sina Majko ljepa
Poſor, kímu srechja ostavj:
Tad on bitchje Gljubav sljepa,
A ti Majka od gljubavi.

PJ̄ESAN XIII.

Garda Vila: iſ Latinskogā jeſika.

SVoju u vodi paſech diku
Jur Narciſo u dubravi,
Tac obgljubj svôu priliku,
Da scgne iſghinu zjech gljubavi.

A ti, o Vilo, sasvom vlasti
Od ſarzala bjeſc, da nebi
Iſdahnula od pripasti,
I od omraſe suproch tebi.

PJE-

PJESAN XIV.

Dusce-vnu Priateglju.

SArgba, i Gljubav silne ulasti
Dva plamàsu ſlobom druga:
A jeſikje braſ ſa pasti,
ſatoj lasno potaknùga.

Tjem nevjeruj, na drugoga
Kad tko u sargbi ſlobno rece:
ſasljepjenu ghgnjeva od svoga
Lasno iſ ustaa laſc utece.

Kad tko uvrjeghjen primi svoga
Na ſlotvora hud plam ùse;
Sarda od jaſa pakgljenoga
Taj svoj ſlotvor cinimùse.

I prem jakno Sarda dàje,
Punnjem ſlochjaa svjeh sudiga:
I mni, dàmu sve pristaje,
Scto psujuchi jeſik riga.

Chjudje od sargbe sva beſ reda:
Tughi grjesi gnojsu occiti:
A sctòe dobro il' ne gleda,
Illi gleda ſa iskriviti.

A i gledajuch, ſnaj; ne vidi.
Er grjeh najmagni Uvrjednika
Siva prid gnom tac, da bljidi
Scgnega i krepos privelika.

Ghgnjevje od mugne sjagne, koje
Bistrinu okku svu poraſj;
Il'zklo zarno, proſ kê sctòje
Svjetlo, pogled zarno paſi.

Tjem

Tjem darſc ſa laſc, tlapu, i tminu,
Kad bjes ghgujevan druſjeh kori :
Er kô da tad rece iſtinu,
Ako neſna ſcto govori ?

Na isti nacin nedaj vjerre,
Kad Gljubovnik samse hvali,
Da gljuveno vochje bere
S' bogljom srechjom, neghli ostali.

I kad ime netajuchi
ſa potvardit rjeci svoje,
Veli s' Diklom tom kriuchi
Da gljuvenu svarhu imòje.

ſnaſc rjec onu, kâe vidjena
Po svakdagnoj occitosti,
„ Da od recena do stecena
„ Dughje, i trudan put ſadosti.

ſnasc i drugu rjec, kâ veli;
„ Scòse htjello, tojse snjello :
I da mnoſjem rjec podjeli,
Scto nemoſce dàtim djello.

ſnasc i trechju, kâ govori;
„ O Jeſice, pomoſîme :
A i cetvartu, kâ rugh tvori,
Kô mlatavzim, Gljuvenjime.

Ti kad snaghje ta nakàſte,
Gnegov govor primi u smjehu :
Ne tac vjetri dim, ko hvaste
Smjeh raſmechje u pospjehu.

I prostìmu na slabosti :
A sve Dikle beſ ſla occita,
Darſc ſa punne svjeh krepostji,
I poscstegna plemenita.

PJESAN XV.

Pricze, Koie sliede, u Slovinskìsu jesik iſ Gabrie Garckoga spievaoza prinesene.

Κερδῶ βότρυν βλέψασα μαυρᾶς ἀμπέλου
Πρὸς ὕψος ἧρτο, κἀ καμοῦσα πολλάκις
Ελεῖν, ἀπεῖπε, πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μη κάμνε ῥάγες ὀμφαλίζουσιν μάλα.

Groſdje kuna ſrello varh duba vidje stat,
Terse uſe veselo put gnega propinat.
Petrise, i verre, i lomi, i mucci,
S'kê srechne namjere jedàga dokuci.
Kad bilo man tòje; rece najposlie:
Nechjùga, gljutòje, saſrello josc nije.
Iſgledje rjec ovaj onjem po raſlogu,
Ki hule dobra taj, ka stechi nemogu.

PJESAN XVI.

Λεόντα Δορκὰς ὡς ἴδ' ἐν μεμηνότα,
Ω μοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
Εἰσωφρονῶν γε, δυσπάθεντος εἶ λέων,
Πῶς νῦν μανεὶς ὑ μεσὰ δακρύων δράσεις.

Jednomse Lav smami: vidjèga Sarna svjim
Mahnitat gorami, ter ſvjerma rece injim.
Cekànas plac velik, poraſnam ima prit:
Kadje Lav citav prjik, kakavchje bit mahnit?
Odi vigh, Moguchjeh koe sdetna namjera,
Ghgnjev, alli ſceglja kjeh iſ svjesti otjera.

PJE-

PJESAN XVII.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα ,
Οιμοι κεφαλήγ' ὡς σπλάγχνα , μῆτερ , ἐκπλέω .
Η δ' ἂυ γελῶσα , μὴ φοβοῦ τέκνον , ἔφη .
Τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν , ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων

Utrobom volovom ſgodjse prijesti
Djetetu , kû s' mnogom sta rigat bolesti .
Vikasce : Duha nji ; er , Majko , na pecce
Proſ usta jaoh meni vas pikat utjece .
Na ludos rjecji tjeh , i na strah , kjem preda ,
Iſpustj Matti smjeh , odgovor pakmu da .
Nisctàse tjem neboj , pokli to , neka ſnasc ,
Nije tvoje , Sinko moj , negh tughje , sctò rigasc .
Od Sina , i Matere ljep nauk ovije :
Er tughje tko ſcdere , rigàga poslie .

PJESAN XVIII.

Θανεῖν ἔθεντο Πτῶκες , ἢ ζῆν ἐν βίῳ
Ως ἐυτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν .
Λίμνη δ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖς ὑπειγμένοι
Ἔσχον φυγόντα βατράχῳ θάρσος μέγα .

Rjesce jur ſezovi : Sctòchjemo ſcivi bit :
ſcivotje nasc ovi bogljènam utopit .
Erbòsmo prem slabi u svakoj protivi :
I da stvar malla bji , bjeſcimo strascivi .
Pocesce svi ſa tò kuppitse i spravgljat ,
Duboko gdìje blatto , ſa skocit ugn na vrat .
Kad eto smetene tuj vide neredno
ſcjabe pristrascene bjeſcjati s' kraja u dno .
Paſechi toj , od gnih tad jedan klice u glas :
Bratjo , eto plascivjih jes ſvjerji vechje od nas .
Eto odi vidimo , kjêh i nasc strah mori :
Domase vratimo , en njesmo najgori .
Tugama hoch prid svjem raſgovor nach sebi ?
Svegh misli , da mnoſjem goreje , negh tebi .

PJESAN XIX.

Ητει τροφὴν Μύρμηκα Τέττιξ ἐν κρυέι .
Μυρμηξ δ' ἔφησε, τὶ θέμις ὄντος ἔδ\ρας;
Ως ἐν θέρει, ἔιρηκεν, ἤδ\ον ὀξέως .
Χειμῶνος ορχῦ, φησὶ, μή τροφῆς ἔρα .

Gladan krjes sred ſime u Mrava, kô ſnasce,
Potrebam svojime kû pomoch pitasce.
Klice Mrav : Scto ljetti hranu ne dobavj ?
Rece krjes : Tad pjetti radih po dubravi.
Odgovor Mravmu da : Ne ufaj hrane mê;
Pjevòsi kad tada, sad tanzaj sred ſime .
Naukje : tko leſcjak truditse ne cjuje
U *mlados, tuſcjan pak pod staros gladuje.*

PJESAN XX.

Ωμοις Ὄνος παρῆγεν ἀργυρῦν βρέτας,
Ὅπερ συναντῶν πᾶς τις ἂυ ἐπροσκύνει .
Τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν Ὄνος
Ηκουσεν, ὑ Θεὸς σὺ, τὸν Θεὸν δ' ἄγεις.

Oso stup nosasce srebarni na sebi ,
Kî slikom sivasce Boſcjanstva ſgar s' Nebbi.
Klezasce Narod vas prid noghe Tovara ,
ſa Bogu datti cjaas, kî bjesce odſgara .
Tad Oso (nut' misli od tascte ſcivine!)
Te cjasti, promislj, gnemùse da cine.
Nu vikkom gnemu u cjas svoj Vodaz svjes vratj,
I rjecim oholas ovazjem prikratj .
Cjastjeno, kô szjenisc, tovarstvo tvê nije;
Neghli to, kê nosisc, nalicje Boſcie .
Slika ova daje ljek ſa tascljeh ſahvalaa ;
I moguch èr cjovjek umarlije, i od kala .

PJE-

PJESAN XXI.

Εθαλπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Ὀφιν
Ωρᾳ Κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ἥψετο,
Επληξε τὸν θάλψαντα, κἄπτεινε τάχος.

Hlap u mraſ najpreci ſmiu u svoj skut pria,
Kojàga ſlo pecci, netomse raſgria.
Onàga htje ubit: *nek ſnamo, da vjiku*
Sctetnòje haran bit neharnom ſlobniku.

PJESAN XXII.

Ἔλαφον ἐξήλαυνον οἱ Κυνηγέται,
Η τις διασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Prid Lovzim koscjuta sahranu cjem iscte,
Loſova sred skuta iſnaghje skroviscte.
Leſcech' tac skrovena loſovjem pod listi,
Uſèih smamgljena podkidat, i gristi.
Toj cjusce, i skocisce Lovzi, kî cekahu,
I tajcjas ubisce pod Loſom ſvjer plahu
Priciza kaſce, da pedepsa, ſgar odi
Poslana, ureda Neharne nahodi.

PJESAN XXIII.

Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας Ταύρου πάλαι,
Ὁπερ κέλευεν, εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει.
Ἤκουσε δ', ὥπερ ὐκ ἔγνω καθημένον,
Οὕτω δὲ μὴ πτήσαντος ἄϊσθησιν λάβῃ.

K' Volùse Cjam pria, ter dvoran, blagh, i tih
Recemu: pochju tja, akòti domorih.
Pogh', il' stoj, kakohoch (klice Vo jedovit)
Nìtèsam cjuo doch, nìtèchju cjut otit.
U ovem nauku iſgledje svjem Slabjim,
Ki szjene, u Puku da misli svak o gnim.

PJESAN XXIV.

Αγρην Γεράνῳ μέριξε ϰ᾽ Κερδῶι Λέων.
Πρωτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω.
Τὴν δευτέραν δὲ, φησὶ, ὡς ἄναξ φέρω.
Τρίτῃ δ᾽ ὅς ἀνψαύσειεν ἐργῳ μανδάνοι.

Lov s' Scdralom djegljasce, i s'kunom po srechi
Lav, terim vegljasce ovako djelechi.
Parvìmi gre dio, ersam ja kragl nad svjim
Drughi, ersam trudio, da djele ucinim.
A trechi, vidjetchju, tkòchje od vas smjet teghnut.
ſa svoju nesrechju, ſnajuchi kôsam gljut.
Svak darſc ſa potrebe nauk ovi nad ine:
I s' jacjem od sebe ne cini druſcine.

PJESAN XXV.

Φραγμὸς Αλωπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλεν,
Ολισθανθσα, ϰ᾽ βάτῳ δεδραγμένη,
Εξεσο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
Μέμφῳ σεαυτὴν, μὴ μέπερ, πεῖνος φάτο.

Htech kuna viſinu priskocit od plotta,
Pade, i u kupjinu nogamse ſamota.
Nemoguch podnjet jad, ni odkud pomoch ſvat,
Kupjenu klice tad proklinat, i psovat.
Nu Draccja rece gnoj: Tvojàje krivina,
Tjem mene vech nemoj, negh sebe proklina.
Kaſanu vigh odi priliku gljudji tjeh,
Ki u svoej neſgodi okrivgliu svegh druſjeh.

PJESAN XXVI.

Βελει τὸ στῆθος Αετὸς τρώθη πάλαι,
Αλγῶν δὲ λοιπὸν ἧς᾽ πολλὰ δακρύων.
Βλέπων δ᾽ ὀις᾽ὸν εἶπεν ἑπτερωμένον,
Βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτεροτὸν ὀλλύει.

Strjel

Strjel s' perjem letechi jur Orla prostrjeli :
On uſe zvilechi klet gvoſdje na strjeli .
Nu kadmu ſa tjeme vidjeno perje bji ,
ſavika : Mojème oruſcje jaoh ubj .
Moſc odi naucit , koliko varh injeh
Gorkaje ranna , bit uvrjedjen od Svojeh .

PJESAN XXVII.

Odgovorno pjegne , alliti Reſponſorio
S. Franceſku od Assigia .

TKO cjudesa neiſtecena
Pravovjeran iscte , i ſcjudi ,
Franceskova proslavjena
Cjudotvorstva gledaj svudi .

On svjetlillom dusce obsiva ,
Drjesci veſe , ranne ſdravi :
Svôa desniza millostiva
ſapovjeda svoj naravi .

On nad vodam oblas ima ,
Vjetrim , oghgnim vrjeme u' svako :
Pace rjecim gnegovjima
Podlagàse smart , i Pako .

On svjetlillom dusce obsiva ,
Drjesci veſe , ranne ſdravi ;
Svôa desniza millostiva
ſapovjeda svoj naravi .

Robstvo , i tughe gnega cjuju ,
Gnega cjuju gluhe gore :
Terga slavnjem raſglascjuju
Svi , kojìga cjaste , i dvore .
On svjetlillom &c.

Ozu, Sinu, Duhu, trjima
Jedna hvala, slava, i dika :
Kó bji, kô jes, kô bit ima
Od pocetka do vjik vjika .
On svjetlillom &c.

PJESAN XXVIII.

Sladko ime Iesusovo, if Talianskoga jesika.

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc scjudjeni,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni .

Svak Jesusa sovi, i kuscja
Od imena slas svojega :
Svjesti i sarzem vjerna duscja
Nepristavno pjevaj gnega :

Jesus dragos millostiva,
Jesus vjecni med rajskìje :
I Jesusa tko saſiva
Rajsku slados sarzem pie .

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc gljubjeni,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni .

Jesus ime sveto, odsgara
Kê spasegne svjetu udjelj
Susse nasce tasci, i stvara
U dragh pokoj priveseli .

Tko cistochju scjudi isbranu
Stech sa vasda sarzu u svomu,
Utezìse na usdanu
K' svom' Jesusu priblagomu .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

Ako chjutisc boles koju ,
O Umarli gnega ſovi :
Er u duscju pritchje tvoju
Raſgovori Jeſusovi .

Jad, kôìte ragna, i koglje ,
Pobjeghnutchje vas prid gnime :
Tjem svegh vapi ſa tvê boglje
Jeſusovo sarzem ime .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni
Bogogljubnjem dnscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

Vaſdàe Jeſus moj pridraghi ,
Jeſus gljubav neſrecena :
Dobrostivi Jeſus blaghi ,
Jeſus krepos neozkvargnegna .

Boghje, i cjovjek Jeſus pravi ,
Snagu u dusci gnim stjecemo :
I po gnemu sad u slavi
Mi Jeſusa klikujemo .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni ,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

Svegh Jeſusa svi ſovimo ,
Kìse ſa nas da propeti :
Svegh Jeſusa svi hvalimo
Sarzem, duscjom, i pameti.

Duh nasc uſpet na visoko ,
Kudga uſdiſcju vruchi uſdasj ,
Harlo , ſcegluo , i ſcestoko
Svegh Jeſusa cjasti , j glasj .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni ,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

O Jeſuse mâ sladosti ,
O Jeſuse mê spasegne ,
O Jeſuse svá ljeposti ,
I Nebesko narescegne

O Raſbludo milla i draga ,
O Jeſuse kraglju , i Boſce ,
Tis môj dusci moch , i snaga ,
Da Jeſusa vapit moſce .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni ,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

PJESAN XXIX.

Rjeci S. Katarine od Siene , kojoj vjecni Gliuboynik ſarze iſ parsji odnese .

SArze odnese mê ragneno ,
Tkôje od sarza draſci meni !
I josc gorim ja gljuveno
Gnegov na ſrak priblaſceni !

Nu

Nu nije cjudo, kad menije
Sva mâ jakos moj Iſbrani:
Sarze, i ſcivot moj pravìje,
Sarze, i ſcivot tko moj ſanji.

Da beſ sarza mê ſcivòje
Bitje Viscgna htje dobrota:
I dàe samo sarze moje,
Tkòje ſcivot svjeh ſcivotaa,

Nek' oteto svakom vaju,
On od Raja Raj najvechi,
Moje sarze darſci u Raju,
U ruzìga svôoj darſcechi.

PJESAN XXX.

U hvalu Kgnigaa po G. Markantoniu Gvigves mudroſnanzu Franackomu sloſcenjeh visce sadarſcjagna od Nebesaa.

O Pisoce, koi harlo
ſnagnem letisc po svem'svjiru:
Ki tlacechi bitje umarlo
K'Nebbu steresc svjes cestitu.

Tvoju slavu, tvoje ime,
Da tvâ svjetlos vjik ne gasne,
Svojem ſrazim oholjime
Upisasce ſvjeſde jasne.

I ako ini tvê Darſcjave
Macem kuju cjaas do vjika,
I na kriljeh leti od slave
Od Franackjeh glas bojnikaa.

Ti sljedechi trude drughe,
ſa donjetjoj cjaas podpunnu,
Gnoj Nebeske svjetle krughe
U dostojnu stvarasc krunnu.

Ako ini na boj parvi
U viteſckoj teku vlasti,
I kazigam bojne iſ karvi
Vjekovite zarpu cjasti;

Ti cjem slavan svudse cjujesc
Sjedech srechna sred pokoja,
Istjem ſvjeſdam gospodujesc,
O kjeh visse cesti od boja.

Pero iſ krilaa svôih vadechi
Poda tebi Slava blaga,
Ista Narav ſa dar vechi
Ukaſàse tebi naga.

Skrovna cjuda svjetu objavgljasc,
I po ſnagnu stavnom tvomu
Istjem ſvjeſdam red postavgljasc,
Ucisc ſakon Nebbu istomu.

Tjem s'Iſtoka do ſapada
Priko pogljaa, i darſcjavaa
Prostirèse tvoja sada
U suncjanjeh kolljeh slava.

Da cjem Nebbo s'tisuch'occji
Nadſemaglska djella uſgleda,
Tvê mudrosti glas svjedoci,
Tvoju iſvarsnos pripovjeda.

Da cjem jasni kruſi uſgore
Vedrjem plamom sred visine,
Tvomu ſnagnu slavu tvore,
Tvojoj slavi svjetlos çine,

Pje-

PJESAN XXXI.

Zorka ragnena od pcele.

ZOrka dikla privesela ,
Kê poscẗegne s' sunzem leti,
Jednom prighje ſa vidjeti
Roj proljetni mladjeh pcelaa

Tuj slobodnoj u ſabavi
S' Druſcizama boravechi,
Rannìje pcela, gne szjenechi
Lize ſa zvjet pughiſdavi.

Ta gne u lizu ranna uſrocj
Dàse u ruſcju ljer obrati ,
I da uſme proljevati
Ona biser groſni iſ ocji.

Kad ſagorko, kî dalece
Varſce vas svjet rad Nebesaa,
Videch nemir gne Uresa,
Rjeci ovakom gnu ſatece.

Mlada Zorko, ſnaj sadara,
Gdìte boles ta skonejava ,
Kô umarla slas iſdava ,
Kô svjetovna gljubav vara.

Er svjetovnoj ſnaj gljubavi
Slicnàe pcela, kàte uvrjedj:
Obje medom, obje ſledi
Moguchjèsu po naravi.

Pcela svojnam med ſavidi,
Gnèse u slasti ranne taje:
Slas takoghjer gljubav daje,
Kù svegh nemir sljedom sljidi.

Vaſda s'trudom iſmjescjana
Doghje, i proghje u cjas odi,
Ter ſa soboim plac ohodi
Svaka rados podsuncjana

Taka i ſgledna ſvjeſda objavi
U nochìse nam ob ljetti:
Cjassom sine, ter proleti,
Pak markliu noch ostavi.

Tjem marſimo na gljuveſni,
I na slasti, kê svjet djili;
Akochjemo ſcivot milli
Uſcivati beſ boljeſni.

Na Nebbùje slados samo
Kâe nad slastim injem krunna:
Onàe prava, vjecna, iſpunna,
Gnu sljedimo, gnu gledamo.

PJESAN XXXII.

Svjett Prjateglju netarpechju.

KAd scto o tebi progovori
Gradska ſloba, terte uvrjedi;
I u djellu, i u besjedi
Skocisc, jakno ſmaj u gori.

Nu tjem negresc, kud hoditi
Mudroj svjesti obicjajje;
Er osveta najvechjàje
ſlobnie rjeci pogarditi.

Neda uſroka, pakse dici,
Da imasc vele ſlohotnikaa:
Erie Mudru cjas velika,
Dàse od ſlobnjeh ſloban lici.

U kreposti ſcivjet radi:
A na stvari smjejse ostale:
Nije pod sunzem vechje hvale,
Negh bit marſech ſloj cegljadi.

PJESAN XXXIII.

Andrji Cjubranovichju Spjevaocu od Jeghjupke, nadgrobniza.

ODi odlucj Vdes varli
Cjubranovo tjelo unjeti:
Nu glasovit duh neumarli,
Smart plescjuchj, tjelo osvetj.

Cjim Jeghjupku toli uresj,
Vlasti istakm Boſcjanstvene:
Er sam moſce Bogh s' Nebesi
Stvari uſvisit potisctene.

I akòga pjesni koje
Dosle martva nehvalisce,
Gnega hvale pjesni svoje,
Nad kjem hvale nije nach visce.

PJESAN XXXIV.

Pohvala Oza Lehsandra Komulovichja, koi u kratko, nu privrjedno sloſcj u Slovinski jeſik ſarzalo od Iſpovjesti.

SUe Vjechje pakgljeno videchi iſ plama
Sarzalo sloſceno grescnizàm duscjama.
ſnajuch, da ſbrojena tuj svaka ſlochjàje,
Nek duscja skruscena svidise, i kaje.
ſareſcja iſ dubine, ter viknu: Ako ikad
Rjeh sillom istine, sillomchju rjetje i sad.

Le-

Lehsandro ti nad svjem strah nejmaj, da tve ime.
Polipsce ſabitjem, i mrakom nascjime.
Er vidim, eto ti ſbj nascju moch strenu,
I u ljek obratj svu ſlobu pakgljenu.

PJESAN XXXV.

Cestitagne vjerenu Priateglju.

KAd najprie glas cestiti
Cjuh od srechne Vjere tvoje,
Otok ovi kameniti
Vasmi zvjetjem prozvjetòje.

Tolikàme slas obtece,
Priateglju srechni dosti:
I toliku na dalece
Rados primih s'tve radosti.

A to er sarze mê s'tvojeme
Stuccech Gljubav stavno, i jako,
Cjutmi cini svako u vrjeme
Svaku s'tobom ces jednako.

Nu od veseglja odi moga
Uſroszìsu mnoſi occiti,
Jedan ljepsci od drugoga,
A svi ujedno plemeniti.

Parvi, er rajskom svôom ljeposti
Prem ſamjerna Dikla tvàje.
Drughi, er mnogoj tvôj vrjednosti
Svôom dobrotom prikladnàje.

Trechi, er rodno mjesto ceka
Od vas plodde slicne objima,
Proslavèga da do vjeka
Uſviscenjem krepostima.

Tjem

Tjem tac srechnom u pokoju
Cjemse tvoje sarze kaſce ,
Cestitamti Vjerru tvoju
Svescto mogu jace, i draſce.

I scgnom slutim, dàtse uſmnoſce
Sve iné srechje, kê mojàti
Stavna gljubav ſcjudjet moſce ,
A tvâ krepos dostojati.

PJESAN XXXVI.

Suproch Gljubavi, kad miscgliasce Pjesnik u Red prichi.

TO da u vjeke, o Gljubavi,
Robujèti mâ poſcjuda:
I tvoj sljedim stjegh karvavi
S'mallom platom, s'vele truda?

Ne, ne: vratit mâje odluka
Pokoj sarzu, mene meni:
Nije vech ſàme vaj, i mukka,
Plam, i Pako tvoj gljuveni.

Tolikìse nenahodi
Broj parſcine: pokraj morra:
Magne vochja jesen plodi,
Zvjetja poglje, listja gora.

Noch ſa sobom opchi iſvesti
Drobnjeh ſvjeſdaa cettu magnu;
Negh nastaje broj bolestji
U gljuvenom robovagnu.

ſa rallomse Teſcjaak ſnojj
Trudech tjelom ſimi, i ljetti:
Kgniſcnik tjelo svòe pokoji
Nepokojan u pameti.

A tko gljubi, ſa stech mochi
Dragu ljepos Vil jedine,
Ljetti, ſimi, u dne, u nochi
Tjelom, duscjom pati, i ghine.

Kîsu u Paklu dobro ſnaju,
Scto bit od gnih ima vechje:
I mir gneki, rjetchju, imaju
Zjech poſnane svôe nesrechje.

A Gljubovnik sad ufâse,
Sadse boji, sumgni, i preda:
Placce, tuſci, skoncjavàse,
Neſna sctòchje bit naprjeda.

Sva gnegova stoji srechja
ſceni u ruzi, kâ gnim vlada,
Kâ neiſvarsci, svescto obechja,
Svegh gnegovjem placcjom radda.

Da boluje, tkòje gljubi,
Natjecèse svaka od Vilaa:
Josc da ſcivot ſagnu iſgubi,
Onàbise tjem dicila.

Ternam djeli pomoch mallu;
Nek s'Boſcizam uporeda,
ſuſaa nascjeh u ſarzalu
Svoju u diglje ljepos gleda.

Ona nascem nepokoju
Vjik podpunna neda ljika,
Pokli mjeri ljepos svoju
Po poſcjudah Gljubovnika.

Velech: Tescko s'mene on trudi,
I u ſcegljah ſâme umire;
Kad beſ mjere ònme ſcjudi,
Tótsam ljepa ja beſ mjire.

Ù neiſmjernoj ſcivu smechi
Svi kî placcju, a ſaludu:
Nu ne u magnoj, kì gljubechi
Scto ſcjudjesce stech nſbudu.

Ah mê sarze poſnalòsi
Kadgod, da kô srechniàje
Gljubav, toli sobom nosi
Obilnie tughe, i vaje.

Tkòbi reko! Suproch meni
S' velicinom skrovnjeh rannaa
Skoccj na boj nesmigljeni
Mâ cestitos oruſcjana.

Svescto stekoh docjem gljubim
Bjimi uſrok gorki od smechje;
Scto jur stekoh da ne iſgubim,
I da unapried stecem vechje.

Podſciſce ogagn, a ne gasi
Dar gljuveni bludne Vile:
Iſa gnega jaci uſdasi
Rastu, i misli prem nemille.

Ne tac lava karv nascstena,
Ne tac morre vjetri oghgneni,
Kako millos dopuscstena
Raſdraſcjuje bjes gljuveni.

Parvo kgniga punna uſdahaa
S' vele poruk', i poſdravaa,
Ne beſ sumgne, ne beſ straha
Glasnizìse vjernoj dava.

Ah kô ostaje vas u smechi
Oni, kîje tac posila;
Kôchje srechna bit mislechi,
Treptech dàse nebi odkrilla.

Nùe primgljena: krunni vlase
Lovorikom Mladce iſbrani:
Dikla ljepa prighnulàse,
Plac ne pade tvoj ſamani.

O Nesvjesni, kî tùu sctettu
Neprivighjasc u raſbludi,
Trjes u ſraku, ſmiu u'zvjetu,
Cjasci u ſlatnoj cemer hudi.

Cinitchjeti josc tvâ Vila
Marſnut ſimi, gorjet ljitti:
U noch svjetlos dana bjila,
A noch u dan obratiti.

U trudùchjesc tescku, i skrovnu
Kuscjat druſcbu jadovitu,
Pitje gorko, pichju otrovnu,
A pernizu draccjom svitu.

Svjem odvartan, svjem nevjeran,
Vas ſamiscgljen sarzu u tvomu,
Vas nestavan, vas cemeran,
I vas marſech sebi istomu.

Alli nakon mnogo ljita,
Na gne sluſcbi koja iſtratj,
Tvoja Ljepa pridobita
Platu obilnu pripravgljàti.

Tkòe raſboran sliscjaj odi,
I skrji svoje lize od srama;
Dàse tolik bjes nahodi,
I sljepillo meghju nama.

Onem', kîje s'liza draga
Dusctju iſtrajo, svjes, i ſnagne,
Blago, i vrjeme draſce od blaga,
Pokoj, szjennu, dostojagne.

Onem',

Onem', kîse ſctedio nije
ſa gljuveſan duh da iſpusti,
Ah ſa platu ſadostije
Pogan zelov bludnjeh ustji.

Pak ſctòe gore ne odloſci
Tomse slasti gljuven Pako:
Raste sumgna, strahse uſmnoſci,
I poſcjuda ſcgnim jednako.

Sumgna: drugom da, kò i tebi,
Svoju gljubav nedat budde
Strah: da smela kâ ces nebi,
Alli odkrilla tve raſblude.

Strah, i sumgna dio od slasti
Grabe, a dio dajmo trudu;
Da ſcto ostaje, ſcto dopasti
Moſce oghgnenu, jaoh, poſcjudu?

I mao cemer ſnam da umie
Ogorciti meda vele:
Droban oblak cesto krie
Sunzaſrake privesele.

Zarv malahan skrovne ſctette
Gradi dubim od sto vjekaa:
A nech rados tvu da smete
Strahu, i sumgna privelika?

Eto s'nochi danse mjeni,
I privrachja ſemgli bitje
Mraſna ſima ſa jeseni,
A ſa ſimom primaljitje.

Sunze iſtjece, i ſapada:
Sad vrji, sada leſci morre:
Sad oblazi daſcdee, a sada
Gromoviti trjes obore.

Svèse mjeni u naravi ,
I nije stavan red od svjita,
Samo boles u gljubavi
Svèvjekèje stanovita.

Dugo trudit, mallo stechi :
Svakcjas bogljet ſa uſcivati:
Mnjètse srechjan u nesrechi:
I mrjet na dan tisuchkrati.

Smjet, i nesmjet : marſjet, ſejudjit:
Neſnat reda u ſcivotu:
ſlo ſa dobro, ſa ſlo sudit
Dobro od dobra na sramotu.

Gljubovnikàe ſcivot mlada,
Kîse neſna sloboditi:
Ah vidjeli sunze ikada
Smeteniu stvar na svjiti !

Bjeſcmo dakle ſcjvot hudi
Pun vjecnoga nepokoja:
A tko nechje, temu buddi
ſa pedepsu gljubav svoja.

PJESAN XXXVII.

Prjateglju, Kogase gljubav bjesce prorekla u Puku.

TAkàe gljubav, moj Prjateglju,
Kadse u nasce parsi umjesti,
Primamìnas u veseglju,
ſa iſdatnas u bolesti.

ſnasc prjateglstvo nasce stavno:
Gnim sad mjeri ſcjalos moju,
Koju chjutim nepristavno
U tvojemu nepokoju.

Gdi tvoj gljuven plam skroveni
U Pukùje prodimio:
I tve Vile ſrak poscteni
Mallomagne potamnio.

Rjet nechjùti; da ſlo ucinj
Gljubav sljedech, nìchju magne
Prjecechìse toj krivini
Tughe uſmnaſcjat tve sadagne.

Potrebème jace sillee
Koli prie ljek donjiti,
ſa pomocchi cjaas tve Vile,
I tvoj nemir odloſciti.

Cjujme u mallo: cjaàsje u sebi
Stvar sckakgliva, i rabechja:
Nùje svemu ljek pod Nebbi,
I gdìje ſnagne, tùjje i srechja.

Umiej samo ſamaſati
Vaschje ſcjamor bit ſamani:
Posctegnèse naſad vrati
Onjem, kîsu mudri, i ſnanni.

Posctegnùje ljek najvechi
Mucjat, tarpjet, gasit rjeci:
Er najboglje neljececchi
Od cjastìse ranna iſljeci.

Tko na ghnusnu ſemglju pade,
Primi odjechjam scteetu mallu,
Ako ustane lako tade,
I neuſmice tjelo u kalu.

Nu varſ oko put pucine,
I pogledaj, kako s'malla
Ona uſavrji iſ dubine
Varhu hridja, varhu ſcjalaa.

Dune platta , pokuppìse
Parvo prostor ravni od morra:
Paka s' valom val stuccìse,
Dokle uſraste visci od goraa.

ſnaj, dàe taki Puk od Grada,
Kadse ugn kígod glas uplace:
Pocne s' malla, nu ne pada,
Neghli raste svakcjas jace.

Jedan scjapchje do drugoga,
I pristavglja laſc k' istini:
Dokle uſbukne van raſloga,
I od dlake gredu ucini.

Nu varh toga trjebije ſnatti,
Da Puk svescto rece, i cjuje
Neſna occito, tjem mnokrati
Sumgni, a mnokrat nevjeruje.

Er ſna, dàsu stokrat bile
Nepravedno obadjene
ſljem jeſikom cjasne Vile,
I dostojne svake szjene.

Ter pod teſjem skrovne scitom
Josc i krive Dikle stoje:
Er krivinom neoccitom
Gnih koriti nepravòje.

Puk ſcjamori o svakkomu,
A pak neſna, jèlli, nijèli:
Ter valekrat sebi istomu
Nevjeruje svescto veli.

ſnàse, lagat Puk da umie,
A tko laſcjaz jes occiti,
Josc da istinu pripovie,
Nije dostojan cjuven biti.

ſnà-

ſnàse, da Puk maghlu sljedi,
I ſa tjelo sjennu uſima:
ſnàse da on u besjedi
Tako dava, kako prima.

ſnàse, da on sudi opako,
I unutra nepogleda.
Hochli vidjet, jèlli ovako?
Cjuj sctòchjùti rjet naprjeda.

Glas bitchjèse kî prosuo,
Tko najprie ſgoditìse,
Upitajga; odkleè cjuo:
I rjetchjèti: Govorise.

Pitaj opet i drugoga;
Govorìse; onchje rjeti:
Sljedi pitat do stotoga,
Odgovorit istòchjèti.

Da kô Puku da nosìse
Vjerra, nosit kû pravòje:
Kad svak svakjem svjedocìse,
A svi vjedno neſnau sctòje?

Neſnau sctoje, i neſnaju
Odkle, i kako toj iſhodi,
Scto po svakom Grada kraju
Trace mnogoj u slobodi.

Cjudnàe nakaſ Puku svemu
Uſcji, i ustaa punje ſdvora;
Nùe beſ glave, pokli u gnemu
Nejma svjesti, ni raſbora.

Svcgh, i odasvud osluhuje,
A pogledmu punje tminaa:
Oncjas lici svescto cjuje,
Ni raſbira jèlli istina.

Sato josc da Puk uſaſna
Grjeh kê Vile, ljekse iſnachje:
Od Pukàje rjec iſpraſna,
I ſa mallo poparscjatchje.

Nemoj samo, dàsu occiti
Grjesi, i sarze gne gljuveno;
Sunze u podne prièchjesc skritti,
Negh scto od mnoſjeh bji vidjeno.

Nu scto pricjut Puk uſbudde,
Illi u sumgni samo imati;
Pusti misli, pusti trude,
Po sebìchje iſlignati.

U toliko tvâ Dikliza,
Kèse necjaas sumgni u Puku,
Hitrom boli smuti lize,
Svilen uſmi veſ u ruku.

Bjeſci prozor: bud' priprosta,
Sjedi, i usti darſc mucechje,
Prid domachjom druſcbom dosta,
Prid tughinim vele vechje.

U rjec jednu; sve nacine
Kaſci od dobre sredi oblicja:
Bjeſci, kô smart, sve tascine,
I prilike od biſghiccja.

Er kad taka prid svakjeme
Ukaſcèse, vjeruj meni,
Gnojchje barſo putom tjeme
Povratitse glas poscteni.

Najprièchje rjet Mladize,
Kê gne u kuchju posjed ſdruſci:
Nut' iſvarsne Dievojcize,
Kô nepravo Pukje obruſci!

Nu-

Nùtje u djelljeh, nùtje u slizi,
Jèlli nàgnu grjeh sumgniti!
Ah scto nechje ſli jeſizi,
I ſla cegljad iſmisliti.

One iste najposlie
Gnèchje krepos svud raſnjiti:
ſcena er ceka jedva prie
I ſlo, i dobro raſglasiti.

Terse gne cjaas hvagljenia
Raſploditchje sa svom vlasti
Po jstom putu, kjemse usia
U Puk sumgna gne necjasti.

Grjeh gne sumgnen, a ljepèchje
Gne kreposti bit vidjene:
Skrovna od grjeha moſce vechje
ſrak kreposti odkrivene.

Moj Gljubjeni, ljekom tjeme
Oſcivgliva cjaas viligna:
A i s' promjenom svojom vrjeme
Svaku scttu ponacigna.

PJESAN XXXVIII.

Prjateglju, koi svaku Vilu gljubjasce.

SVe raſumjeh ſceglje tvoje,
Priateglju moj gljubjeni:
I tve sarze podpunnòje
Tvoja odkrilla pjesan meni.

Nu ja chjutim sve inako,
I misòje mâ raſlika:
Er nije gljubit lize svako
ſa tac vrjedna Raſumnika.

Tko

Tko nijednu Vil negljubi
Prièchje od mudra dobit ime,
Erse nicjem svjes negubi,
Kô stravgljegnem gljuvenjime.

Cjujme, er sctogod mallo rjitchju,
Pokli i mallo ſnanùe dosti:
I tankòti raſloſcitchju
Iſ najdubglje ſnaj mudrosti.

Tkogod uprav gre gljubiti,
ſnaj, da ſcjudi nadasvjima
Srechi gljubech, i dobiti
Ono dobro, kê ne ima.

Er scto ſlòje, negljubìse,
Kako gardo, i potiscteno:
A sctòse ima neſcjudìse,
Neghse uſciva jur steceno.

Dakle ono scto gljubimo,
Boglje od nas u sebîje:
Pokli scgnime strech ſcelimo
Ono dobro, kê u nas nije.

U rjec jednu: tko uprav gljubi,
Gljubi od gnega boglje sctòje:
Erse inako gljubav gubi,
I ſcjudjegne iſpraſnòje.

Tìsi cestit hvalom svakom,
I ghiſdavjem pjesnim svjito:
Ti dobrote vjecne ſrakom
Urescensi plemenito.

Tjem uſdiſcjuch sarze tvoje,
Paſi pravo dobro gdìje:
I na Nebbu gljubi sctòje
Vele od tebe ſamjernie.

A uilignu vech ne iscti
Ljepos, kûsi sljedit obro,
Koja Vmarljem vid ſabljiscti,
I podmechje ſlo ſa dobro.

Pokli prave ſnaj dobrote
Mallo uſ ſcensku nachjesc diku:
I gne iſpraſne ſrak ljepote
Samo od dobra kaſce sliku.

O Iſvarsajeh ja ne velim,
Ke svou ljepos sobom rese:
U kjeh s'lizem privesljim
Ljepa krepos nadtjecèse.

Nùe tjeh mallo, i trudse ima
ſa nach dike gnih istine
Meghju injem tolizjima,
Ko beſkrajne sree pucine.

Tko ſla od mnoſctva nàponase,
Da Vil taku smjeri ikako?
Tko da lasno neupoſnàse,
I neobere ſa Raj Pako?

A najlisce ti ki Vile
Te jednaga dvorisc sada,
Kochjesc ſlochje gnih nemille
Ubjeghnuti moch ikada?

S' vele rjecji, s' mallo stvora
Chjud nestavnu sarzem vrjeſce,
Jednàe prjeka, druga gora:
Jedna parli, druga ſceſce.

Sve raſblude, svi nacini,
Svème u gnima strascji od vechje;
Ova er gljubi, ona er hini,
Ova er ſcjudi, ona er nechje:

Ako koja tihe chjudi
Krotku blagos ſdvora kaſce ;
Po oblicjùje vjik ne-sudi ,
Er prilika vara , i laſce .

Morre utaji silnos gljutu ,
Pod pepelom plamse krie :
A rumenom zvjetja u skutu
Sakrivene leſce ſmie .

Akòtìse oscTra cini ;
Scgnom mir nachi vjik ne szjeui :
Pri oholoj gne varlini
Lako pada trjes oghgneni .

Ako koja sarne , i haje
Svaki u govor smiona ugljesti ;
ſnaj , s' velizjem rjecimàje
Mallo ſnagna , magne svjesti .

Ako koja ſadubena
Muci , i misli skrovno u sebi ;
Ta ſamela sva stvorena
Rad' umarle pogubèbi .

Ako koja veselàje ,
Vedre slike , svjetla cina ;
ſa radosti plac nastaje ,
A ſa sunzem sljedi tmina .

Kac nazarna liza svoegà
Ciste vjere u gnoj nije ;
Koja kaſce parsi od snjegà ,
Sarze od ledda ſnaj da krie .

Ako zarnjeh occji kàje ,
Iu ſenizah nochim varti ;
Tamnos vaſda nekobnàje ,
Erje slika bljede smarti .

Okko plavo prilicnòje
Strascnom morru, dobro ſnamo,
Koje oholo u svojòjje
Nestavnosti stavno samo.

Prame rude strjelovito
Bjeſcjat iina svacjè htjegne:
Er u gnima vidi occito
Svôe slobode ſamarscegne.

Duſi uſroce teſcju smechju,
Kôm gljubovnik jace ghine:
Vechje er uſe mukku vechju
ſarobjenoj dusci cine.

Zàrnje pramen stjegh nemio,
Pod kjêm vojnik trudse paſi:
Koga dimje pozarnio,
Kî iſ ohole glave iſlaſi.

A ſa ſlatnjem tkogod hodi
Na ſlatuje rob kupgljeni:
Pace gdìse ſlato plodi,
Nach ikakav plod ne szjeni.

I ne samo, dàje svjema
Sarze u varkah ſadojeno,
Negh i ljepos ista gnima
Privaràje, himba, i pljeno.

Silna u ustjeh gnih ruſciza
Silno zvjerje sillom plodi:
I s' pristoglja ljepa liza
Ponoſſita laſc gospodi.

U obraſùim ter svudjèrse
Ghiſda uresna varka milla,
I mnokrati bjakke, i cerse
Kriu naravna gnih bljedilla.

Gnima odasvud oko glave
Iſviàse , plete , i varti
Potiſcene zjech naprave
Strahovite pljen od smarti.

Cjem martacki pram hitrechi
Vjeſto na svoj pram prisade ;
Da ſcto odvarſce zarv smardechi
Vilignàje dika sade.

Svèje u gnimà beſ temeglja,
Nejma u gnima vjere, i reda
Lize, pogled, stupaj, ſceglja,
Plac, veseglje, cin, besjeda.

Rjeh , ſcto sarze rjetme usillj;
Tjem tvâ mudros pusti vechje
Gljubit tvoje poghibili ,
I sljediti tvê nesrechje.

Gljubìih, kôse gljubit ima ,
Kônam isti Boghje reko:
Svako dobro ſcjudi gnima ,
Nu stoj od gnih na daleko.

Er kô plamen, ki grie millo
Daglja, a bliſcgna gorko uſciſce;
Parſci ſcena duscju, i tjilo
Onem, kîse gnoj pribliſce.

Toli gljubav tebe stravj
Tac da nemoſc marſjet nagnu ,
Daj raſboran u gljubavi
Od dvje tughe uſmi magnu.

Dvori, i sluſci jedne urese:
Iſcti, i sljedi jednu diku:
Er s'dva sarza nevidjèse
Plemenita duscja vjiku.

PJE-

PJESAN XXXIX.

Alliti Raſgovor, u komu Matti ſagorku svjettuje na udadbu: a ona pri ljeposti od Dievicjanstva udadbene raſblude pogarghiva. Sloſcegne u mallòne sve varste od spjevagna slovinskoga, na priliku od Pindarovjeh mnostrukjeh pjesnji, Kojèse ſovu Dythirambi.

GDI tekuchje u Jezero
ſelenìse Gaj ogleda :
I govori, cjem ſcjamori
Kroſ listjèmu vjetriz milli ;
Ljepòti resìme
Proljetno sej vrjime.
Tuj ſagorku sjeda Matti
Uſe ovako svjetovati .

Mat. ſagorko, cjuj mene :
Nije dobro, nije pravvo,
Tvê bitje ghiſdavo
Beſ Druga da vene .
ſdruſcìse Draga mâ ;
Er mlados svôu gubi .
Tko gljubjen negljubi,
A gljubit moch ima .

ſag. ſa prighnutme nejmasc mochi ;
Er màe miso stanovita
Svjet uſcivat u cistochi
Koju szjenim vechje od svjita .
Nedostoji blaghe od cesti
Njednu sresti
Dobru ſgodu
Pri ſabavi od gljubavi
Tko ostavi svôu slobodu .

Ljepoè sljedit s' svom jakosti
Po dubravah lovne trude .
Matti Ljepscèe kuscjat u radosti
Dopusctene slas raſblude.
Nevidiscli, kô vesela
Uſ dub milli loſa uſrastji?
Dubjoj dighni, probljeghjela ,
I pustàchje na tle pasti.
Pravàe rados posred krila
Vjereniku dragom biti .
ſagorka Pravàe slados ljetta milla
S' djevicjanstvom provoditi.
U gliuveſni nije koristi :
Gledaj, Majko, gdi marſechje
ſcjamorechi plame odmechje
Svoga iſ krila lovor cisti,
Cjasni lovor, kìje dika
Svjeh Viteſaa, svjeh Pjesnikaa.
Gnegàchju sljediti , er prikor occiti
Menìse, Majko, mni ; da dubi od gore
Nasc ſcivot gljuveni cistochjom svoôm kore.
Matti Pustàje mlados tvâ gora beſ dubrave ,
Beſ listja dubrava, livada beſ trave.
Tjem uſpreghni tej svevoglje ,
I prigljubi veſ gljuveni ,
Buddi u zvjetju kitno poglje,
Buddi u vochju dub ſeleni .
ſag. Kad zavti zorni zvjit suncjanjeh prie ſrakaa ,
Tad ſcjudi naresit gnimèse Vil svaka .
Alli kad
Vberèga Pastjer mlad;
Ghinèmu vas ures .
Tac i Vil,
Kû gljuvena ranni strjil,
Kôj s' hude namjere
Pirni Bogh ubere
Zvjet, u kom sva cjaas jes,
Cnu bjeſci blaga ces :
Doklegod opchjene
Pogardom neszjene
Na svarhu povene,

Mat. Zvjet neubran mre najprece :
A kad Dikla ljepa, i mlada
ſadjedèga ſa prám, tada
Uſ gne ljepos ljepos stjece .
Na dragom svom' busu rumenu diklizu
Proljetnu vigh rusu od zvjerja kraglizu .
Onàse gosposkjem grimiſom odjeva ,
Gnoj ſlatna ghiſdave
Stoji krunna varh glave ,
Cestita naprava moguchjeh kragljeva .
Straſcju od dracjaa osctrjeh ima ,
Rekbi uſmnoſcne glave od svjita ,
I podloſcnjem nad zvjetima
Uſdiſcèse ponossita .
Nùse od onad' ſnaj da slavi
ſa zvjet najdraſci, i najparvi ;
Kadjoi Majka od gljubavi
Ures poda svojom karvi .
Tjem ona sred plama raſbludno sva gori ,
Kaſcjuchse ſvjeſdama prie danka o zori .
Pak prosipgljuch na travizu
Rosni biser, veli svjeme :
Vighte, kôsam ljepa u lizu ,
O Pastjeri, beritème .
ſag. Buddi sctohoch : nu svak veli ;
I occito tojse kaſce ,
Da mirisce cemin bjeli
Od gljuvene ruse draſce .
Tako sama
Nad gljuvenjem raſbludama
Cistóchjàje svjetu od szjene :
Ona dike neſtrecene,
Ona miris od kreposti ,
Od radosti, od pokoja
Djeli iſ svoga djevicnoga
Neodzkvargnena perivoja .
Mat. Narancevo bjelo zvjitje
Gorko, i gljuto vochje plodi :
Tac djevicko na svjet bitje
Njednu slados nenahodi .

ſag. Sveje inako, sve neblaghe
ſvjeſde kuscja Dikla udana,
I svarchjese na dni draghe
Djevicjanstva uſdisana,
Kê draguju, kê nad svjima
ſvjeſde gljube slicno gnima
Beſ drùſcbe sunze jes; tjem sctoje u naravi
Sve gnegov dragh ures i klagna, i slavi.
Otvora tisuch' occji
Livada zvjetja milla
ſa gledat sred iſtoci
Gnegova ſrak svjetlilla.
On jesen uſrastjeljim
Kittama goji veselo:
A ljettu klasjem ſtrelljim
Oghgneno ſlati celo.
Mjesezje beſ druga: dvorega ſvjeſde ſgar:
On nochni gospodar,
On jasnjeh od slugaa
Ograghjen banìse srebarna sred kruga.
Sctòe ljepsce negh zora? Vigh, i gnu djevizu
Gdi viiri s' prozora u kitnòm zvjetizu.
Kon gne vjerna svegh daniza,
Kô djevicka straſcja siva:
Ona Dikla srameſcglima,
Kaſcjuch rumen plam sred liza,
Kriese, bjeſci, nechje uſase
Sunza, kêjoj pribliſcjàse.
Svesctòe ljepsce u naravi, eto najvechje
Djevicnomse cjasti slavi, i gljubav nechje.
Mat. ſnasc sctòe djevstvo, neſnasc sctoje
Bit gljubjena, i gljubiti:
I nevjesćto sarze tvoje
Svôu ces neſna prigarliti.
Nu kuscjaj, Hchjerze mâ, to dobro najprie,
I nachjesc, da nije
Pod sunzem stech ikad sladosti millie.
Imat Druga dicna, i mlada,
Koga tebi njedna ſgoda
Ugrabiti nechje ikada

Do ſmartnoga moch ſahoda .
Misli, i srechje scgnim djeliti ,
Jad, i boles u potrebi .
ſcivjet u gnem, a on u tebi :
Ti gnegova, on tvoj biti .
S' svoôm ljepotom tvâ ljepota
I duh s' duscjom ſdruſcen cjutti :
Scgnimse gljubit ſa ſcivota ,
Gnega garlech iſdahnuti .
Mirnom svarhom u pokoju
Okrunniti smart blaſcenu ,
I ostavit ljepos tvoju
U porodjeh ponovgljenu .
Cestitòsjc, od kê nije
Nach pod Nebbom ſamjernie :
I josc sumgnisc ſagorko? Josc mlados tvâ nechje
Prigljubit sej srechje ?
ſag. Nije srechja, scto cini nesrechne , i smjerne ,
Kjêh veſom sjedini udadbe cemerne .
ſnaj da odi na ovoj vodi
Vidjelàsam tisuchkrati
Mnoghe udane Vile iſbrane
Suſam jezer uſmnaſcjati :
I cjas oni proklinati ,
Kîih djevicke iſ slobode
Na neſgode ,
Na raſmirja, na bolesti
Htje s' nekobnom hudom cesti
Na ſcenidben stan dovesti .
One vegljahu : Vjerre nji
Trudnomu nachi teſcjaku
U ſimnoj kratkoj vedrini ,
U ljetnom suscnom oblaku .
Ni u pirnoj Vilam raſbludi
I u Pastjeru gljuvenu ,
Ki kaſce gljubav oghgnenu ,
Dokle stech budde scto ſcjudi ;
Stravgljen Pastjer gori od visce
Zjech ljeposti kê hvagljene :
Gorko uſdisce, ſceglno iſdisce ,
Cejne, bljedi, gasne, vene .

Dubovoj u kori svud pisce drago ime ,
I kako vas gorji plamenom sladkjime .
Kad bjeli dan ſjeva , kad muci markla noch
Svôu gljubav pripjeva , i prosi gnoj pomoch .
Tuj hvale , tuj tuſcbe , tuj dari , tuj mita ,
Tuj molbe , tuj sluſcbe , doklèje iſpita .
A kadmùje ſarucena , plove u radosti .
Ghine u gnemu sva spomena predgne gorkosti .
Gnu ſcivotom pravjem ſove , sebe oſcivgljena :
Gnu od dusce Raj gnegove , sebe blaſcena .
U to ſine pirna zora ,
On rad ſceglje miran nije ,
Moli sunze , da put morra
Svoj pospjesci stupaj prie .
Kad dan poghje sred ſapada ,
Eto u vjenzu prighiſdavom
Pridàmùse Dikla mlada
S' tanzim , s' pjesnim , s' goſbom , s' slavom .
Gnemu parvo uſcivagne
Plama ugaſi vechi dio :
Er svak srechju szjeni magne ,
Kûje stavno posvoijo
Pak pospjescno svakcjas stine ,
Dokle mlados gne vilignu
Djellom sille , i varline .
Tescko ujarini ſa robignu .
Cjem rone niſ lize
Vir suſaa vjekovit ,
Ovako cjuh vapit
Udane Diklize .
Propuſctam trud kaſati ,
S' porodom kî nastaje .
Kom' cesto tuſcna Matti
Svoôm smarti ſcivot daje .
Kâ groſne suſe otira ,
Er josc da ſdravo plodi ,
Vech' jada , neghli mira
U djezi svoôj nahodi
U kratko rjetchju sve : sloboda pridraga ,
Cistochja szjegnena varh ſlata , varh blaga ,

Pastjerska nevjerra, udadba neblaga
U cistoj odluzi ſcivjetme podlaga.
Djevstvo mjesez, djevstvo gljubi
Vedro sunze iſa goraa :
I svoj nikad ſrak negubi,
Erse djevstvom dici zora :
Pace u djevstvu svoj vjek vodi
Sunzu, i ſvjeſdam tko gospodi.
Tjemchju u miru neozkvargnena
Slobodomse slavit mojom :
I ſcivjetchju raſdruſcena
ſa ſdruſcena bit s'pokojom.
Nechju druſcbu, nemir nechju,
Cista ſcjvjet, cista umrjetchju.
Cjem veli, prighje k' gnoj Tratorko, kìje ſceli :
A ona stupaj svoj, jak vihar, odjeli.

PJESAN XL.

Molitva Jeremie Proroka.

Recordare Domine quid acciderit nobis &c.

SPomenìse, Gospodine,
Sctòse nami, vaj, dogodj :
Ah raſgledaj iſ visine
Nasc priteſcki prikor odi.

Silnjeh tughin' vlas moguchja
Nasce pljenit bitje ustaje :
Nasce ocinstvo, nascja kuchja
Inostranzim podanàje.

Sirotesmo : er nemillo
Ozi nasci martvi ostasce :
Udovicko u zarnillo
Upallèsu Majke nasce.

Iſmjerenu suhjem ſlatom
Vodu, vajmeh, mi piemo :
I pod sillu jakom platom
Pusta darva kupujemo .

ſa garlònas Silnik hudi
Poteſasce, kô ſvjer plahu :
Ni svakdagni nasci trudi
ſeeglni pokoj nahoghjahu .

S' Egiptomsmo jur pri grobu
I s' Asirim mir sklopili :
Dàbi nascju praſnu utrobu
Malljem kruhom nasittili .

Boſce, ne mi sagrjescismo ,
Negh nasci Ozi, kjêh nije vechje :
Sasvjem tjeme podnjelismo
Sve pedepse gnih najvechje .

Na nascjojse vidje glavi
Sluſcbenoga oblas Puka
I nitkònas ne iſbavj
Iſ gnihovjeh tamnjeh rukaa .

Er ſlotvorska sabglja tamo
I pustigne ſasjedasce ;
Kruh nejmahmo, neghli samo
U poſcjudah dusce nasce .

Koſcja nascja suhàe sada ,
I ſcestokoj slicna pecchi
Zjech navale silna glada ,
Kìnas hara gospodechi .

U Sionu bludnoj silli
Pridalìsu sve Mladize:
A ſcidovskjeh ozkvarnili
Po gradovjeh Djevojcize ,

Prje

Prjekom rukom objesceni
Poglavize ruſcno bisce:
Ni Karvnizi nesmigljeni
Prid Starzimse ſasramisce.

Na sramotno Mladze djillo
Gnihov pakgljen bjes usilj.
Djecizùsu prem nemillo
U koljevkah pogubili.

Nije na Vratjeh Starza ſnanna,
Nije tko pravdu cinit haje:
Mladjeh Pjesnik' druſcba iſbrana
Pr nevogli ſamuklàje.

Svakànamse rados skratj
Nascja sarza nemir uſe:
I pjesanse nascja obratj
U ſcjalosti, tuſcbe, i suſe.

Iſgubisce nasci prami
Krunnu, s'koje svjetli bismo:
Vaj, i lele tuſcnjem nami,
Pokli tescko sagrjescismo.

Eto nasce sarze placno
Pecjalìse, boli, i ghine:
Eto uſcivat ſunze sracno
Nedadùnam markle tmine.

Er Sionski varh prisveti
Poraſisce smione guse:
Po gnem puste sred goleti
Gladne kune scetajùse.

A ti, o Boſce, i tva dika
Nepristavna minut nechje:
I ſcivjeti do vjik vjikaa
Tvê prislavno pristogljèchje.

Nu

Nu cemùchjesc Pukom tvjeme
ſaboravgljen u vjek biti?
Dalìchjescnas po sve vrjeme
U neſgodah ſapustiti ?

Obratìnas: i obrachjene
Nachjesc tvojoj pomne u hvali:
Povratìnam dni ſcjudjene,
Od pocetka kêsmo imalli.

Nu ti ghgnjeva pun gorkoga
Prostrje na nas ruku osvetnu:
Ternas iſ prid liza tvoga,
Jaoh mnim ſa svegh, Boſce, odmetnu.

PJESAN XLI.

Od trji Djetichja u Babilonskoj pecchi.

PRionite Boſcji stvori
Blagodarit Gospodina:
I uſnosit hvalom gori
Varh najviscjeh svegh visinaa.

Benedicite omnia opera Domini Domino &c.

Vjecne Svjesti punne uresa
Kê u Raju dvoritèga ;
I ti, o kruſce svjeh Nebesaa,
Blagodari Priviscgnega.

Slavitèga blago dosti
Vode, kê varh Nebba jeste:
I nebeskc sve kreposti,
Er ſa vaſda gnegovèste.

Blagosivgljaj gljubko u sebi
Sunze, i Mjesez Stvorza svoga.
Proslavite, ſvjeſde od Nebbi,
Blagosovom harnjem Boga.

Vje-

Vjetri , kjêma Viscgni uredno
Uſploghjva vas svjet ovi:
Daſc, i daſcdiz scgnima vjedno
Viscgnu ruku blagosovi.

Blagosovi svôim djellima
Gnu plam oghgnen, i vruchina :
Blagosovi ljetto, i ſima
Svoga slavna Gospodina .

Ljetna rosa , slana od ſime
ſahvalimu sred veseglja :
Mraſ, i studen priblaſjime
Slavam dvori Stvoriteglja .

Led, snjegh buddi sasvom mochi
Blagodaran hvalom gnemu :
Klagnajtèse dnevi, i nochi
S' blagosovom Priviscgnemu .

Mugna , kojom oblak sine ,
I svi oblazi u nalogu ,
I s' svjetlosti markle tmine
Dragh blagosov dajte Bogù .

Kolikàje tvá scirina ,
Plodna ſemgljo, svud tvojega
Blagodari Gospodina ,
Hvali, uſdiſcj varhu svega .

Blagosovom proslavite
ſrak dobrote Boſcjanstvene
Barda , i gore kamenite ,
I na ſemgli svescto ſene .

S' kladenizima rjeke odſgara ,
Oſdal morre sasvom vlasti
Neumarloga Gospodara
Blagodarnjem slavam cjasti .

Sve nakaſni morske, i njeme
Ribe, u vodi kê letite.
Blagodarstvom neiſmjernjeme
Neiſmjernoga proslavite.

Ptize krilim hitre, i spravne
Harlit viscgne uſ dvorove
Gospodinu nepristavne
Posilajte blagosove.

Plahe ſvjeri varlovite,
I pitomjeh skot ſcivinaa,
I Sinovi gljudski uſmite
Blagodarit Gospodina.

Iſraelski pravovjerni
Blagodari Puce Boga:
I svoj ures vjik ſamjerni
Hvali; uresa varh svakoga.

Posvetitegl svaki Boſcji
Blagosovom sctuj Viscgnega:
Blagosovom svaki uſmnoſci
Gospodinov Sluga gnega.

Blagosovmu dajte svudi,
Sveti, i sarzem Poniſceni,
I s' Duscjama pravvjeh Gljudji
Svi ſcivoti gnih blaſceni.

Vjecnom Dobru draghjem djellom
Daj blagosov Anania,
I s'privernjem Misaèllom
Bogogljubni Azaria.

Hvalitèga, kôje trjebi,
I ſceglnòga uſnosite
Visce od ſemglje, viſce od Nebbi
Krilim slave vjekovite.

S' Duhom svetjem Chjachka, i Sina
Blagosovom svi cjastimo,
I svjeh Rajskjeh varh visinaa
Vjecnom hvalom uſdighnimo.

Blagosovjen Boſce tìsi.
Sred nebeske tvarghje, i dike:
Hvalom, slavom tìse uſvisi
Nad stvorima svjem u vjike.

PJESAN XLII.

Priblaſcene Djevize Marie.

GOſpodina u veseglju
Uſviscivam dusce iſmoje:
Moj duh stravgljen uſigròje
U mom' Viscgnem Spasiteglju.

Magnificat anima mea Dominum &c.

Erse obaſre Sluſcbenizi
Na priklonos poniſcenu:
Eto ſvàtchje sad blaſcenu
Narodìme svikolizi.

Pokli ucinj vele meni
On, kìje moguch nadasvjime:
Gnegovòje sveto ime,
Prid kjêm tarne ſmaj pakgljeni.

Millosardje djeli svoje
On svegh punno srechna plodda
Od narodaa do narodaa
Svjem, kojîse gnega boje.

On ucinj, dàje occita
Svôe miscize jakos mnoga:
I raſumom sarza svoga
Rasu ohole glave od svjita.

Mochne s'stolom svôem rastavj:
Smjerne uſvisj, i okrunj:
Gladne dobrim svjem napunj:
A obilne praſne ostavj.

Primj u millos s'blaghe srechje
Iſraella slugu svoga:
Termu eto ſcjudjenoga
Spasiteglja posla vechje.

Pametujuch svakolika,
Koja nascjem rece Ozima,
Abramovjem Sinovima,
I Abramu svom' do vjika.

PJESAN XLIII.

Svetoga Zakarie.

Benedictus Dominus Deus Iſrael &c.

BLagosovjen Bogh priblaghi
Iſraelski Gospod bio:
Erje svoj Puk pohodio,
I poslòmu odkup draghi.

Onje uſdigo nam vjecnoga
Od spasegna slave, i dike,
Sred cestite kuchje u vjike
Od Davida slughe svoga.

Kô po usta rece odavna
Od prisvetjeh svôih Prorokaa,
Navjesnikaa, i svjedokaa
Obechjagna svoga slavna.

Eto mìsmo, pri poraſu,
Od slotvoraa sahragneni,
I od svjeh injeh, ki skupgljeni
Na nas goje smartnu omraſu.

Oh

On htje, darim da tazjema
Oze nasce pomilluje,
I svoj u vjek spomegnuje
Sveti ſakon Vmarljema.

Ovòe kletva kòm ſaklèse
Gnegda Abramu nascem djedu,
Dàchje iſvarscit svôu besjedu,
I na dàrnam pridatchjèse.

Neka od nascjeh neprjategljaa
Slobodjeni, varhu svega
Mi sluſcimo vjerno gnega
Opchjenoga Spasiteglja.

I nek' ſa svegh nasc pocigne
Vech putovat duh prid gnime
S'djellovagnem iſvarsnjime
Od kreposti, i svetigne.

A ti, Sinko, Priviscgnega
Srechnìchjescse Prorok ſvatti,
Prid gnim iduch ſa spravgljati
Gospodina drum tvojega.

Glasitchjescga Puku svomu,
I scgnim nauk od spasegna,
Kjêmchje od duga sagrjescegna
Odpuscegne doch svakkomu.

Unutargnoj po millosti
Pohoditnas Bogh dotece:
Ter kô sunze ſgar iſtece,
Dànam stari grjeh oprosti.

Da obasja, kjeh obstira
Kruta tamnos smartne sjenni:
I da upravi nasc smeteni
Stupaj putom srechje, i mira,

PJESAN VLIV.

Svetjeh Ambroſia, i Aguſtina.

TEbe sarzem snisćenjeme
Mi hvalimo Boga ſamo:
Tebe sama po sve vrjeme
Gospodinom spovjedamo.

Te Deum laudamus: Dominum confitemur &c.

Tebe, koga sred veseglja
Varh Nebesaa slavit ćjuje,
ſa vjecnoga Stvoriteglja
Vassajkolik svjet poscćuje.

Tebe Anghjelske cette, i scgnima
Nebbo od Nebba, Raj ghisdavi:
Tebe pjesnim' neumarljima
Svjeh Moguchstvaa mnoſćtvo slavi.

Nedohitnoj na visini
Tebe, i slavnu diku tvoju,
Kerubini, Serafini
Nedospjetnjem glasom poju.

Vapech: Svetsi, Gospodine,
Svetsi, svetsi, Vojni Boſce:
ſemglju, i Viscgne tvà scirine
Punji slava, kâ sve moſce.

Tebe slavni Apostoli
Priuſviscenoj darſce u szjeni;
Tebe klice skladno toli
Od Prorokaa broj hvagljeni.

Tebe hvali varhu svega
Mucenicka cista cetta:
Tebe u Krugu svjeta ovega
Pripovjeda Zarkva sveta.

Svemoguchje Chjachka oblasti
Sred neiſhitnjeh velicinaa:
I dostojna svake cjasti
Jedinoga tvoga Sina.

I svetoga Duha, koj
Odvjetnikse nasc naſiva ,
Kîse Paraz bit dostoi
Slabjeh gljudji, svjeta kriva .

Isukarste, tìsi odavna
Kragl od slave varh Nebesi :
Ti neiſmjerna Oza slavna
Vjekuvjecni Porod jesi .

Ti, tvâ millos docjem iscte
ſamjeniti gljudsku ſlobu ,
Nepogardj, ni potiscte
Poniſcene Djeve utrobu .

Ti svjem Vjernjem Raj otvorj ,
Da gnih srechja vjik ne varsci ;
Kada silnu Smart oborj,
I gne oscrinu dobj, i skarscj .

Ti ob deſnu Boſcje mochi
Sred Chjachkove sjedisc slave :
Vjerujemo, dachjesc dochi
ſa ſuditi krive, i pravve .

Tjem pomoſi, molimòte ,
Tvoje Slughe poniſcene ,
Kjêh iſ tugaa vjecnjeh ote
Tvojom karvi beſ prozjene .

U rajskojse cin' da Slavi
S' tvojem Svetjem broje u vjìke :
I od neſgode svake iſbavi
Tvê nevoglne Podloſcnike .

Blagosovom tvôim dostighni
Svjehnas, kîsmo tvâ bascrina :
Tìnas vladaj, ti uſdighni
Neproscjastjeh put visinaa .

Ti, cjim pjemo tvê millosti
S' blagosovom svakdagnjime ,
I hvalimo s' svom jakosti
Tvê do vjeka slavno Ime ,

Ah dostojse segaj dana
Zjech dobrote tvê jedine ,
Proch grjehùnam bit obrana ,
O prisladki Gospodine .

Millosardjem tvôim prikrili
Nasce gorko ufdisagne :
Smillujnamse , Bofce , smilli ,
Kako prosi nasce ufagne

Ljek pomochi tve jedine
Ufah tughe sred najvechje :
I mê ufagne , Gospodine ,
U vjekèse smesti nechje .

PJESAN XLV.

Svete Zarkve , Koju pjeva na Missi u blaghdan S. Chjachka Benedikta.

KOlla od slave , i od vremena
Nami blaghi dan dovode ;
Kadse sctuje smart blafcena
Velikoga Vojevode
Benedikta , kî vjecnoga
Josc u fcivot vidje Boga.

Lata quies magni Ducis &c.

Jur pravedne sve pameti
Punnji millos fgar poslana :
Dàse u pjesnjeh svud rafnjeti
Budde ovega cjaas od dana ,
I da svescto radostiva
Usta poju , sarze odpjiva ,

Varf-

Varſmo pogled nascjeh occji
Put Nebesaa strjeloviti,
Ter paſimo sred iſtoci
Raju slicjan drum cestiti,
Kud gre Chjachko nasc pun hvalaa
Na pokoje vjecne oſdala.

Gnemu diku mnoſctvo vodi
Glasovitjeh od Sinova:
Istom sunzu, kjêm sve plodi,
Slicna plodnos jes gnegova:
Pace on Svetjeh vechje stvorj,
Neghli sunze zvjetja u gori.

Abram gnemu odgovara
Kroſ neiſbrojnu djezu svoju,
Komu obechja Viscgni ſgara
ſvjeſdam jednak rod u broju,
I parſcini, kâ beſ mjere
Po krajùse morskom stere.

Sluſci, i dvori vran krilati
Gnega Ilii starom' slicna:
On u spillu stagne obratj
Rodna dvora gospodicna:
I u hridni grob priprosti
Zvjet ukopa svóe mladosti.

Kad sjekiru iſ dno vode
ſapovjedi svoômje iſveo,
Poprav moſce s'te prigode
ſvatse novi Eliſeo,
Koi cjudom davno u vrjeme
Proslavìse jednakjeme.

S' Jozefomga stid prisveti,
I cistochja ſdruſci u svemu:
ſa doscjasto prividjeti
Drughi Jakob bjesce u gnemu,
Pokli gnegou vid prostrjèse
U najdubglje vjecne udese.

Ah on darſcech u spomeni
Dasmo gnegov Puk, i cetta ,
Priveònas u blaſceni
Mir iſ gorke ſledi od svjeta ,
I u rados, koju duscja
U vjek s' Viscgnem prima, i kuscja .

PJESAN XLVI.

Alli Talianski Sonet S. Filippa Neri istomacen .

KAdje dusci bitje u Bogu ,
I gne s' Nebba traghse uputj ;
Kô da umarle stvari mogu
Duscju k' sebi priteghnuti ?

Kad svàe od Boga, ter gnu stvorj
Beſ pomochi Gospod ine ;
Kô dàe satre, smakne, umori
Svjet bjeguchje pun tasctine ?

Sasvjèmtjèmjoj nije temeglja :
Er gnu sille put poraſa
Slabo ufagne, plaha ſceglja ,
Tascta rados, prjeka omraſa .

Terje osljepe, da neugleda
Srechju , kâjoj dalek nije :
Kâ s' samoga, ſnaj, pogleda
Poblaſcenit moglàbije .

Cemùe odmetan, i beſ vjirre
Ah u gljudjeh dio umarli
Onem djelu, kî neumirre ,
I do Nebba ſnagnem harli ?

Cemu,

Cemu, ah cemu dusci tjelo,
Mrak svjetlosti posluh neda;
Cemu nepravvo, i nemillo
ſemglja Nebbu ſapovjeda?

Kî stan tac tvard ſasvorechi
Duscju uſdarſci, da neuſbude
Jaka iſdavnom svjetu utechi,
I raſkinut veſe hude:

ſa u pokoju stavnu, i innogu.
Plesat stupom ſvjeſde od Nebbi,
Boga uſcivat, bit u Bogu,
Bogu ſcivjet, umrjet sebi?

PJESAN XLVI.

ſcivot S. Chjachka Benedikta u Kratko sloſcen na nacin od Zarkovnjeh skupno-molitava, Kojese ſovu Letanie.

SMilli ujnamse, Gospodine
Isukarste blaghi, i milli:
Zjech dobrote tvê jedine
Ugledajnas, i prikrili.

Isukarste cjujnas s' Nebbi;
Ter uslisci nasc glas vechje,
Cjem vapimo pri potrebi
Iſ dubinaa od nesrechje.

Viscgni Chjachko jurse gani
Na zvigljegna vaj naſcega:
I ti o Boſce Sinko iſbrani
Spasiteglju svjeta svega.

Dusce Sveti, kjêm sve mosce,
Smillujnamse gljubko, i prosti:
Sveto Trojstvo, jedan Bosce,
Prigarlìnas tvôm millosti.

Maria Majko Sina Boga,
Kâsi od Djeviz' krunna, i dika,
Moli sanas slavna tvoga
Chjachka, Sinka, Vjerenika.

Benedikte sgraditeglju
Redovnicke od dobrote,
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

O poganski satriteglju,
Kî nevjerstvu tvoj Puk ote,
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

Ti sciv posre u veseglju
Boga, i vjecne srak ljepote:
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

Ti hrabrenom u temeglju
Podnje od trudaa sve tegote:
sa nas nascem &c.

Plechi obarnu Roditeglju,
Cjem sa Sina Bogh usòte:
sa nas nascem &c.

Strenu sudu stavnos zieglju
Vratj, i sciva svjet klagnòte:
sa nas nascem &c.

Obra hridje sa posteglju,
A sa druscbu svjerske skotne:
sa nas nascem &c.

ſcivje o gorkoj travi, i ſeglju ,
A vir starmi poijòte :
ſa nas nascem &c.

ſdruſcen tvomu Spasiteglju
Dalek svjeta, i grjehote :
ſa nas nascem &c.

Uskarsegna u Nedjeglju
Cjudnom hranom Bogh pittòte :
ſa nas nascem Stuoriteglju
Umolìse molimòte .

Draccjam smarsj bludnu ſceglju ,
Kad pomislj ti nehote :
ſa nas nascem &c.

O cjudesni Tvoriteglju ,
Dvasc ti otrovim jakos ote :
ſa nas nascem Stvoriteglju &c.

Vratse ulomj Nepriateglju ,
Iſ Subjaka kî proghnòte :
ſa nas nascem &c.

Tvoju krepos sunza bjegljv ,
ſli nemogu, da osramote :
ſa nas nascem &c.

Svjetlos Puzim donje u ſceglju ,
Viscgni Anghjele posla pòte :
ſa nas nascem &c.

Hudobskomu Motriteglju
ſgradde opalj, lughe, i plotte :
ſa nas nascem &c.

Tebi, jak svom Streniteglju,
Pako odstupj pun sramote:
ſa nas nascem &c.

Kad ti obratj svou najvreglju
U rugh sargbu, sille u scpore :
ſa nas nascem &c.

K' svomu uiscgnem Shraniteglju
Narod vrachjen slaviòte :
ſa nas nascem &c.

Provre iſ hridi na tvû ſceglju,
Jakno iſ blatne vir mekote :
ſa nas nascem &c.

Tvoje slike dàse udjeglju,
Hotje u kami, kî darſcjòte:
ſa nas nascem &c.

ſgledno odrjescj veſ Prjateglju :
Gvoſdje iſ vodaa sljedilòte:
ſa nas nascem &c.

K' Nebbu it Sestru snjega bjeglju
Vidje u Duhu, kî vladòte:
ſa nas nascem &c.

Mavro, o slavni Vciteglju,
It varh rjeke posluscjòte:
ſa nas nascem &c.

Sinka oſcivje nadu veglju
Placnom Ozu, kí snascjòte:
ſa nas nascem &c.

O udesni Poſriteglju,
Koje otajno minulòte !
ſa nas nascem &c.

Ah kjêm bolnjem u yeseglju
Ne povratj ti ſcivote !
ſa nas nascem &c.

Ah kê tesckom u dreseglju
Ne utjescj ti sirote !
ſa nas nascem &c.

Kom' neucinj sljediteglju ,
Sve neſgode dàse ukrote.
ſa nas nascem &c.

Slavechìte, ah ne veglju
Od tvôih slavaa, Chjachko, ſtote :
ſa nas nascem &c.

Nije moch iſrjet svescto ſceglju,
Tacsu uſmoſcne tvê ljepote :
ſa nas nascem &c.

Hodte k' vascem Braniteglju ,
O Grescnizi, naglo hodte:
ſa nas nascem &c.

O Jagagnce Boſcjanstveni ,
Koi diſcesc grjehe od svjeti ,
Oprostinam scto pakgljeni
Ponukànas ſlotvor kleti .

O Jagagnce Boſcjanstveni ,
Koi diſcesc grjehe od svjeti ,
Usliscinas, Stvorce opchjeni ,
Kìse ſa nas da propeti .

O Jagagnce Boſcjanstveni ,
Koi diſcesc grjehe od svjeti ,
Dajnam , Boſce nasc gljubjeni ,
Tvê millosti dar prisveti.

PJESAN XLVIII.

Tojes Davidov Salam CXXXV. *istomacen.*

GOspodinu slava, i dika,
Erje dobar, nekse poje :
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovòje .

Druscbo slavi svakolika ;
Od Bogova Bogh ovòje :
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovòje .

Hvali krepos svjeh jesikaa ;
Od Gosparaa Gospar tkòje :
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovôje .

On cjudesa sam velika
Tvori, kjêma nije snat broje :
Pokli stavno &c.

Nebeskàje sva prilika
Od pameti djello svoje :
Pokli stavno &c.

Meghju djella svôa raslika
semglju u vodah sasidòje :
Pokli stavno &c.

Scgnega Mjesez, scgnega slika
Svjetla, i lize suncjanòje :
Pokli stavno &c.

Da nochnoga Dobitnika
Dan vaskolik ſrazi osvoje :
Pokli ſtavno &c.

Da suncjana Namjesnika ,
I ſvjeſdaàse nochi broje :
Pokli stavno &c.

On Egipta tvarda, i prjika
Parvorodne pobiòje :
Pokli stavno &c.

Iſ sred hudjeh on silnikaa
Iſraella iſveòje :
Pokli stavno &c.

Mochna u nacin ſatocnikà ,
I ſamahom desne svoje :
Pokli stavno &c.

Val zargljeni u raſlika
Raſdjegljegna prosjekòje :
Pokli stavno &c:

Na sramotu svjeh ſaprjikaa
Kroſagn svoj Puk proveòje :
Pokli stavno &c.

Farauna raſbojnika
Kroſ vodene stratj boje :
Poklj stavno &c.

S' straſcjom svoga slobodnika
Po pustigni Puk prosejòje :
Pokli stavno &c.

ſljem udorzim, i beſ ljika
Varle kraglje posjekòje :
Pokli stavno &c.

Trjes takoga Pomochnika
Snaſcne krunne sam satròje :
Pokli stavno &c.

Amorrea Nevjernika
Cettam donje ſlo svakoje :
Pokli stavno &c.

Basanina ſasjednika
Slomj u nacin tanke hvoje :
Pokli stavno &c.

ſemglje svojeh Protivnikaa
ſa basctinu svoju uſòje :
Pokli stavno &c.

Jakobàih sluſcbenika
ſa djedinu Djezi dòje :
Pokli stavno &c.

Od nas svojeh podloſcnikaa
Poniſcenstvo pogledòje :
Pokli stavno &c.

Od ſlotvora i karvnika
ſa iſbavit nas priscjòje :
Pokli stavno &c.

Djeli, obilna jakno rjika ;
On svjem ſcivjem hrane svòje :
Pokli stavno &c.

Nebeskomu Bogu dika ;
O Umarli, nekse poje :
Pokli stavno &c.

Pojte glasom svjeh jeſikaa ;
Od Gosparaa Gospar tkòje :
Pokli stavno &c.

Pojte opchjeua Porodnika ,
I Boſcjanstvo jedno , i troje :
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovòje .

Svjètmu buddi ſa glasnika
Sad, svegh, kòmu svegh biòje :
Pokli stavno do vjik vjika .
Millosardje gnegovòje .

Svarha .

I ſ GOVOR

Od gnekoliko rjecji ne sasma poſnanjeh, i mallo obicjajnjeh u svakdagnemu govoregnu : kojèse u sctegnu od ovjeh Pjesnji nahode, i susretaju.

A

Apski lusi : Tòjes darva mirisna, kojàse u Arapskjeh dubravah sjeku.

B

Betania. Grad S. Marie Mandaljene, ne daleko od Jeruſalema.

Bahat : Klopitagne u hodjegnu, alliti stupagnu.

Bogostjecno djello. Kojemse Bogh stjece.

C

Cedri. Dubi priljepi, i privisozi, oko Evrjenske ſemglje uſmnoſciti.

Cin. Atto, gesto.

Cjudotvornik : Tko tvori, alli cini cjudesa.

D

Djello-iſpravni. Morale.

Dobroslicno. Slicno dobru.

Drum. Put. *Strada*.

E

Egipska kraina. Egipat, darſcjava na granizah ſemglje Evrjenske, alliti od obechjagna. *Ebreo*.

F

Fenice. Ptiza darſcjana ſa jedinu na svjetu.

Franacki. Iſ Francje : *Franceſe*.

G

Gljubomornos. Alli Gljubomor. *Geloſia*.

Goj. Veseglje, mir unutargni.

Grimiſ. *Porpora*.

Grimiſno. *Di porpora*.

Gvoſdovito. Gvoſdeno.

H

Hitropchjegne dvornicko. *Destrezza da Corteggiano nel converſare*.

Hlap. ſemgljak, goranin. *Villano*.

I

Jeſbina. Jestojska.

Indje. Inudje, drugdje.

Iſhitriti. Hitro napraviti.

Iſlignati. Prochi ti nischta. *ſvanire*.

Iſtakmiti. Iſjednaciti. *Adegvare*.

Iſvagni. Dvorgni. *Eſteriore*.

K

Karvnik. *Manigoldo*, *boja*.

Kob. Slutjegne. *Avgurio*.

Kobna ſvjeſda. Repatiza. *Cometa*

Kol-

Kollovrat. ſavartaj od vode. *Vortice*.
Kopniti. Raſtapatise.
Kram. *Cupola*, *e alle volte Baldacchino*.

L

Liban. Gora, kojàse iſ Fenicie u Evrjensku ſemglju prostira.
Liſimirstvo. *Ipocriſia*.
Listi sljepi. kgnighe skrovnjem slovima pisane.

M

Magdal. Grad u ſemgli od obechjagna, S. Marii Mandaljeni podloſcjan.
Mramorkome. U nacin od mramora.

N

Nada. Ufagne, cekagne.
Naadtup. Nadskocegne. *Aſſalto*.
Najprece. Najbarſce: illi Najprecie, tòjes najgore.
Nedohitno. Sctòse nemoſce dohititi. *Inarrivabile*.
Nedospjetno. Scto nemoſce dospjeti. *Interminabile*.
Neiſhitno. Sctòse nemoſce iſprasniti, alli iſtomaciti. *Ineſausto*, *Inesplicabile*.
Neiſmjenito. Sctòse promjenit nemoſce. *Incommutabile*.
Neiſrecno. Sctose nemoſce iſrjeti. *Indicibile*.
Nekobno. Nesrechno. *Malagurato*.
Neobhitno. Sctòse nemoſce obhititi. *Incomprenſibile*.
Neoteſſan hrek. Ne iſravgnen.
Nepomicno. Sctòse nepomice s' mjesta, illi sctòse nemoſce pomaknuti. *Stabile*.
Neprimjerno. Sctose nemoſce primjeriti drugomu. *Incomparabile*.
Neredno. Beſ reda, i nacina.
Nesmiscgljeno. Sctòse nemoſce mislim podpunno doprjeti. *Inpercettibile*.
Nevatse. Htjetti, kô da nechjesc.
Nuddiți. Blaſniti na scto.

O

Ogorciti. Ciniti, da scto ogarkne.
Odvjetnik. Tko odgovara ſa tkoga. *Odvjet*. Odgovor.
Osnobiti. Uvrjediti: raſvarchi.

P

Pecjalitse. Tuſciti. *Pecjal*, alli pecjo: tuga.
Podnoſcje. Sctòse nogami podstavglja.
Pohrana. Shranna. *Ripostiglio*.
Poprav. Pravvo, uprav.
Poſor. Okko.
Poſr'egl. Tko gleda, i poſira.
Prigvoſditi. Pribiti gvoſdjem scto k' cemu.
Povjetarze, *Aria*.
Primjeriti. Prikladati. *Paragonare*.
Proſracno. Proſirno, proſ sctose moſce proſreti. *Traſparente*.

R

Rabechje. Netarpechje. *Riſentito*, *delicato*.
Raſbojnik. Tko raſbia, i odira putnike. *Aſſaſſino di ſtrada*.
Raſmirje. Raſvarſcegne od mira,

ra, ſavada.
Raſpredati. kô ſcene cine, koje preduchi u skuppu, tughje posle pripovjedaju.
Rotno. ſlo, i opako.

S

ſamjena. ſaplatjegne. *Compenso*.
Samosilnos. Silnos. *Violenza da dominante*.
ſarcjati. ſceglno gledati, i nepomicno. *Mirar fiſſo*.
ſasjeda. *Inſidia*. ſasjednik. *Inſidiatore*.
Satritegl. Tko satira.
ſcderglivo. Scto ſcdere.
Scpota. Scjalla. *Scherzo di parole*.
ſgledno. Scto u cjas prohodi, kô pogled.
Siono. Silno.
Sionska gora. Na kojoj u Jeruſalemu bji sagradjeno glasovito Templo Salamunovo.
Skladati. U sklad, i u red stavgljati.
Skot. Narod od ſvjerji. *Razza*.
Smjerno. Priklono. *Umile*.
Solima. Grad Jeruſalem.
Stanaz. ſcivaz kami.
Straſcniza. Mjesto, i stan od straſce.
Strenitegl. Tko satira.
Stvor. Djello, alli stvoregne. *U stvoru* : u djellu. *In effetto*.
Sverodno. Scto svaku stvar plodi.

T

Traciti. Raſglasivati.
Trak od rjeke. *Ramo di fiume*.
Tvoritegl. Tko tvorji, cinji, djelluje.

V

Vepar. Prasaz divii.
Vjekostvoraz. Stvoritegl od vjekaa.
Unisctegne. Obratjegne u niscta.
Uſdahniva besjedla. Mjescjana s' uſdasima.
Uſglavje. Na sctòse glava naslagna. *Capezzale*.
Uvit. Konop. *Fune*.

Z

Zicjati. Ciniti glas od ſmie.
Zjeglje. Zjelie. *Più intjero*.
Zvjet suncjani. Koìse k' sunzu svegh obrachja. *Girasole*.

A ostalèse rjeci mogu raſumjet po sebi.

Svarha.

MAGDA-

MAGDALIDOS
ILLYRICÆ

Liber Primus

AB AUTORE

D. IGNATIO GEORGIO

LATINE REDDITUS.

AD

JACOBUM FACCIOLATUM

Virum Eloquentia Eximium,

ET IN PATAVINA ACADEMIA

Priorum Analyticorum Interpretem.

AD LECTOREM

Plos Divæ MAGDALENÆ, *in Massiliensi speco delitescentis, amores, atque suspiria octo Libris, Slavonico, sive Illyrico rhythmo conscriptis, juvenili olim ætate cecineram. Id quidem ex pietate potissimè : verum & eo consilio, ut meæ linguæ hominibus præstantiam approbarem Idiomatis sui. Quod non modò amplitudine, (nam ab Adriatico mari ad glacialem Oceanum, exindeque per mediterranea ad Persas usque, ac Serum, seu Sinensium confinia porrigitur) sed verborum etiam copiâ : orationis nitore, atque acumine : circumscribendæ, explicandæque sententiæ gravitate inter cæteras dialectos vel cum nobilioribus emergit: hoc dumtaxat infelix, quod populos olim sortitum sit Bellonæ amiciores, quam Palladi; nunc verò, quod fermè impium, patrii sermonis, ut plurimum, contemptores. Exoticis Linguis studeant, nativam negligunt, ut planè pudeat eà cultè loqui : non animadvertentes, quod utut cæteras addiscant, futuri sint semper hospites in alieno, perinde ac quædam humo non suæ commendatæ arbores, quæ poma vel insuavia ferunt, vel cariosa. O vellent meminisse Isidori Hispalensis sapientissimum dictum.* Cum omnium linguarum scientia difficilis cuiquam sit, nemo tamen tam desidiosus est, ut in suâ gente positus suæ gentis linguam neſciat. Nam quid aliud putandus est, nisi animalium brutorum deterior? Illa enim propriè vocis clamorem exprimunt: iste deterior, qui propriæ linguæ caret notitiâ. *Orna quæ Patria sunt.* Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει, *inquit Euripides. Quapropter ut supradictæ meæ opinionis veritas, consiliique opportunitas, ac pondus, alienigenis quoque judicibus, eluceret; primum Illyricæ Magdalidos Librum Latino verti carmine; & quanquam verbum verbo scrupulosè non reddiderim, certè sententiam ex sententiâ propemodum religiosè traduxi. Perspicies, optime Lector, quam difficillimis perplexisque rebus exhibendis, contorquendæ vibratâ suavitate sententiæ, excitandisque quibusdam in oratione, ita dixero, igniculis, Slavonicum idioma, ca. meique suffecerit; ut nulla vel calumniæ, vel oscitantiæ venia reliqua sit quibusdam ex Nostris, parem illi cum Italico, Latino, Græcanico vim, majestatemque in esse negantibus. Paucis : siquem ipsorum in hujusmodi lucu-*

Isid. Orig. Lib. 9. cap. 1

Eurip. in Teleph. ap. Stob. ser. 39.

brationibus affluentia; opportunitas, efficacia dictionum quandoque deſtituit, id ſibi imputet ineptus lucubrator, non linguæ.

Cæterùm ignoſci mihi poſtulo, ſicubi in Translatione meâ verſus dureſcet, vel cadet: quippe liber non eſt, ſed ſervit, obſequiturque contumaci interdum, ſermonique Latino mirum in modum refractariæ verſioni. Porrò, ut conſtet vertentis fides, malui auribus deeſſe, quam animis, & ſenſa examuſſim exprimere, quam cum ſententiæ detrimento carmen extollere, ac emollire. Inſuper ne mirere vocabula, Apoſtolicus, Apoſtola, *& forte perpauca alia, quæ cultam, conſuetamque phraſim non redolent; ea ſiquidem conſultò admiſi, ne te in re modicâ per periphraſeωm tormenta detinerem, non rarò ſententias obnubilantium, & mæandris, atque ambagibus ſuis inoffenſum orationis intercidentium iter. Denique ſi hoc Specimen tibi arriſerit, reliquos quoque Libros, ubi nactus fuero a gravioribus otium, latinitate donandos ſuſcipiam. Nunc hypotheſes tantùm, atque argumenta ſingulorum ſapientiæ tuæ, atque humanitati propono: reputa, amabò, an digna ſint, quibus vel ſucciſiva tempora impendantur. Tu mihi autor, tu præceptor, tu dux.* Τυφλῷ ποδὶ ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυβάταισιν ἄστρον ὡς.

Eurip. in Phœnis. Act. 3.

In Lib. II. Mores, artes, fraudes, quibus uſa eſt olim in amando, Magdalena commemorat; ac deteſtatur. Ectypon puellæ per modicos ſenſim gradus in licentiam delabentis, tandemque luxuriantis, ac ſuperbientis in ſcelere.

In III. Ingemiſcens narrat priſtinos ſuos in cultu excolendo labores, ſolertiam, immoderationem. Exprobatio exquiſitiſſimiùm Muliebris cultus, Juvenumque vecordia; Species ſæpe fictas ad inſaniam uſque depereuntium.

In IV. Cum ſuæ probitati inſidiantibus cogitationibus pugnat, & vincit.

In V. Divinam Gratiam, tum homines juſtificantem, tum juſtificandis opitulaniem, altiùs meditatur: cujus intimam olim indolem perceperat, Theandro magiſtro.

In VI. Quicquid egerat Chriſto Domino patiente, gemebunda reminiſcitur.

In VII. Agit de amando Deo, & quos ardentiores poteſt, in eum Amores expromit.

In VIII. Ad Superos elata Deum apertè videt; terriſque mox reddita, ubi de Divinitate, quam viderat, ampliſſimè diſſeruiſſet, amoris impatientiâ, & celeſtis Amantis deſiderio confecta, eripitur mortalitati.

MA-

MAGDALIDOS

LIRER PRIMUS.

IMmenſi concepta Patris de perpete Verbo
Filia, diva FIDES, veteris nova nuncia Veri,
Et laudis lux prisca novæ. Si Cœlitis aulæ
Sol DEUS, ipſa Deum demonſtras prævia Solem,
Candida ab æternis exorta cubilibus Eos.
Tu nobis cæcâ ſub nocte jacentibus afflas
Jucundum formoſa diem : tua numina adorat,
Pronaque magnanimos inclinat ad oſcula vultus
Gens diverſa locis, ſtudiiſque, ac moribus impar.
Contra Erebi fraudes tua fulgida ſigna ſecuti
Conſpirant, eadem ſperando, & amando, tuiſque
Auſpiciis nimis alta petunt. Malefacta gementi
Sternis pace viam : via diceris aurea Cœli,
Cœlum animi, morumque animus, pretiumque, vigorque :
Atque illuſtre Bonum, Verum ſubluſtre : retruſus
Fulgor, & arcanum ſervans caligo nitorem.
En duce te Superos pulcherrima MAGDALIS ignes
Hauſit, & humanà ſpectans ſub imagine Numen
Novit, & humanâ ſub imagine Numen amavit.
Illa & delicias ardens liquiſſe priores,
Et ſcelerum cauſas, cultæque piacula frontis,
Perpetuo culpam compenſatura labore
Ferales penitùs ſibi, criminibuſque latebras,
Horrendumque cavo reperit ſub monte ſepulchrum.
Ut poſt præteriti veſtigia dempta reatus,
Quicquid mortales te prælucente per umbras
Credidit, in Superis tandem ſine nube videret.
Ergo age, dum recolo tenebroſà in caute dolentem,
Et crebros triplici referentem ex hoſte triumphos,
Erige, Diva, meos majori flamine ſenſus :

Illius tibi ſervit honos : laudaris in illâ ,
Debetur nam tanta tibi : tu magna moventi
Fons decorum fueras, meritique noviſſima merces ,
O mihi pro tanto poſt fata extrema canore
Detur inocciduam per tempora ſerpere laurum .
Nunc o, nectareæ largo qui flumine Suadæ
Corda, animoſque rapis, Sophiæque, JACOBE , repoſtæ
Sacra Antenoreo reſeras plaudente theatro :
Accipe (ſiquis honos Muſis) quæ pauca repono ,
Dulcis Amice, tuæ geminata ad dona Minervæ .
Heic inter poſitas Latio diſcrimine lauros ,
Perſpicies, fonteſque novos, nova culmina Phœbi
Adriaci, & qualem poſitis Mavortius armis
Dalmata rite colat gentili in litore Pindum .
Phocaicis ubi ſtructa atavis, & origine Grajâ
Gallica montanos ſpectat Maſſilia fines ,
Vaſta patet regio : circùm juga nigra vetuſto
Sylvarum ſqualore rigent : ſubeuntibus altè
Pendentes quercus, & prona arbuſta minantur .
Heic exeſa vomunt patulæ penetralia rupis
Undantes nebulas : ſummos ſuper ardua montes
Indefecturæ nivis incrementa ſeneſcunt ;
Dum vincit Soles, & frontem nubibus ipſis
Celſa coronat hyems. O qualis terror! Ab imo
Turbidus, impatiens ſinuoſa per antra remugit
Auſter, & illiſus ſylvis reſonantibus amnis ,
In ſe cuncta trahens, ſeſeque ſub æquoris undas ,
Urget præcipitem declivi e monte ruinam .
Singultat per ſaxa liquor, ceu murmure rauco
Damna illata gemat, soboles cui torva ferarum
Conſociat fremitus : ululat Lupus abditus umbris ,
Sævit Aper, Urſique fremunt, & ſibilat Anguis .
Heic ubi ſub ſcopulis nox intercluſa latebat ,
Herois Solymæa gradum remorata, ſub antro
Et formam tenebris, & formæ crimina texit .
Olim hominum cultrix, nunc Numinis , excita blando
Alite concaluit Superæ penetrabilis auræ :
Totaque in amplexus inhians cœleſtis Amoris ,
Illecebras veteres, & ſe poſt terga reliquit .
Namque ſimul Domini vultus conſpexit, ab igne

Illicet

Illicet ethereo ſenſus conſumpta nocentes ;
E cinere antiquæ viſa eſt emergere culpæ ;
Ceu Phœnix renovante rogo. Deſiderat unum,
Atque unum ſequitur : mens, ora, & corda per unum
Inflammata calent. unum comitatur, & ambit
Voce, animo, votis : nec jam ſibi vivit, at ardens
Ex illo ſpirat, cumque illo expirat amando.
Ad tumulum reſidens, in quo ſua grata Voluptas,
Et ſua fida Salus, dilectaque Cura jacebat,
Languit exteriùs, cor in interiora receſſit.
Ah flebat, lacrymis ceu marmora frangere vellet ;
Et propriam exanimi vitam infudiſſe Sepulto.
Haud potis eſt ullam mœrori accire quietem ;
Nam periit ſua ſola Quies : moriturque gemendo ;
Quod nondum moritur, dum fato concidit ille,
Qui vitæ ſibi vita fuit : ſibi vita ſuperſtes
Eſt unus, quo fervet, amor : hic flamine vires
Arcano, hic animam, ſenſuſque miniſtrat amanti.
Ille triumphato poſtquam redivivus Averno
Emicuit, tantum celerans lenire dolorem ;
Sole ſuæ frontis primam luſtravit, ut eſſet
Prima ſui reditus ; & fauſtæ nuncia palmæ,
Primaque Apoſtolicos hilararet Apoſtola cœtus.
Aſt ubi jam fecit per tot miranda ſuperno
De Genitore fidem, Stygiiſque inſignis opimis
Ardua laurigeras erexit ad aſtra curules :
Infelix Nymphe (ſic Divam fata parabant)
Fraudibus Iſacidum, populique extrema minantis
Seditione truci, patriâ de ſede fugata
Per freta, per ſcopulos ignota ad litora pulchrum
Tranſtulit exilium. Multum jactata pericis,
Ærumnæ non ſenſit onus : Amor aſpera vicit.
Reſtitit heic tandem, quà flanti obnoxia Coro
Inclyta litoreas tollit Maſſilia turres ;
Vivere certa ſibi, Superiſque, ævique futuri
Sub cæcâ rigidum traducere rupe tenorem.
O quam læta fuit ſpelunca ex hoſpite tantâ,
Solem illam reputans, quem nunquam viderat ante !
Nox exultavit, poſtquam loca mœſta tenebris
Formoſi vultus circumfulſere nitores.

Umbra minax illi, ſcabræque ſilentia cautis,
Horror, & egelidæ ſterili ſtatione latebræ,
Grata fuere animo, teneris quod noxia membris,
Atque oculis ingrata forent: dum magna Virago
Haud conſueta pati cupit, inque doloribus ipſis
Majores poſcit, numquam defeſſa, dolores.
Proh amor. O quantum, quantum o mutaris ab illâ
Magdalide, eximii quæ quondam norma decoris
Regnabas, cujus rutili trans lumina Phœbi
Aurea purpureo conſederat ore venuſtas:
Et quæ ſponte decens, melioris imagine formæ
Ornabas proprios, ornari haud indiga, cultus!
Nunc heu qualis adeſt! Diuturno ſquallida fletu,
Dilaniata genas, ſciſſoſque informis amictus,
Et par facta loco. Sylvarum a frondibus hirtis
Edidicit turbare comas: a perpete rivo
Fundere inexauſtos madefacta per ora liquores;
A tenebris pallere: nemus conſpexit ab Auſtro
Indignante quati, feriit ſua membra flagellis:
Expavit per luſtra feras, & amore Tonantis
Tranſiit in ritus victuque, habituque ferinos.
Ignoto ingenuas, & amaro gramine fauces
Paſcit fæva fames: lacrymis vitiata laceſſit;
Non ſedat gravis unda ſitim: locus undique terret,
Horrentemque animum delicta antiqua flagellant.
Non ſecus, implacidâ ſiquando nimbus ab Arcto
Perculit irriguis vernantes floribus hortos.
Linquit ſepta viror, plantaria germine nuda
Et germen ſine flore jacent: ſua fata cadentes
Ingemuere roſæ: cadit obruta jelſemine,
Et ſimul intereunt laceratæ turbine diro
Pallentes violæ, foliiſque amarantus ademptis.
Lugent delicias, lugent ſua perdita Nymphæ
Gaudia, & abjectas relegunt ad baſia frondes.
Talis erat gremio ſcopuloſi horroris in imo
Magdalis auricomæ primævo in flore juventæ;
Dum nimbus lacrymarum, & nigri turbo doloris
Expiraturæ pretioſa roſaria formæ,
Et frontis populatur opes. Quæ lutea crine,
Nunc malis ſtat caltha: roſâ fugiente relictæ

Labra tenent violæ, diffuſaque lilia membris
Crebra cruentati vaſtarunt verbera ferri.
Forte olim ſummæ ſtringens faſtigia rupis
Phœbus ſubluſtrem penetrarat in intima viſum:
Terroremque loci patefecit, & auxit opertum
Pejor nocte dies. Primùm defixa tuendo
Conticuit, tales mox edidit anxia queſtus
Hæccine ſunt (inquit) tua quondam ſplendida tecta,
Magdali, & in ſummas abeuntia culmina nubes?
Hæc ſunt aurifero conclavia perlita Gange,
Quæ Sol luce minor, victuſque nitore colebat?
Fœmina eram princeps: domino mihi nobilis auro
Cingebat fortuna comas, mihi ſupplice dextra
Subdita regificos tribuerunt oppida cenſus:
Civibus aula frequens, pueri, innuptæque puellæ,
Obſequiis devota manus, mihi ſervit ultro,
Obtutuque alacri nutum expectavit herilem.
Nunc ſi forte loquor, ludunt cava ſaxa loquentem,
Noſtraque vox noſtræ reſponſat reddita voci:
Aſſociat lacrymas lacrymis torrentibus amnis,
Sola ambit ſolam ſtatio, certatque viciſſim
Suſpirando meis ſingultibus æmulus Auſter.
Aſt æquum eſt, mores quiſquis peccando ferarum
Induit, ille feras inter gemat abditus: æquum eſt,
Quiſquis ſponte homini, pluſquam Cœleſtibus, olim
Serviit, humanis agat a conſortibus exul.
Diſcite Peccantes: qui crimine degener auſo
Perdidit æthereos, ceu turpis bellua, ſenſus;
Ob ſcelus admiſſum belluina ad teſqua dolendo
Se revocat, remeatque ſuus, nam mira doloris
Nos nobis reddit, Cœlumque, Deumque poteſtas.
Heu pudet, heu noſtro nulla eſt menſura pudori!
En jam facta mei, Superumque, hominumque perenne
Dedecus! O ſiquà cæcos evadere poſſem
Pollutæ mentis ſtimulos, Diraſque ſequaces,
O quam promptè animi ſua priſtina probra trementis
Vitarem indomitos ipſo Phlegetonte tumultus!
Ecce meos veteris monimenta infenſa reatus
Pervolitant oculos, rabido culpa obvia rictu
Increpat attonitam, fibriſque immerſa ſub imis

Triſtia perterebrans agitat præcordia peſtis :
Quicquid deliqui non uno tempore in unam
Concrevit ſpeciem, ſurguntque domeſtica cordis
Jurgia, & in ſeſe ſe mens mea (facta ſibi ipſi
Bellum, bellatrix, & belli campus) adurget.
Pabula nec deſunt mordacibus undique curis :
Si Cœlum aſpicio, timeo fatale tribunal :
Si Terram intueor, ſcelerum loca ſpecto meorum :
Si concludo oculos, intus me cerno nocentem.
Objiciunt me cuncta mihi, quocunque recurro,
Quid fuerim me cuncta monent. Nox furta procacis
Ingerit illecebræ, gremio quæ texit amico :
Hæ tacitas memorant fraudes, & dona latebræ,
Scriptaque cæca notis : tellurem calco, per ipſam
Emerſere mei data ferta in pignus amoris.
Improperat Titan : Mihi te veſania vulgi
Jactavit fulgore parem. Mox Cynthia : Noſtras
Cerne vices, tu talis eras. Nec Phosphore ceſſas :
Ornatuſque meos tu compta Aurora recenſes.
Montivagas pecudes mea laxa licentia ſignat
Æquat vita rudes, morumque incuria lucos :
Atque hæc ſaxa meum cor longè durius ipſis,
Ah nimis æthereâ refugum molleſcere flammâ.
Dum ſic interea mihi formidanda recurſo,
Et Mors, & Phlegeton, & Judicis urna minantis
Continuò noſtros circumſidet horrida viſus :
Cernere me videor, qualis iam perdita cerni
Sub Styge digna forem, ſpe diruta, & obruta pœnis,
Et per Tænarios depaſta medullitùs ignes.
Territa diffugio : ſed quo fugiendo ſequentem
Effugiam? Propero per devia luſtra, ſimulque
Mergor inacceſſæ denſa caligine ſylvæ :
Attamen (o miſeram!) mecum mens conſcia mecum
Et fugit, & latitat, meme vitoque, ſequorque :
Hoſtis ineſt, hoſtem quis poſſit fallere ſenſum,
Atque intus vigiles fugiendo evadere curas?
Nubes, quæ lætos properat mihi condere Soles :
Sol, quo (more nivis) per longos tabeo luctus :
Luctus, cui ſimilem non eſt reperire : perenni
Perſimilis letho formido, & lethifer Orcus

Fit mihi imago mei ſceleris, facieſque malorum
Exercens rabidos animo concredita morſus.
Me fulgur ſine nube ferit, ſine fulgure fulmen:
Ante diem nex, ante necem me Tartara ſorbent,
Quando inter lacrymas infortunata recordor,
Quod Superis inviſa fui, quodque avius a me
Ah rerum dominum detorſerit horror Amorem.
O furiale nefas, Culpa: o quam fraude ſiniſtrâ
Noſtrum pectus agis! Tu dum admittare; doloſè
Pellicis humanos, admiſſa redarguis actus,
Pallentemque reum ſe teſte, & vindice damnas.
Nunc video poſt damna malum: qui debuit ante
Abſterrere timor, nunc me poſt vulnus acerbat:
Incautam ſegnis dolor urget, & agnita ſerò
Intempeſtivum geminat jactura pudorem.
En per te in Nihilum (quis credat!) adacta relabor;
Nam (fas vera loqui) nihil es, tu Culpa, tuumque
Indis Inane Tuis: ut pallida bruma virorem
Delet, noxque jubar; pugnacibus eripis umbris
Immortale Bonum, quod verè eſt omnia, & omnes
Res ruerent Nihili baratrum in penetrale, niſi ipſi
Conſimiles bonitate forent. Te, perfida, quondam
Te cogente, mihi Favor, & pulcherrima Divûm
Gratia, vita animi, Cœli pretiumque, decuſque
Abſtitit: atque ego nil totâ mercede peractæ
Juſtitiæ (mea ſiqua fuit) nil compote ſummi
Mente Boni: nil ſpe potiundæ in ſæcla ſalutis.
Nil recti ſtudio, nil cordis Ince relinquor.
At quanquam nihil es, paſſis cum Sole lacertis
Magna, infanda moves: congeſtâ clade profanas
Terrarum tractus, domino nec parcis Olympo.
Fraude tuâ captos, frontis fulgore perempto,
Cœlicolûm cuneos Nemeſis ſub fulgure quondam
Præcipites inter gemitus, ac monſtra repente
Egiſti in laxos flammati Acherontis hiatus.
Litore in Eoo te permotrice futuram
Fatali perimit ſævus Pater arbore prolem:
Hinc nova fraterno rubuit de ſanguine tellus,
Auſaque damnati luimus proavita Nepotes.
Te duce, nimbiſonâ Populis de nube ſolutum

Decidit exitium, cum litora perdidit æquor,
Egreſſisque modum trans merſa cacumina Sontes
Submerſit Libitina vadis: per te horridus imber
Abstulit infandas flammis ultricibus Urbes.
Per te bella fremunt, didicitque occidere ferrum:
Repunt inſidiæ, ſitiunt aliena rapinæ:
Nulla fides Nato, nulla in Conſorte Maritæ:
Atque impacati tollunt capita alta Tyranni:
Nunc medicina nocet, latitat ſub floribus anguis,
Et quondam placidi terrent deſerta leones.
Auſpice te motâ Res ſeditione creatæ
In Superos fera bella, & in ipſas Conditor urget.
Tu lethum exoriens animi immortalis, eodem
Prognatum ex animo: rutilæ Rationis egeſtas,
Et raptus tranſverſa furor: jam nube tuâ fax
Ætherea in nobis, Divinaque pallet imago,
Inque Homine exquiras Hominem: jam diceris Orbi
Primævum reparare Chaos, dum turbida motu
Corporibus, mentique noces, latèque refuſo
Sanguine Regna agitas, tremefactaque Sydera terres.
Nam ſi damna pati poſſet, fatoque ſubeſſet,
Deſtrueres ipſum (tanti es o Culpa) Tonantem.
Terra tremens penitùs, flammæque tricuſpidis ira,
Rerum turbo rapax; ferali crine Cometes,
Et vulgata lues, tumidique inſania ponti,
Non æquant tua tela; etenim licet indole triſti
Multa, & sæva queant, totum tamen ipſa nocendi
At te pondus habent. Frangit ſola ardua fulmen,
Lucos flamma vorat, violentior oppida torrens,
Corpora contages, perituras æquora pinus,
Solùm tecta ruit vis abdita, ſolaque Regum
Funera præfagi pallens coma provocat aſtri:
At tu ſemper obes, cunctis, & ubique, ſimulque
Optima quæque aufers, & quæque horrenda reponis.
O Latro virtutum, Divini ſanguinis ingens
Jactura, o præcox, atque Ultio prima Nocentum!
Arbor ſtirpe vetus, Stirps & ramoſa laboris,
Mundum luctifie à funeſtans turpiter umbrâ!
O cladum immodicum Pelagus, quod ad uſque verendum
Auguſtale Dei tumidis te fluctibus effers,

Om-

Omnia magna capax barathro abſorbere voraci ,
Quæ ſunt , quæ fuerant , fieri quæ poſſe feruntur.
Mors nunquam emoriens , ſemperque immota dolori:
Styx gravior , Styx ipſa Stygis , quæ ſola petiſti
Tartareos aditus , & flammea condere regna.
Te ſine Cocitus Cœlum foret: una beantes
Tu Domini Miſeris defendis cernere vultus.
Et tantam potui maleſana admittere Peſtem!
Ah potuj: & Patrem non uno vulnere læſi ,
Autoremque meum. Proh rebus Culpa caducis
Conjurata comes: veteri proh ſubdita Noxæ
Humana , & ſenſus mortalia nacta rebelles ;
O quantum exanimor , facinus dum mente revolvo ,
Et doleo memorem bacchari in pectus Erinnym!
Aſt o ! Nonne mihi quicquid malus edidit error ,
Ipſa Dei Soboles jucundâ voce remiſit?
Quid vobis ergo mecum eſt? Procul eſte: quid ultra
In mentem irruitis , Monſtra horrida? Quid mea turbo
Concutit , & rabidi diſcerpunt corda pavores?
Non ſum , qualis eram . Tamen Aſtra infenſa! Meique
Mirandum Fati ingenium! Clementia Cœli ,
Et Superum me terret amor , meque excita contra
Tam grandis veniæ felicia dona rebellant.
Haud aliter trepidus jactatâ in puppe magiſter ,
Quem rabies pelagi ſurgens cum nocte premebat ;
Graſſantem Borean ſi forte , & murmura Nerei
Depulit advectæ Tithonia verbere lucis ,
Horret adhuc , partamque timet poſt damna ſalutem.
Non minus ipſa tuum relego tremefacta favorem ,
Et quantum pro me patraſti , Maxime Divûm ,
Et quantum pro te nequeo patrare , ſcioque ,
Quam magnis teneor , quæ magna a dante recepi.
Quin & dum reputo , quales Deus egeris olim
Sudoreſque ſacros , caſtique fluenta cruoris ,
Exclamare libet: Heu tanto e Vindice ſanguis
Pharmacon eſt noſtri , verùm & menſura pericli.
Hinc metus , inde dolor. Quid agendum denique reſtat
Maxima debenti? Parili vellem , Optime , vellem
Id pretium pretio , pœnaſque rependere pœnis ;
Virtus caſſa negat. Si non eſt poſſe quod opto ,

Optabo

Optabo quod poſſe datur, factique ſubibit
Expletura vicem patiendi immenſa cupido.
Ad mea vota ergo, ah faciles, exite minacis
Vivens exitium, feralis gloria ſaltus,
Improbe aper, criſtate draco, fera murmura quorum
Inſanuſque fremor, pugnæque, iræque receſſus
Hos quatiunt, properate meis ſaturare nefandam
Artubus ingluviem. Voſque hoſpita culmina nimbis,
Mentis imago meæ, quæ ſydera contigit auſu,
Pendentes ſcopulos, pronaſque a fronte ruinas
In caput hoc urgete, precor. Perflabilis aer
Undique tabificâ vitiatus ferveat aurâ,
Oraque ſupplicium, longaimque reciproca mortem
Spiramenta bibant. Sine ſpe fulgoris Eoi
Me nox cæca premat. Rigidæ nigreſcite Stellæ
Ominaque, & caſus in me pluitote ſiniſtros.
Decipiant dumeta famem, pro mitibus herbis
Sylva aconita ferat, volvantque abſinthia rivi:
Ac tandem e gravidâ glomerentur nube cruento
Agmine me circum grando ignea, tortaque nimbo
Spicula, & altivolæ Cœlo reboante procellæ;
Donec tam vaſto ſupereſſe parata furori
Ipſa quoque eripiat cladis veſtigia turbo.
O jam grata mihi, nunc terræ exoſa propago,
Peccanti præſtaſtis opem, præſtate volenti
Quam pejore poteſt penſare piacula letho:
Autorem veſtrum læſi, conſurgite in arma
Ulturæ immenſum fracto læſore Parèntem.
Quem veſana vocas! Sobolem Cœlo auſpice cretam
In tua ſupplicium delicta inferre puderet,
Uſqueadeo vilem te vel mortalibus ipſis
Culpa facit. Mirorque, in me quod concitus Orbis
Exerat haud iſtam per rauca tonitrua vocem.
Magna cupis: reliquas inflat ſors ſplendida mentes,
Surgit in excuſſis tua fœda ſuperbia rebus.
Fruſtra ſaxa, feras, ſylvarum confraga fruſtra
Syderaque, & nubes, fulmenque imane requiris,
Ut cædis ſint cauſa tuæ. Bene condita virtus
Nobiliora ſitit: præclara ad munia proles
Terrigena erigitur, & te tot ſordibus auctam

Perdere ſuppliciis, ac degener eſſe recuſat.
En pelagi ſpatium Domini ſine fine potentis
Exhibet effigiem, quam Cœli excelſa coronant:
Dat nubes ſolium, ſunt fulmina ſceptra tonanti:
Noſcitur e tenebris imperſcrutabilis Autor:
Sydera ſunt oculi, queis pervigil excubat hujus
Orbis ad officium, ſalientis viſcera terræ
Quam validus memorant, quam ſit metuendus ubique
Stantibus in ſcopulis ſatis illius alma renidet,
Quæ neſcit natura vices: portenta ferarum
De tanto ſtatuit ſuaſura Autore timorem.
Neu deſit ſpecimen prædulcè hæc ima foventis,
Gramina per valles, florentia ſerta per hortos,
Et per odoratas poma impendentia frondes
Texuit ingenniâ lætabilis arte Voluptas.
Tantane adoratæ felicia pignora Mentis
Demittant nitidum generoſæ frontis honorem,
Sintque tui ſceleris tormenta ingloria, velles?
Haud ita: ſed fœdæ fueras quæ labis origo,
Sis tibi ſupplicium: Vermis, qui conſcia corda
Atterit, ingenitus plebejo e ſemine culpæ,
Indignanti animo, commiſſaque probra paventi
Par fatum; par tortor erit. Sic cuncta relictam,
Dejectamque truci percellere voce videntur,
Nec temere: ipſa lues, ipſa Eumenis, urgeor intus:
Vindice me pereo: pœnâ furit acriùs omni
Culpæ culpa nocens: & crimen crimina plectit.
O non cæca forent mea vulnera! Vulnus in artus
Impreſſum, Panace, vel ſaltem morte recedit:
Nunquam hæc plaga animi, mihi quæ per ſæcla gementi
Conſcia inocciduo lacerabit pectora morſu.
Vix ea, cœpit opem ſuperam ſperare labori
Non ignara, pii quod mœſtâ e nube doloris
Ambroſii ſeſe rumpant torrentibus imbres:
Quodque licet doleat, tamen hoc teterrima tandem
Decedit rigido depulſa Machaone peſtis.

F I N I S.

NOI REFORMATORI
DELLO STUDIO DI PADOA.

HAvendo veduto per la Fede di Revisione, & approbatione del P. *Frà Tommaso Maria Gennari Inquisitore* nel Libro Intitolato *Usdasi Mandaljene Pokornize &c. po D'Ignaziu Giorgi Opatu Melitenskomu. Scritto in lingua Illirica, ma di carattere Italiano*, non v'esser cos'alcuna contro la Santa Fede Cattolica; & parimente per Attestato del Secretario Nostro, niente contro Prencipi, & buoni costumi, concedemo Licenza a *Cristoforo Zane Stampatore* che possi esser Stampato, osservando gli Ordini in materia di Stampe, & presentando le solite Copie alle Publiche Librarie di Venetia, & di Padoa.

Dat. 22. Agosto 1728.

(*Gio: Francesco Morosini Kav. Proc. Ref.*
(*Alvise Pisani Kav. Proc. Ref.*
(*Pietro Grimani Kav. Proc. Ref.*

Agostino Gadaldini Segret.

Errata	Corrige
Illyricè	
Sct. urnebes : no	urñebesno
eeſtitos	cestitos
V. ſamascena	ſamarscena
VII. smnchjeni	smuchjeni
XII. uvrjpej	uvrjedj
XXI. monkrat	mnokrat
XXVI. nebik	nebih
XXVIII. vclika	velika
XLIII. rnmenilla	rumenilla
XLIX. ubjeli	udjeli
LI. ghinus' tobom	ghinu s' tobom
Ij ednako	I jednako
Itko je	I tkòje
LX. rjedho	rjedko
LXV. ſnaje	ſanje
LXXIII. koli	toli
LXXXII. krag	KragI
ucise	ucisce
LXXXIII. tcscki	tescki
ulosch	uloſcih
LXXXIV. roli	toli
LXXXV. Nn	Nu
karvasvjeh	karvavjeh
XCI. sireda	ureda
XCII. svĩ	svi gne
XCII.I kadsc	kàdse
XCV. srupom	stupom
IC. ascto	ſascto
CIII. ſatravghjena	ſatravgljena
CIV. umnaſcja	uſmnaſcja
CXIII. ou	on
CXXIX. otvorase	otvorasc
CXXXVIII. imu	ſimu
CXLII. kà	kà
CXLIII. nitcta	niscta

Errata	Corrige
Illyricè	
CXLIV. braſ	barſ
CLIII. dnscjam	duscjam
CLV. svjiru	svjitu
CLIX. istakm	istakmi
CLXV. sunz	sunzu
strahu	strah
CLXVIII. valekrat	velekrat
CLXIX. svcgh	svegh
CLXX. sredi	sred
CLXXII. srechi	stechi
CLXXVIII. cnu	gnu
CLXXXV. pr	pri
CC. scpore	scpote
CCVIII. besjedla	besjeda
Græcè	
CXLVII. χεκλιγ'	χέκλιγ'
ἐκκέω	ἐκχέω
CXLIX. ὥπερ	ὅσπερ
CL. δακρύων	δακρύων
Latinè	
CXXX. sunr	sunt
CCXII. periphraseom	periphraseon
CCXIII. laborc	labore
CCXV. ethereo	æthereo
pericis	periclis
CCXVI. numquam	nunquam
CCXVII. Ecee	Ecce
CCXIX. Ince	luce
CCXX. cteatæ	creatæ
luctifie à	luctificà
CCXXIII. ingennià	ingenità